Peter Pezzelli

Lectii de italiana

Un tânăr din Rhode Island, îndrăgostit de o italiancă, învaţă repede că are nevoie de mai mult decât de nişte lecţii de italiană pentru a-i câştiga inima...

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Dacă s-ar fi uitat pe fereastra biroului cu câteva minute înainte de prânz, profesorul Giancarlo Rosa ar fi putut vedea, în depărtare, o siluetă solitară care-şi croia drum de-a curmezişul campusului aproape pustiu al (’olegiului Rhode Island. Era ultima săptămână din mai; ceremonia de absolvire se terminase şi cea mai mare parte a corpului didactic, cu excep¬ţia celor care ţineau cursuri de vară, dispăruse împreună cu studenţii. Pu¬ţinii rămaşi, printre care şi Rosa, erau ocupaţi să-şi strângă lucrurile, să în-cheie hârţogăria de ultim moment şi să rezolve mărunţişurile pe care le mai aveau de rezolvat înainte de a se îndrepta către propriile lor refugii estivale. Neavând nici un fel de planuri de vacanţă şi nimic urgent pe agenda zilei, profesorul de muzică nu se grăbea, aşa că pentru moment era aşezat la computer, citind ediţia online a ziarului italian II Centro. Din spa- lele lui se auzea o înregistrare a sonatinelor lui Clemenţi, redată de CD playerul cocoţat pe fişet - sau, mai degrabă, pe teancul de

hârtii, manu-scrise şi cărţi care se înălţa periculos deasupra fişetului.
Chiar şi dacă ar fi zărit persoana din depărtare, un tânăr de douăzeci şi doi de ani, probabil că Rosa nu i-ar fi dat mare atenţie. înfăţişarea tânăru¬lui nu avea nimic neobişnuit. Traversa campusul cu un aer foarte hotărât, dar cu un şchiopătat abia perceptibil, rezultatul unui accident nefericit - ilar nu din cale-afară de serios - întâmplat pe terenul de rugby cu câteva săptămâni înainte. Rana nu se vindecase cu totul - fiecare pas era o amin- lire a incidentului - dar tânărul nu o băga în seamă. Se grăbea.
Era o zi caldă, plăcută, cu o briză uşoară ce mângâia campusul, făcând sa se mişte părul castaniu ce-i acoperea fruntea. Albastrul strălucitor al ce¬rului de amiază era nepătat, cu excepţia unui pâlc de norişori albi şi pu¬foşi. Era genul de zi care se potrivea cel mai bine cu statul la umbra unui copac, sau poate cu o excursie la plajă, dar tânărul avea treburi mai serioa¬se în minte.
în timpul cât îi luase ca să ajungă la intrarea laterală a clădirii, să urce scările până la etajul al treilea şi să arunce o privire pe coridor ca să se asi¬gure că a venit unde trebuia, Rosa se ridicase de la computer.
Profesorul era acum în picioare lângă masa de lucru, adunând într-o cutie diversele hârtii şi caiete de notiţe pe care intenţiona să le ia cu el. Cu cutia în braţe, ieşi pe uşa biroului său, aproape izbindu-se de tânărul care se pregătea să intre.
Fără să-l bage în seamă pe noul venit, Rosa mormăi o scuză şi pomi pe coridor.
- Domnul profesor Rosa?
Profesorul se opri şi se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva îl igno¬rase din greşeală pe unul dintre studenţii pe care-i avusese în semestrul ce tocmai se încheiase. Uneori, studenţii lui treceau pe la birou cu

o treabă sau alta înainte de a pleca în vacanţă, dar îşi dădu seama că tânărul nu era dintre ei. îmbrăcat cum era, în pantaloni scurţi şi cu un tricou larg cu în¬semnele unui club sau ale unei echipe, arăta ca orice alt student din cam¬pus, dar faţa lui nu îi era familiară. Era genul solid, remarcă Rosa. Un sportiv, fară îndoială, dar el nu acorda mare atenţie sportului.

- Da? spuse în cele din urmă, privindu-1 sceptic pe tânăr.

- Scuzaţi-mă, domnule profesor Rosa, spuse acesta pe un ton respec¬tuos, dar presant, numele meu e Carter. Carter Quinn. Mă întrebam - vreau să spun, dacă aveţi un moment - dacă v-aş putea vorbi.

- Păi, Carter, Carter Quinn, deja ai început să vorbeşti - remarcă Rosa cu o notă caustică, pe care accentul străin o sublinia - aşa că de acum nu mai contează dacă am sau nu un moment.

- De fapt, spuse tânărul, cu un zâmbet jenat, e numai Carter Quinn. Vreau să spun, un singur Carter, nu doi.

- Ar trebui să înveţi să te exprimi cu mai multă precizie.

- Păi, într-un fel, de asta sunt aici.

- Serios? spuse Rosa. Şi cum vine asta?

- Vreau să învăţ să vorbesc italiana.

- Nu te afli unde trebuie, îi spuse Rosa. Aici e facultatea de muzică. Limbile străine sunt în clădirea de alături.

- De fapt, am sunat deja acolo azi-dimineaţă, spuse Carter. în vara asta nu au cursuri pentru începători. Dar femeia cu care am vorbit - Patricia cred c-o cheamă - a spus că aş putea să vă contactez pe dumneavoastră. Zicea că uneori daţi lecţii particulare de italiană. V-aş fi sunat înainte, dar mi-a spus să nu îmi pierd vremea, pentru că nu vă ascultaţi niciodată me¬sajele de pe robot.

- Hmmm, mormăi Rosa. Mda, e genul de lucru pe care l-ar spune Pa- tricia.
- Deci e adevărat. Chiar daţi lecţii, zise Carter.
- Da, uneori dau lecţii, recunoscu Rosa. Dar nu cred că şi în vara aceasta. Şi acum, dacă vrei să mă scuzi, sunt puţin ocupat.

Cu asta, profesorul se întoarse şi îşi continuă drumul pe coridor, către scări şi către maşina sa. Lăsă cutia pe bancheta din spate şi se întoarse în birou. Spre surprinderea sa, când urcă scările şi ajunse pe coridor, îl găsi pe Carter Quinn aşezat pe podea. Carter sări în picioare, cu o expresie pli¬nă de speranţă oglindită pe figură.

Rosa îi aruncă o privire consternată.

- Domnule Carter...
- Ăăă, Quinn, spuse tânărul dregându-şi vocea.
- Poftim?
- E domnul Quinn, spuse el binevoitor, dar desigur, îmi puteţi spune Carter.
- Domnule Quinn, sunteţi student al acestui colegiu?
- Nu, explică Carter clătinând din cap. De fapt, locuiesc în North Pro- vidence, puţin mai sus de campus. Dar am absolvit Universitatea din New I lampshire săptămâna trecută.
- Mi se pare că e drum lung de bătut până-n New Hampshire pentru .1 obţine o educaţie, când aveaţi un colegiu excelent chiar lângă casă, spu¬se Rosa. Scuzaţi-mă.

Rosa trecu pe lângă el şi intră în birou. Se duse la masa de lucru şi con¬tinuă să-şi aranjeze hârtiile.

- Cred că aveam nevoie de o schimbare de decor, spuse Carter ridi-

< And din umeri. E un loc plăcut.

- Aşa am auzit şi eu, spuse Rosa detaşat.

Spera că o atitudine indiferentă din partea lui l-ar fi putut descuraja pe tânăr, facându-1 să-şi vadă de drum. Carter însă rămase, deloc intimidat, în pragul uşii. Insistenţa lui îi stârni curiozitatea lui Rosa, aşa că, împotri¬va raţiunii - căci nu avea nici cea mai mică intenţie de a se răzgândi în privinţa lecţiilor de italiană - profesorul spuse:

- Şi ce ai studiat în New Hampshire, domnule Quinn?
- Management financiar.
- Şi în ce scop?
- Scop? spuse Carter. Nu ştiu. Probabil pentru că vreau o carieră în afaceri.
- O carieră în afaceri, repetă Rosa, cu un râs uşor dispreţuitor. Asta e ca şi cum ai spune că vrei o carieră în respiraţie. Ce vrei cu adevărat să faci cu viaţa dumitale?

Trecu un moment înainte ca tânărul să răspundă.

- Nu ştiu, recunoscu în cele din urmă. încă mă mai gândesc la asta.

Rosa dădu din cap către emblema de pe tricoul lui Carter.

- Bănuiesc că eşti sportiv, nu?
- Am jucat fotbal, spuse Carter, ridicând din nou din umeri. Şi ceva rugby astă primăvară.
- Un erudit sportiv, remarcă Rosa, întorcându-se din nou spre masa de lucru. Spune-mi, ce erai mai degrabă, erudit sau sportiv?

-Am învăţat destul de serios... uneori, răspunse Carter. Dar şi sportul era important pentru mine, cred.

- Sportul e deseori important pentru oameni, oftă Rosa. Prea impor¬tant, după părerea mea. Dar de ce vii la mine acum? întrebă. Nu aveau cursuri de italiană la universitatea dumitale?

- O, sigur că aveau, spuse Carter. Dar abia acum câteva săptămâni m-am hotărât să fac o călătorie în Italia.
- înţeleg. Şi ce te-a inspirat să faci asta?
Tânărul păru jenat. Se uită în jos, la picioare.
- E greu de explicat, spuse el.
- încearcă.
- Păi, în ultima vreme a început să mă intereseze cultura italiană.
După această afirmaţie, Rosa se opri şi-l privi pe tânăr cu un aer amuzat.
- Şi spune-mi, rosti el, cu un ton mult mai blând decât până atunci, cum o cheamă?
- Ce vreţi să spuneţi? spuse Carter, roşind.
- Te rog, domnule Quinn, spuse profesorul, să nu ne jucăm. Când ci¬neva ca dumneata spune că vrea să înveţe italiana pentru că e interesat de cultura Italiei, de cele mai multe ori îl interesează de fapt să studieze o ita¬liancă. Aşa că, domnule Carter, Carter Quinn, te mai întreb o dată. Cum
o cheamă?
Urmă o pauză lungă. în cele din urmă, tânărul lăsă braţele să-i cadă pe lângă trup şi oftă adânc.
- Elena, spuse el, pe un ton aproape religios.
- Elena, repetă Rosa la auzul mărturisirii. Un nume frumos. Sunt con¬vins că aparţine unei domnişoare frumoase.
- Foarte, oftă Carter din nou. De unde aţi ştiut? Vreau să spun, e chiar aşa de evident?
- De unde am ştiut? pufni Rosa, ridicând mâinile în aer. Spune-mi, ce-1 face pe un bărbat să plece de acasă şi să-şi caute norocul? Hmm? Ce-1 face să vrea să cucerească lumea? Ce-1 face pe un bărbat să prindă rădăcini în- tr-un loc sau, la fel de uşor, îl dezrădăcinează într-o clipă? Prietene, că e de bine sau

de rău, dar întotdeauna e vorba de o femeie. Crede-mă.
îşi frecă gânditor bărbia înainte de a face semn către scaunul din faţa biroului.
- Şezi, spuse el, şi povesteşte-mi cum ai cunoscut-o pe Elena.
Surprins de faptul că mărturisirea îi adusese o invitaţie în biroul profe¬sorului în locul unei respingeri imediate, Carter păşi cu teamă înăuntru şi se aşeză pe scaun.
- De unde să încep? spuse el, trist.
- De la început, sugeră Rosa. Spune-mi cum ai întâlnit-o - sau, şi mai bine, cum ai văzut-o prima oară.
- Asta e simplu, spuse Carter, cu o privire vrăjită. îmi amintesc de par¬că ar fi fost acum un minut. Era în timpul meciului de rugby din Newport. Aveam balonul şi, când am fost placat, am ajuns pe iarbă, întins pe spate, cu zece tipi peste mine, unul din ei cu genunchiul înfipt în stomacul meu. Abia puteam respira. Eram în agonie, mi se părea că nu se mai termină, dar brusc mingea s-a eliberat şi toată lumea s-a ridicat de pe mine, lăsân- du-mă la pământ. Mă pregăteam să mă ridic, când am văzut-o acolo, lân¬gă banca rezervelor, uitându-se drept la mine, zâmbind.
- Ce ai observat la ea? întrebă Rosa.
- Totul, răspunse Carter visător, retrăind momentul în minte. Dar nu numai la ea. Era ca şi când timpul s-ar fi oprit şi eram brusc conştient de toate lucrurile astea. Cât de dulce era mirosul ierbii, cât de frumoase erau cerul şi norii, cum se legănau copacii în vânt. Era ca şi când imaginea s-ar li limpezit deodată. Şi Elena era în mijlocul tuturor lucrurilor acestora.
- Cum arăta?
Carter oftă.

- Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Avea părul lung, ca aurul, şi faţa îi era ca în pictura aia celebră, cu fata care stă în scoi¬că. Ştiţi despre ce pictură vorbesc?
- Naşterea lui Venus, spuse Rosa. Dar e o cochilie de stridie.
- Mă rog, spuse Carter. Tot o scoică. în orice caz, s-a uitat la mine şi a zâmbit şi, brusc, nimic pe lume n-a mai contat în afară de ea. Restul me¬ciului l-am jucat ca prin ceaţă.
- Şi apoi ce s-a întâmplat?
- Meciul s-a terminat şi am văzut-o din nou, pe partea cealaltă a tere¬nului. Nu m-am putut abţine şi m-am dus drept la ea. Mă simţeam în lar¬gul meu, ca şi când aş fi ştiut-o de-o viaţă. Şi mi-am dat seama că şi ea sim¬ţea la fel. După cum zâmbea şi după cum mi-a spus cum o cheamă, după ce m-am prezentat. Şi când vorbea, vocea ei era ca un cântec, înţelegeţi?
- Cred că da, a spus Rosa, râzând şi întorcându-se din nou spre masa de lucru.
începu să sorteze hârtiile adunate acolo.
- în orice caz, continuă Carter, după accent mi-am dat seama că era străină, aşa că am întrebat-o, şi mi-a spus că e din Italia. Era studentă la schimb de experienţă la Salve Regina.
- De unde şi nou-descoperita dumitale fascinaţie faţă de cultura italia¬nă, observă profesorul. Ce s-a întâmplat apoi?
- Am ajuns să ne plimbăm puţin pe dealul de lângă terenul de rugby, spuse Carter. Ne am aşezat şi am stat de vorbă. De fapt, mai mult ea a vorbit, dar nu m-a deranjat, pentru că eram fericit să o ascult. După o vre¬me, a început să-mi povestească despre Italia, cât de frumos e unde lo¬cuieşte ea, şi cum ar trebui să vin cândva să o vizitez.
- Şi unde e asta?

- Un oraş numit Roccasale, replică tânărul.
- Roccasale? repetă profesorul, întorcându-se brusc către Carter, cu o sprânceană ridicată în semn de curiozitate.
- Aţi auzit de el? întrebă Carter.
Rosa rămase tăcut un moment, frecându-şi bărbia.
- Da, spuse el, am auzit. Şi cât a durat acest fericit interludiu?
- Trebuia să înceapă următorul nostru meci, spuse Carter nefericit, aşa că a trebuit să plec. înainte de a intra din nou pe teren, i-am spus că ar fi frumos să o pot vedea după meci. A spus că şi ei i-ar plăcea, dar că trebuie să se în¬toarcă la cămin să-şi facă bagajele. A reieşit că a doua zi pleca acasă, în Italia.
-Ah, spuse Rosa. Şi deci...?
- Şi deci nimic, se jelui Carter. Mi-a zâmbit şi şi-a luat rămas-bun. „Ciao, Carter“, a spus. Şi asta e tot. N-am mai văzut-o şi n-am mai auzit ni¬mic despre ea de atunci. Ştiu că e o nebunie, dar acum, indiferent ce-aş lace sau unde m-aş duce, nu mi-o pot scoate din minte.
- Şi trebuie să înţeleg că ideea dumitale e să înveţi italiana şi să pleci în Italia în căutarea acestei fete? spuse Rosa.
- Cam aşa ceva, replică Carter. O să încerc să-i explic ce simt pentru ea. Să aflu dacă şi ea simte la fel - şi, în inima mea, ştiu că aşa simte. Ştiu, pur şi simplu. Dar, vedeţi, de asta vreau să învăţ să vorbesc italiana. Mă ajutaţi?
- Domnule Carter...
- Quinn.
- Domnule Quinn, spuse Rosa. Povestea dumitale e emoţionantă, pli¬nă de suflet, dar eram cât se poate de sincer când ţi-am spus că nu inten¬ţionez să dau lecţii de italiană în vara aceasta.
- Da, ok, spuse Carter, nefericit. înţeleg.

Cu un salut scurt din cap, se ridică în picioare şi porni către uşă.
Rosa se trezi ridicând un deget.
- Aspett' un'attimo, spuse el, făcându-1 pe Carter să se oprească. Stai.
Profesorul oftă adânc.
- Dacă-mi dai un număr de telefon unde poţi fi găsit, spuse el, în zile¬le următoare o să mă mai gândesc.
Faţa lui Carter se lumină.
- Nu-ţi face prea mari speranţe, adăugă Rosa repede. Poate mă răzgân¬desc, poate nu. Dacă decid că nu... atunci poate că măcar te ajut să gă¬seşti pe altcineva.
- Orice faceţi ca să mă ajutaţi e minunat, se entuziasmă Carter, cău¬tând agitat prin buzunare un pix. N-o să vă pară rău.
- Deja îmi pare rău, remarcă profesorul.
Luă un pix de pe birou şi i-1 întinse.
Mai târziu, după ce Carter plecase, Rosa rămase la fereastră şi-l urmări traversând campusul, până când îl pierdu din ochi. Rămase la fereastră o vreme, privind în depărtare, cu gândurile învârtejindu-i-se în cap. în cele din urmă, întoarse spatele ferestrei şi clătină din cap.
- Roccasale, mormăi.
Apoi întinse mâna după punga de hârtie care se odihnea pe colţul bi¬roului şi ieşi în parc să-şi mănânce prânzul.
- Ciao, Giancarlo!
Giancarlo Rosa era aşezat pe pământ, cu spatele rezemat de un copac, şi-şi mânca prânzul privind pista ce înconjura terenul de fotbal. Grupule¬ţe de oameni se plimbau sau alergau de jur împrejur, sub soarele amiezii. Lui Rosa îi facea plăcere să-i privească de la răcoare, de sub copac. Mono¬tonia inerentă a

plimbării lor îl fa,cea să se legene în visare. Se uita la ei, pierdut în gânduri, când auzi vocea familiară. Privi într-o parte şi o văzu apropiindu-se de el pe femeia căreia-i aparţinea.

- Ciao, Patrizia, răspunse el.

- Ce zi frumoasă, spuse Patricia, zâmbindu-i din spatele ochelarilor de soare în timp ce se aşeza pe iarbă lângă el. Şi ce loc minunat pentru prânz.

îmbrăcată într-un şort vişiniu şi un tricou decolorat cu inscripţia Rho¬de Island College şi încălţată cu pantofi de sport, părea gata să se alăture celorlalţi pe pistă. Arăta atât de tânără încât ar fi putut cu uşurinţă să trea¬că drept studentă, nu profesoară.

- Pot să-ţi ofer ceva? spuse Rosa.

Patricia îşi coborî ochelarii şi scoase la iveală o pereche de ochi al¬baştri, jucăuşi şi cercetători.

- Hmm, ce e în meniu? întrebă ea, apropiindu-se.

- Mi-au mai rămas nişte măsline şi o jumătate de sendviş cu ardei copţi şi provolone, replică el.

Patricia râse.

- Ce-i cu tine? întotdeauna mănânci provolone, sau prosciutto, sau mortadella, sau aşa ceva. N-ai auzit niciodată de unt de arahide şi jeleu?

- Scuze. Am încercat asta o dată, spuse Rosa, prefacându-se că se-nfioară. N-a fost o experienţă pe care să vreau s-o mai repet vreodată.

- Eşti mofturos la mâncare.

- Aşa m-am născut, spuse el, înainte de a adăuga: Deci nu te interesea¬ză sendvişul?

- Mulţumesc, dar mă duc să alerg. Ardeii copţi n-ar fi cel mai potrivit lucru pentru mine în momentul acesta.

- Cum doreşti, spuse Rosa, muşcând din sendviş.

Patricia îşi întinse braţele şi picioarele şi se aplecă înainte până când ajunse cu capul aproape de

genunchi. Inspiră şi expiră adânc, păstrându-şi poziţia.
- Te-a contactat studentul ăla cu care am vorbit? spuse ea după o vreme.
Rosa mârâi.
- Ah, domnul Quinn, bănuiesc.
- Exact el.
- M-a acostat acum puţină vreme chiar lângă birou. Şi mi-a spus ce ai /.is despre mine şi robotul telefonic.
- Păi, şi nu e adevărat? îl certă ea. Nu-ţi asculţi niciodată mesajele. Sau, dacă le asculţi, niciodată nu dai telefon.
Rosa ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că nu avea nici o importanţă.
- Aş fi preferat să-l recomanzi altcuiva, se plânse el.
- De ce spui asta? râse Patricia. Parcă ziceai că-ţi face plăcere să dai lecţii particulare de italiană. întotdeauna ai susţinut că e o schimbare plă¬cută faţă de lecţiile de muzică pe care le dai tot timpul.
- Ca să fiu sincer, nu pare genul pe care mi-aş putea dori să-l am ca elev.
- De ce nu? E ceva în neregulă cu el?
- Nu, nimic, de fapt, spuse Rosa. Numai că e jucător de rugby şi fotbal, şi, mă rog...
- A, e sportiv, spuse Patricia. Nu-ţi plac atleţii.
- De prea multe ori sunt cu mintea pe terenul de sport, nu în clasă.
- Aşa că l-ai trimis să-şi vadă de drum, bănuiesc, adăugă ea, ridicân- (lu-se.
- I-am spus că o să mă gândesc.
- Cunosc sentimentul.
Deslacu picioarele în V şi se întinse să-şi apuce vârfurile pantofilor.

- Am încercat odată să te fac să-mi dai lecţii de pian, dar m-ai refuzat.
- Nu te-am refuzat, de fapt, spuse Giancarlo.
- Ha, pufni Patricia. Ai spus: „Poate altă dată“, ceea ce la tine înseam¬nă niciodată.
Patricia se ridică în picioare, veni lângă el şi îşi lipi palmele de copac. Se apleca înainte ca să-şi întindă muşchii pulpelor. Rosa descoperi că-i e greu să reziste instinctului natural de a urmări cu privirea liniile elegante iile braţelor şi picioarelor ei suple, deja plăcut bronzate în urma vizitelor zilnice la pista de atletism.
- Atunci de ce te mai gândeşti? îl întrebă ea cu aer nonşalant, aplecân- du-se mai tare spre copac.
- Din cauza insistenţei lui, cred, răspunse Rosa. E foarte dornic să se ducă în Italia. E îndrăgostit, râse el.
Patricia zâmbi privind în jos spre el.
- De ce râzi aşa? spuse ea. Ce motiv mai bun există pentru a merge în Italia?
Termină întinderile şi se îndreptă.
- Ştii ce, ar trebui să te duci şi tu acasă, în Italia. De multe ori m-am în¬trebat de ce nu te duci niciodată acolo.
- E o poveste lungă, spuse el. Şi nu prea interesantă.
Privi multă vreme în depărtare apoi întrebă:
- Cât de mult alergi azi?
- Nu ştiu, răspunse Patricia. Patru sau cinci kilometri, poate ceva mai mult
Cu asta, se întoarse şi porni către pistă.
- Ciao, Giancarlo, strigă peste umăr.
- Ciao, Patrizia.
Rosa se rezemă din nou de copac şi o urmări cum se alătură celorlalţi în alergare uşoară, cu toţii mergând

în cercuri, din ce în ce mai departe, dar fară să meargă nicăieri.
Ceva mai târziu în după-amiaza aceea, după ce se întorsese la birou şi terminase de adunat lucrurile, Giancarlo porni cu maşina spre casă sub un cer brusc întunecat. Când ajunse pe aleea din faţa casei şi coborî din ma¬şină, auzi bubuitul tunetului şi frunzele copacilor începură să foşnească în felul acela neliniştit care anunţa venirea unei furtuni. O picătură de ploa¬ie se izbi de pavaj, avertisment că ar face bine să se grăbească. îşi înhaţă geanta şi cutia de pe bancheta din spate şi porni grăbit pe alee.
Era o casă mică, cu un singur nivel, modestă, dar mai mult decât sufi¬cientă pentru un bărbat necăsătorit care locuia singur. Holul dădea într-o cameră de zi agreabil de aglomerată, cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi şi dominată de un pian inundat de partituri. în spatele pianului se ascun¬deau o chitară, o vioară, un flaut şi o varietate de alte instrumente muzica¬le, toate în cutiile lor, depozitate la întâmplare unele peste altele. Spaţiul rămas era ocupat de o canapea şi de un scaun care flancau o măsuţă de cafea rotundă, pe care se aflau tot felul de cărţi. Mai departe, în capătul opus al holului, veneau cele două dormitoare, unul în care dormea Rosa şi celălalt transformat într-un fel de birou. După colţ, dincolo de baie, era bucătăria, prin care se putea reintra în camera de zi sau se putea ieşi pe verandă.
Rosa îşi aşeză lucrurile pe podea şi se grăbi să închidă ferestrele casei înainte de a începe ploaia. îl trecu un fior de anticipaţie. Scăpărările fulge¬rului, bubuitul feroce al tunetului, vântul şi ploaia lovind din ceruri îl fas¬onaseră întotdeauna, încă de când era copil în munţii Abruzzi din Italia. I’entru el, fiecare furtună era o simfonie scânteietoare. Puterea naturii de a

<ompune asemenea spectacole îl umplea de o teamă respectuoasă.
Dar nu fusese să fie. Aşa cum se întâmplă de multe ori în New En- gland, cerurile se răzgândiră brusc. Tocmai când părea că furtuna se pre¬găteşte să erupă în toată furia ei spectaculoasă, vântul se linişti brusc. No¬rii negri, atât de ameninţători cu câteva minute înainte, mârâiră neconvin¬gător de câteva ori în timp ce se îndepărtau, dar asta fu tot. Simţindu-se
< iudat de dezamăgit, Rosa se întoarse de la fereastră şi intră în camera de zi, căutând alinare. împinse din cale câteva hârtii şi cărţi şi se aşeză pe bancheta din faţa pianului.
înaintea lui, pe pian, era ultima lui lucrare, o sonată în re pe care înce¬puse s-o compună cu ani în urmă, dar pe care nu fusese în stare să o ducă IM bun sfârşit. Paginile neterminate rămăseseră de atunci pe pian, adunând praf în timp ce aşteptau ca inspiraţia să se întoarcă asupra creatorului lor.
Rosa rămase acolo o vreme, privind drept înainte, înainte de a se în¬toarce, enervat, la singurul lucru care-i rămăsese. Cu mâinile pe clape, în¬cepu să cânte game şi arpegii, exerciţii simple de pian pe care le învăţase în copilărie. Le cântă iar şi iar, cu degetele plimbându-se în sus şi în jos pe claviatură, înainte şi înapoi, călătoria începând şi terminându-se întotdea¬una în acelaşi loc, mereu în mişcare, însă fără a merge nicăieri.

CAPITOLUL 2

Durere.
Carter Quinn o simţi întâi în picioare, apoi în şale. Agonia de foc de¬venea mai intensă cu fiecare secundă. Picături de sudoare îi lunecau pe frunte, gâfâia după aer şi încerca să-şi focalizeze privirea. Vederea i se în¬tunecă şi inima-i stătea să plesnească.

Ţipă. Nu era un ţipăt obişnuit. Era ca urletul unei fiare sălbatice, elibe¬rarea unor forţe primare ascunse undeva în adâncuri. Indiferent care-i fu¬sese sursa, strigătul avu efectul dorit. Carter ridică din nou capul încet, agonizant, îşi întinse picioarele şi ridică de pe umeri bara cu greutăţile ei de oţel. încheind ultima genuflexiune din exerciţiu, lăsă haltera să cadă în suportul său şi făcu un pas înapoi. Cu picioarele tremurând, se împletici până la o banchetă din apropiere şi se prăbuşi pe ea, ignorându-i pe cei¬lalţi sportivi din sală, care se opriseră cu toţii ca să se zgâiască la el.
Cu privirile în podea, Carter rămase pe bancă, cu coatele pe genunchi, cu capul lăsat în pământ, până când un prosop zbură de-a curmezişul să¬lii şi-l lovi drept în cap.
- Tu, Carter Quinn, spuse cel care aruncase prosopul, eşti un dement.
- Nu zău, Jimmy, gâfâi Carter, luând prosopul şi ştergându-se pe frun¬te cu el. Ce te face să spui asta?
- Te antrenezi ca un animal.
Jimmy râse şi arătă spre restul sălii.
- Nimeni nu se mai tortură ca tine. De ce-o faci, în definitiv?
Carter ridică din umeri şi-şi aruncă prosopul pe umeri.
- Nu ştiu, spuse. Probabil că-mi place durerea.
Jimmy îi aruncă o privire neîncrezătoare.
- Nici unui om cu mintea-n cap nu-i place durerea.
- De fapt, nu pot să spun că-mi place, răspunse Carter. îmi place efec¬tul pe care-1 are. Mă face să uit unele lucruri.
- Ce fel de lucruri?
- Nu ştiu, spuse Carter. Nu pot să-mi amintesc.

- Mare ratat eşti, clătină Jimmy din cap. Să ştii că, dacă vrei să uiţi chestii, ar fi mult mai uşor să te apuci de băutură.
Carter râse şi aruncă prosopul înapoi spre prietenul său. După ce ter¬mină antrenamentul, îşi puse pe el un tricou uscat, îşi îndesă echipamen¬tul în geanta de sport şi plecă împreună cu Jimmy. Era o seară caldă, plă- cută - o briză uşoară sufla dinspre sud - şi amândoi rămaseră pe trotuar câteva minute, gândindu-se cum să folosească ce mai rămăsese din zi.
Jimmy îl înghionti şi făcu semn către stabilimentul de peste drum.
- Ce zici, vreo două beri înainte de-a te duce acasă?
După vreo două beri, cei doi erau încă aşezaţi la bar, urmărind meciul lied Sox pe ecranul televizorului de deasupra capetelor.
- Ştii ce, spuse Jimmy, e frumos din partea ta că, după patru ani de fa¬cultate, încă mai stai de vorbă cu fraierii tăi de prieteni care abia au reuşit să termine liceul.
Carter sorbi din bere, chicotind.
- Ce pot să spun? zâmbi el. îmi place sentimentul de superioritate pe care-l am când sunt printre nişte pitici din punct de vedere intelectual.
- Ai face bine să ai grijă ce facem noi, piticii intelectuali, prietene, îl avertiză Jimmy. Dumnezeu îi iubeşte pe ignoranţi. De-asta creează atât de mulţi. Vă depăşim cu mult ca număr pe voi, ăştilalţi.
- Ce gând înspăimântător.
- Şi ia zi, domnu' Superioritate, continuă Jimmy. Ce-o să faci cu toate cunoştinţele alea de la facultate adunate în creierul ăla al tău? Te aşteaptă vreun post pe Wall Street?

- Nu tocmai, replică Carter. De luni încep să lucrez în construcţii.
Jimmy îi aruncă o privire.
- Construcţii? Ai înnebunit? Ai o diplomă de facultate. Unde o să ajungi dacă te apuci de bătut cuie?
- în Italia, spuse Carter. Pentru moment, e singura mea grijă.
- O, nu, gemu Jimmy. Nu-mi spune că tot la gagica aia italiancă îţi e mintea. Carter, fii serios.
- Sunt foarte serios. Uite ce e, nu ştiu cum să-ţi explic, dar trebuie să
fac asta. Nu pot să mi-o scot din minte. Dar cel mai ciudat e că, de când am întâlnit-o, îmi doresc să fiu mai bun.
- Ce vrei să spui prin „mai bun“?
- Vreau să spun mai bun. O persoană mai burtă. Mai puternic. Mai deştept. Mai cumsecade. Nu ştiu, pur şi simplu mai bun. E unul din moti¬vele pentru care trag atâta de fiare. E singura cale de a-mi limpezi mintea.
- Păi, dacă mă întrebi pe mine, nu ţi s-a limpezit suficient. Şi ia zi, ce-ai de gând să faci? Să zbori peste ocean şi să începi să baţi lumea căutând-o pe gagica asta? Nu ştii o boacă de italiană.
- încerc să rezolv chestia asta, spuse Carter, ridicând un deget. Am gă¬sit un profesor - mă rog, aproape l-am găsit. O să-mi dea lecţii.
- Lecţii de italiană?
- Nu, de chineză.
- Foarte amuzant, spuse Jimmy. Cine e profesorul şi ce vrei să spui cu „aproape l-am găsit“?
- E profesor de muzică la RIC, spuse Carter, nerăbdător. E din Italia. Dă lecţii particulare vara... uneori. Dar când l-am rugat să-mi dea lecţii, a spus că se mai gândeşte.

- Ce e de gândit la asta? spuse Jimmy. Cinei tipul? Vreun hodorog?
- Nu, spuse Carter clătinând din cap. Aş zice că are vreo patru- zeci-şi-ceva, aproape cincizeci de ani.
- Şi ce te faci dacă tipul ăsta nu acceptă? spuse Jimmy.
- încă nu m-am gândit la asta, recunoscu Carter ridicând din umeri. O să-mi fac griji când s-o întâmpla. Deocamdată, aştept.
- Şi ce faci în timpul ăsta?
- Mă menţin în formă, îi aminti Carter. Vine sezonul de toamnă la rugby, nu?
- Desigur. Cum aş putea uita? îşi dădu Jimmy ochii peste cap.
- Ar trebui să vii şi tu să încerci, spuse Carter.
- Carter, te rog, dă-mi voie să-ţi explic ceva, spuse Jimmy. îmi place faţa mea exact aşa cum e. Vezi nasul ăsta? Nu-1 vreau mutat într-o parte. Şi nu vreau să-mi arate urechile ca nişte căpăţâni de conopidă. Trag de fia¬re dintr-un singur motiv.
- Şi care ar fi ăla?
- Plaja, replică Jimmy.
- A, da, îl ironiză Carter. Uitasem. Fetele se năpustesc toate peste tine când îţi dai jos cămaşa.
- Hei, ai fi surprins, spuse Jimmy, încordându-şi muşchii braţelor. Tre¬buie să fiu puternic ca să le dau la o parte. Şi, dacă tot veni vorba...

Jimmy dădu din cap către uşă, pe unde tocmai intraseră două tinere Toarte atrăgătoare. Instinctele naturale fiind aşa cum sunt, Carter nu se putu împiedica să le privească.
- Vezi, despre asta vorbeam, spuse Jimmy, facându-i cu ochiul. Haide. Ce-ai zice dacă ne-am duce să le salutăm?
- Nţ, mormăi Carter. în vara asta sunt cuminte.

Jimmy îi aruncă o privire.

- Cuminte - de ce?
- O fac pentru Elena. Ţi-am spus, încerc să fiu mai bun, şi nu vreau să-mi pierd vremea cu ceva fără sens.
- Fără sens? oftă Jimmy, clătinând din cap. Mamă. Nu ştiu ce ai, frate, da’ e grav. Dar n-ai decât să faci cum vrei. în ce mă priveşte, acum am tot
I impui din lume, şi mi se pare foarte potrivit să pierd un pic din el cu una din doamnele astea frumoase - preferabil cu amândouă.
Mai târziu, după ce Jimmy plecase să piardă vremea, Carter ieşi din bar şi plecă singur spre casă. Când intră pe alee, mai rămase un moment în maşină să caşte, înainte de a se întinde după geanta de sport. Epuizat cum era de antrenament, până şi puţina bere pe care o băuse la bar avea un efect puternic. Nu-şi dorea decât să se bage în pat şi să închidă ochii. Coborî din maşină şi porni spre casă.
- Hei, să fie oare chiar Carter Quinn în persoană? se auzi o voce din¬spre locuinţa de alături.
Carter se opri şi privi spre veranda întunecată a casei vecine. Văzu si¬lueta unei tinere ridicându-se şi apropiindu-se de balustradă.
- Hei, cine-i acolo? răspunse, prietenos. Nu se poate să fie Sheila Ma- honey!
Carter lăsă geanta din mână şi traversă peluza chiar când tânăra se aplecă, intrând în bătaia felinarului de la colţul străzii. Carter nu se înşela¬se. Era chiar Sheila - dar, privind-o, îşi dădu seama că nu era aceeaşi Shei¬la pe care o cunoscuse cu o mie de ani în urmă, în liceu - şi chiar şi atunci, numai în treacăt. Pe vremea aceea, Sheila era o fată timidă, neîndemâna¬tică, slăbănoagă, cu păr scurt şi lins, cu ochelari şi aparat dentar, care-1 pri¬vea cu ochi plini de afecţiune de fiecare dată când drumurile li se încruci¬şau. Contrastul dintre imaginea aceea şi femeia tânără care-i stătea în faţa ochilor era izbitor.

Dispăruseră ochelarii, iar părul lins, acum închis la cu¬loare şi mătăsos, îi cădea pe umeri, lung şi luxuriant. Jeanşii tăiaţi şi bluza fără umeri îmbrăcau curbele delicate ale unui trup de femeie. Sheila Ma-honey înflorise.

- Bună, Carter, spuse ea. A trecut ceva vreme. Ce mai faci?
- Grozav! spuse Carter. Dar, mamă, uită-te la tine! Ce ai mai crescut!
- O, deci ai observat, spuse ea cu o notă de sarcasm jucăuş.
- Ei, sunt sigur că au observat o mulţime de tipi, spuse el. Când te-ai întors de la şcoală - Wheaton, nu-i aşa?
- Da, de la Wheaton. Acum câteva zile. Dar tu?
- Săptămâna trecută.

Carter îşi încrucişă braţele şi scutură din cap.

- Ciudat, nu?
- Ce anume?
- Locuim unul lângă altul, dar în patru ani de facultate nu cred că ne-am văzut de patru ori.
- Eu te-am văzut, spuse ea.

Apoi, până să apuce el să o întrebe când, Sheila adăugă:

- Şi ce faci aici? Credeam că te duci să stai cu părinţii tăi la casa de pe plajă, la Charleston. Cum se face că mai eşti încă în oraş?
- Am nişte lucruri de făcut, spuse el, evaziv.
- Legate de carieră?
- Nu tocmai, răspunse Carter. Partea asta încă n-am descurcat-o. Dar tu? Ceva planuri?
- In august mă duc în Franţa, spuse ea. Un program postuniversitar în relaţii internaţionale.
- Grozav, spuse Carter, foarte impresionat. Cum ai reuşit? Vorbeşti franceza?
- Am făcut o specializare secundară în franceză.

Sheila continuă, povestindu-i despre program şi despre cum visase în¬totdeauna să studieze în Franţa. Carter o ascultă fără s-o întrerupă. Era uluit că această Sheila şi cea pe care o cunoscuse cu ani în urmă sunt una şi aceeaşi persoană.
După o vreme, ea îndreptă conversaţia în direcţia lui. Care erau planu¬rile lui în viitorul imediat? întrebarea îl făcu să se simtă uşor nelalocul său, şi trecu o clipă lungă înainte de a-i spune că vrea şi el să călătorească - poate în Italia.
Sheila râse uşor.
- N-ar fi amuzant ca după toţi anii când am fost vecini fără să ne ve¬dem, să ne întâlnim în Europa?
- S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, reflectă Carter.
Dar era o idee interesantă. însă tocmai atunci îşi aminti de Elena şi obrajii îi luară foc. Se simţea ca şi când ar fi trădat-o cumva.
Simţind parcă brusca lui schimbare de dispoziţie, Sheila îl privi ciudat.
- Mda, se face târziu, spuse ea. Ar trebui să intru în casă.
- Mda, şi eu, spuse Carter, încet.
- Sunt acasă toată vara, îi spuse ea. Poate ne mai vedem.
- Noapte bună, Sheila, spuse el.
- Noapte bună, Carter.
Ceva mai târziu, Carter stătea în faţa ferestrei dormitorului, privind casa de alături. Se gândea la Elena, dar încet gândurile i se îndreptară spre Sheila, apoi spre cele două femei de la bar şi la lunga vară fierbinte care urma. Drumul îngust şi virtuos pe care-şi jurase să umble către Italia avea să fie presărat cu pericole.
Giancarlo deschise ochii şi se holbă la tavan, privirea obişnuindu-i-se încet cu penumbra odăii. întoarse

capul şi privi spre fereastră. O fâşie sub¬ţire de lumină se strecura prin spaţiul îngust dintre draperii, întinzându-se până la marginea patului. Ceasul de pe noptieră arăta 8:15. Căscă şi-şi în¬tinse picioarele sub pătură.
Fusese cufundat într-un vis ciudat. Stătea pe o plajă, privind oceanul. Asta n-ar fi fost ciudat în sine, dar era aşezat acolo la un pian de concert, căutând cu înfrigurare un cântec pe care să-l interpreteze, în timp ce valu¬rile se spărgeau undeva departe, în larg. înainte să apuce să-şi amintească o melodie, venise un val mare, care-i spălase picioarele. în vreme ce apa se retrăgea, erodând nisipul de sub picioarele lui, pianul se aplecase într-o parte şi începuse să se scufunde. Giancarlo auzise o bufnitură puternică şi, privind spre pian, o văzuse pe Patricia, îmbrăcată cu o rochie subţire de vară şi zâmbind, cocoţată peste instrument, pe o placă de surfboard. „Hai¬de, vino!“ îi striga ea. Exact în momentul acela ciudat se trezise. Acum, cu amintirea visului îndepărtându-se ca valurile ce se întorceau în larg, scoase picioarele de sub pătură şi le puse pe podea. Cu încă un căscat, îşi trase halatul pe el şi îşi vârî picioarele în papuci. Un pic năuc, pentru că nu se trezise cu totul, (Jiancarlo porni spre bucătărie şi puse de cafea.
Aşezat la masă, cu aroma energizantă plutind prin aer, îşi trecu o mână peste obrazul neras. Un număr de probleme de instalaţii şi tot felul de re¬paraţii, îndelung neglijate, îi cereau atenţie, iar Giancarlo îşi propusese să aloce începutul vacanţei de vară rezolvării lor. Nu că ar fi fost prea price¬put. Planul lui era să caute în Pagini Aurii un contractor care să se ocupe de toate aceste corvezi în locul lui.
Cu toate că fă.cea tot ce-i stătea în putinţă să se ocupe de nevoile pre¬sante ale domiciliului său, Giancarlo se trezi că gândurile îi erau în mod

inexorabil atrase de un pachet micuţ, care stătea nedesfacut pe masa din bucătărie. Sosise cu o zi în urmă, adus de nişte prieteni întorşi de curând din Italia. Indiferent unde anume se ducea în casă, îi simţea chemarea, şi petrecu dimineaţa într-o stare de neatenţie perpetuă. Pe la jumătatea zilei îi deveni limpede că încearcă să ignore inevitabilul, aşa că se aşeză la masă şi desfăcu pachetul.
înăuntru, ascunsă cu grijă printre straturi de ambalaj, era o foarte fa¬miliară punguţă din fetru. Giancarlo o păstră o clipă în palmă, privind ma¬terialul moale şi uşor zdrenţuit, înainte de a deznoda şnurul care o ţinea închisă. Răsturnă punguţa şi în palmă îi alunecă ceasul de buzunar pe care ştia că-1 va găsi înăuntru. îşi trecu degetele peste capacul lui de aur, apoi îl deschise şi-i privi cadranul, pe care era desenată o pereche de tineri lângă un cal care bea apă dintr-un izvor. Cândva, când ceasul funcţiona bine şi putea fi întors, cânta o melodie atunci când bărbatul se apleca în faţa fe¬meii şi calul băga botul în apă. O răsucire a cheiţei nu produse nici un ast¬fel de rezultat, confirmându-i bănuiala că ceasul era tot stricat, aşa cum era de mulţi ani.
Giancarlo oftă adânc şi puse ceasul înapoi pe masă. Se ridică şi se duse la fereastră. Rămase acolo multă vreme, privind în depărtare fără să vadă nimic, cu gândurile traversând oceanul ce despărţea continentele. Când, în cele din urmă, îşi încheie meditaţiile, se duse în birou şi scoase din bor- setă bucata de hârtie pe care era notat numărul de telefon. Ridică recepto¬rul, formă şi aşteptă să se încheie mesajul de întâmpinare de pe robotul te¬lefonic care-i răspunsese.
-	Domnule Carter, spuse el când auzi semnalul sonor. Aici Giancarlo Rosa. Te sun ca să te întreb dacă te mai interesează lecţiile de italiană.

Ron şi Dave, cei doi parteneri de la R&D Home Construction - şi uni¬cii salariaţi - îl angajaseră pe Carter Quinn în ciuda lipsei sale de pricepe¬re în ale tâmplăriei, sau mai degrabă tocmai datorită ei. Ce le trebuia lor era un bărbat suficient de inteligent, cu două braţe puternice şi o spinare sănătoasă, care să nu fugă de munca simplă şi grea.
Construcţiile, descoperi Carter destul de rapid, însemnau muncă grea, eare-ţi frângea spinarea şi-ţi amorţea mintea, mai ales pentru cineva în- tr un post atât de modest ca al lui. Cererile de a muta cărămizi dintr-un loc în altul, de a duce cu roaba grămezi de pietriş sau de a face curat un¬deva păreau să nu se mai sfârşească. Carter muncea mai din greu şi trans¬pira mai mult într-o singură zi decât în tot restul vieţii sale.
Cu toate acestea, în ciuda orelor lungi şi chinuitoare, Carter îşi vedea de treabă cu inima uşoară. Da, munca era grea şi orele lungi, dar cel pu¬ţin era afară, la aer, sub soarele strălucitor. Era o muncă cinstită, fară com¬plicaţii, care avea avantajele ei. în primul rând, Carter era sportiv, şi îi fa- cea plăcere să fie parte a unei echipe care lucra pentru un scop comun, în cazul de faţă construirea unei case cu etaj. în al doilea rând, la sfârşitul zi¬lei nu se putea pune întrebarea dacă a realizat sau nu ceva. Roadele mun¬cii sale erau la vedere.
Telefonul primit de la profesorul Rosa în vinerea dinainte îi îmbunătă¬ţise dispoziţia considerabil. Evident, îl sunase imediat. Rosa îi făcuse o ofertă simplă: urmau să se vadă luni, la profesor acasă, pentru un fel de test. îi oferea lui Carter o singură şansă. Propunerea era mai mult decât acceptabilă pentru el, pentru că asta şi cerea: o şansă.
La întoarcerea acasă după o astfel de zi de muncă, cineva într-o formă mai puţin bună s-ar fi prăbuşit pe

canapea. Carter dimpotrivă: o luă la fugă în sus pe scări, cu energie reînnoită. Se dezbrăcă şi intră la duş; până să apuce apa să spele de pe el praful şi murdăria zilei, oboseala era deja o amintire.
întrevederea cu profesorul Rosa era fixată pentru ora 6, iar Carter ştia că nu e cazul să întârzie. în doar câteva minute, era îmbrăcat şi cobora în l'ugă scările, spre maşină.
Cu toate că mersese tot drumul cu geamurile maşinii coborâte, părul lui era încă umed când opri în faţa casei de la adresa pe care i-o dăduse profesorul Rosa. Era, observă el, o casă mică şi nepretenţioasă. Păşind pe aleea de cărămidă care traversa gazonul îngrijit, Carter auzea din casă mu¬zica unui pian. Ciudat de repetitivă, interpretarea era atât de precisă şi de lipsită de greşeli, încât nu-şi putea da seama cu certitudine dacă nu cumva ascultă o înregistrare. Orice ar fi fost, muzica se opri brusc atunci când apăsă pe soneria de la intrare. Câteva momente mai târziu, uşa de la intra¬re se deschise.
- Buona sera, signor Carter, îl salută profesorul, facându-i semn să intre.
Carter era extrem de dornic să facă impresie buiiă la prima lecţie. Cu
toate acestea, nu-şi putu reţine un zâmbet.
- E Quinn, îi aminti el lui Rosa. Carter Quinn.
- Ah, scusami, signor Quinn, Carter Quinn, replică profesorul, în ochi cu o sclipire care-i spunea tânărului că glumise, ca să destindă atmosfera. Plouă? întrebă el, făcând un semn către părul ud al lui Carter.
- Tocmai am ieşit de la duş, explică Carter.
- Bine, spuse Rosa. Să sperăm că asta înseamnă că ai venit la mine ta- bula rasa.
- Poftim? spuse Carter.

- O pagină albă, explică Rosa. E cel mai bun mod de a începe ceva nou.
Apoi îi facu lui Carter semn să-l urmeze, şi intrară în camera de zi.
Carter îşi lăsă privirea să cuprindă încăperea, observând cărţile, instru¬mentele muzicale şi, bineînţeles, pianul. Se aşeză pe fotoliul de lângă mă¬suţa de cafea, remarcând în acelaşi timp două statuete. Una i se păru cu¬noscută, dar foarte vag. Era un bărbat tânăr, cu o praştie pe umăr; cealal¬tă era o femeie care cânta la harpă. Mai văzu diverse asemenea piese ici şi colo prin cameră, precum şi două tablouri, amândouă peisaje de la mun¬te. în ochii lui Carter, încăperea avea aura unui mic muzeu, sau poate al camerei de lucru a unui filozof dintr-o epocă apusă.
- Sfânta Cecilia, spuse profesorul Rosa arătând din cap către statueta femeii cu harpa, în timp ce se instala pe canapeaua din faţa lui Carter. Sfânta patroană a muzicii. Celălalt este, evident, David.
- Cred că am mai văzut statuia asta undeva, spuse Carter. Dar nu sunt sigur unde.
- Sunt sigur că ai văzut o imagine a ei pe undeva, spuse profesorul, cu o undă de mândrie în voce, în timp ce elibera un spaţiu de pe masa din faţa lor. Sau cel puţin sper că ai văzut. Influenţa Italiei şi a italienilor se vede peste tot în lumea noastră. Artă, literatură, ştiinţă, arhitectură, muzi¬că, politică, religie. Italienii sunt moştenitorii unei culturi bogate şi frumoa¬se, care a dat lumii oameni ca Giotto, da Vinci, Michelangelo, Dante, Boc- caccio, Machiavelli, Galilei, Marconi, Fermi, Caruso, Fellini, Pavarotti, So-phia Loren. Şi lista poate continua!
- Şi eu care credeam că nu ne-au dat decât pizza, glumi Carter.

- Ha, nu râde, spuse Rosa, agitând un deget în direcţia lui. Gândeşte-te numai, unde ar fi gastronomia lumii fară bucătăria italiană?
- Nu ştiu, chicoti Carter. Eu sunt mai degrabă genul came-şi-cartofi.
- Asta se va schimba când vei ajunge în Italia, îl asigură profesorul. Dar să începem cu începutul. Dorinţa ta de a învăţa limba.

Rosa se lăsă pe spătarul canapelei, privindu-1 gânditor pe Carter.

- Spune-mi, rosti el în cele din urmă. Ai mai studiat vreodată o limbă străină?
- In liceu, spuse Carter. Am studiat spaniola câţiva ani.
- înţeleg. Şi cum a mers?
- Nu prea grozav, recunoscu Carter.
- Bănuiesc că ai studiat-o memorând liste de cuvinte şi repetând la in¬finit conjugarea verbelor.
- Ce altă cale mai există? întrebă Carter.
- A, o întrebare bună, spuse profesorul. îţi aminteşti pagina goală de care vorbeam mai devreme? Gândeşte-te la ea. Dacă vrei să înveţi o lim¬bă străină, trebuie să uiţi tot ce ai învăţat vreodată. Trebuie să devii din nou copil, cu mintea limpede a unui copil.

Rosa se aplecă spre el şi bătu cu degetul în coperta unei cărţi de pe masă.

- Şi în felul acesta, când arăt spre asta şi spun libro, vreau să gândeşti li- bro, nimic altceva, exact cum ar face un copil. Nu vreau să stai acolo spu-nându-ţi „A, da, libro - trebuie să însemne carte“.

Arătă spre scaun:

- Sedia.

Spre masă:

- Tavola.

Spre fereastră:

-	Finestra. Trebuie să înveţi din nou toate lucrurile astea. Trebuie să-mi dai voie să te îndrum, aşa cum un părinte îşi îndrumă copilul. înţelegi?
Carter înghiţi în sec. Incursiunea lui în italiană se putea dovedi o între¬prindere mai riguroasă decât îşi imaginase. O clipă se întrebă dacă se poa¬te ridica la înălţimea sarcinii. La fel de rapid, se gândi la Elena şi toate în¬doielile i se risipiră. Trase aer adânc în piept şi încuviinţă din cap.
-	Va bene, spuse profesorul, dând solemn din cap. în acest caz, să înce¬pem, Carter Quinn.
Trecu o oră, încheind timpul alocat pentru examenul de admitere al lui Carter, şi Giancarlo era cât se poate de pregătit să dea verdictul. Cu toate acestea, nu vorbi imediat, ci rămase gânditor, lovind cu capătul cre¬ionului în carnetul pe care luase notiţe. Apoi se lăs& pe spate, cumpănind lucrurile în minte.
-	Foarte interesant, spuse el în cele din urmă, aproape în şoaptă.
Carter se încovoie în fotoliu şi colţurile gurii i se lăsară în jos, cu o ex¬presie de dezamăgire.
-	Chiar aşa de rău? spuse el, trist.
Giancarlo râse şi aruncă creionul pe masă.
-	O, nu, scutură el din cap. Nu e deloc rău. De fapt, te-ai descurcat foarte bine - mai bine decât era de aşteptat.
„Mai bine decât era de aşteptat" nu era nici pe departe suficient. Giancarlo începuse, aşa cum o facea întotdeauna cu un nou elev, făcând un semn spre propria ureche şi spunând „Ascolta\“ (ascultă). Fără să scoa¬tă nici un cuvânt în engleză, începuse să arate spre diverse obiecte din cameră. Libro, tavola, quadro, porta, penna, carta. Le numise din nou, de data aceasta spunându-i lui Carter „Ripeta\u şi fa.cându-i semn să repete ceea ce auzise. Pe măsură ce lecţia progresa, introdusese treptat articole¬le

hotărât şi nehotărât, ca să vadă dacă Carter înţelege diferenţa dintre il libro şi un libro (cartea şi o carte). O făcuse fară nici un efort, permiţându-i profesorului să continue cu pronumele demonstrative, questa (aceasta) şi quella (aceea). Nu după multă vreme, Giancarlo, arătând spre un obiect, ajunsese să întrebe ce este în italiană, iar Carter să îi răspundă corespun¬zător.
Cei doi trecuseră în viteză prin lecţia introductivă. Pronunţia lui Carter nu era perfectă, dar dădea dovadă de o memorie remarcabilă. Poate că Giancarlo ar fi folosit un alt cuvânt, dar recunoscuse de la bun început o anumită calitate, o abilitate înnăscută. Era educabil.
- Mai bine decât era de aşteptat, spuse Carter, brusc încântat. Asta e de bine, nu? Vreau să spun, îmi daţi voie să mai vin, nu?
Giancarlo medită o clipă asupra întrebării, înainte de a spune:
- Asta depinde de tine. Da, cu certitudine pari capabil să înveţi, dar asta nu înseamnă totul. Eşti hotărât să o faci? Ai suficientă disciplină? Să înveţi o limbă străină într-un timp atât de scurt îţi va cere la fel de mult efort ca un sport.
Carter se aplecă înainte şi-l privi drept în ochi.
- Spuneţi-mi ce am de făcut.
- Ce ai de făcut, spuse Giancarlo, este să mănânci, să bei şi să dormi în limba italiană. O lecţie pe săptămână nu e de ajuns. Recomand cel puţin trei.
- S-a făcut, spuse Carter. Deci, ce urmează?
- Revii miercuri, spuse Giancarlo. Şi atunci începem.

CAPITOLUL 3

Carter îşi îngropa degetele de la picioare în nisip şi privi oceanul. Era o duminică leneşă şi caldă, şi era aşezat pe plaja Narragansett. La vremea aceea din

iunie, apa era încă destul de rece. Când şi când, câte un curajos
o lua la goană pe nisip şi se arunca în valurile reci. Cei mai mulţi ieşeau la suprafaţă cu ochii mari şi gurile căscate din cauza şocului şi se retrăgeau în grabă spre căldura prosoapelor uscate. Cu excepţia copiilor, care păreau să se simtă bine în apa mică de la mal, în ciuda temperaturii, numai surfe- rii în costume de neopren rămâneau mai multă vreme în valuri.
Carter trase aer adânc în piept şi oftă mulţumit. Ii plăcea la plajă. Ae¬rul mirosind a sare de mare, mugetul valurilor şi nisipul cald la picioare. îi plăcea să urmărească ambarcaţiunile venind şi plecând. Şi, desigur, privi¬rea îi era atrasă invariabil de femei, de felul în care se mişcau pe nisip, se întindeau pe cearceafuri, de pielea lor lucind de loţiuni de plajă, de feţele lor întoarse către soare pentru a-i absorbi căldura. Privindu-le, se gândi la Elena şi se întrebă dacă nu cumva şi ea, dincolo de întinderea uriaşă a oceanului, e pe o plajă, bucurându-se de acelaşi soare strălucitor. Apoi îşi dădu seama că Italia era cu şase ore înaintea Statelor Unite. Ziua ei se apropia de sfârşit. Carter şi-o imagină trăgându-şi fusta peste costumul de baie şi plecând, desculţă, în timp ce soarele cobora spre orizont. Imaginea îi provocă un zâmbet.
Gândul la Elena îi aminti de prima săptămână de lecţii de italiană. Lu¬crurile nu merseseră chiar aşa cum anticipase. Carter nu ştia aproape nimic despre Italia, dar cuvântul îi aducea în minte imagini cu gondole lunecând pe ape, sub cerul luminat de lună. Şi, desigur, iubirea. însă Giancarlo Rosa îi zdrobi repede orice speranţă că totul va fi numai un voiaj de plăcere. în acea miercuri, Carter sosise cu câteva minute întârziere la prima lui lecţie oficială, după o zi lungă şi

grea de muncă pe şantier. Era obosit şi llămând, dar încântat. Rosa îl salutase destul de cordial şi-l poftise în ca¬mera de zi.
Şi începuse lecţia.
Petrecuseră câteva minute la început trecând în revistă cuvintele şi fra¬zele pe care Carter le învăţase cu două zile înainte. Destul de rapid, Rosa mersese mai departe, introducând cuvinte noi, numele altor obiecte din cameră, şi mai ales verbele essere (a fi) şi avere (a avea). Carter se concentra¬se din toate puterile şi avansase constant - până când ajunsese la pronu¬mele personale. înţelesese cu uşurinţă io (eu) şi tu (tu), dar, dintr-un motiv oarecare, persoana a treia îl încurcase. De sub măsuţa de cafea, Rosa sco¬sese o pagină cu desene. într-unul din ele erau copii care aşteptau autobu¬zul şcolar; într-altul un bărbat şi o femeie care stăteau într-o cafenea; un al treilea, un poliţist care dirija circulaţia. Rosa arăta întruna la bărbaţi şi la băieţi, spunând „lut' şi iarăşi „lut1. Carter se întreba „Cine e Louie, care din ei e Louie?“ în cele din urmă, clătinase din cap şi întrebase:
- Chi e Louie? (Cine e Louie?)
Rosa, desigur, înţelesese Chi e lui? şi continuase să arate spre diversele desene, spunând în italiană „El e poliţist; el e soţul; el e copil“. Carter con¬tinua să nu înţeleagă, şi profesorul devenise vizibil agitat. Următoarele câ¬teva minute le petrecuseră încurcând lui cu Louie, ca în celebrul dialog dintre Abbott şi Costello. Apoi, pe neaşteptate, expresia lui Rosa se schim¬base într una de uimire, dându-şi seama care era problema. Zâmbise şi, renunţând la metoda obişnuită, îi explicase lui Carter în engleză că lui în-seamnă el, nu Louie, şi astfel deblocase situaţia.

Orgoliul lui Carter nu era de obicei uşor de rănit, dar de data aceasta se înroşise la faţă atunci când în fine înţelesese.
- Nu. Nu trebuie să-ţi fie jenă! îl admonestase Rosa. Cea mai mare gre¬şeală pe care o poţi face, mai ales când încerci să înveţi o limbă străină, este să te temi de greşeli. De fapt, o să vezi că oamenilor li se pare minu¬nat să vadă un străin care face un efort sincer pentru a le vorbi pe limba lor, şi din când în când se mai poticneşte. Mai ales italienii te vor îndrăgi pentru asta.
Cuvintele lui Rosa îi stimulaseră încrederea în sine. Acum însă, amin- tindu-şi incidentul, Carter simţi că roşeşte din nou. Nu era un perfecţio¬nist, dar era foarte competitiv atunci când era vorba de un lucru în care se angaja. împunsătura amintirii era de ajuns ca să-l stimuleze să studieze şi mai mult, pentru a se asigura că nu se mai repetă. Cu acestea în minte, în¬tinse mâna spre reportofon, ca să asculte următoarea înregistrare din seria celor pe care i le împrumutase Rosa.
Giancarlo era aşezat la masa din bucătărie, reflectând la chestiune. Adevărul era că pur şi simplu nu ştia ce să zică de noul său elev. Sigur, Carter nu era primul elev extrem de motivat de care dăduse, şi cu certitu¬dine nu era singurul care studia italiana cu entuziasm şi devotament. Ceea ce-1 intriga în privinţa lui era rapiditatea cu care părea să înveţe. în prima săptămână de lecţii acoperise mai mult decât reuşea cu alţi studenţi într-o lună. Era uluitor. Zburau de la o lecţie la alta şi numai rareori era nevoie să repete ceva. Evident, Carter era dăruit cu o ureche excelentă pentru limbile străine.
Ironia era că tânărul nu părea să-şi dea seama că are acest dar - iar Giancarlo nu era înclinat să-l informeze. Carter avea un fel de modestie sinceră în felul în care

aborda lecţiile, ceea ce profesorului i se părea foar¬te util. Tânărul venea la fiecare lecţie bine pregătit şi dornic să înveţe. Giancarlo nu avea de unde să ştie acest lucru, dar exact de aceste trăsături dădea Carter dovadă şi în viaţa sportivă. Aşa cum antrenorii îl învăţaseră să-şi forţeze limitele trupului pentru a-şi atinge potenţialul maxim, la fel Giancarlo îl învăţa să-şi forţeze mintea. Iar lui Carter nu-i displăcea să fie îmboldit până la limită. Era rezistent.
Tocmai datorită acestei rezistenţe, Giancarlo adoptase o abordare mai severă şi mai puţin indulgentă decât ar fi avut pentru un alt elev. îl presa şi-l îmboldea, cerând concentrare totală. O lăsa mai moale numai atunci când dădea de vreun obstacol (cum fusese incidentul cu lui). Pentru a nu-1 face să-şi piardă curajul, îi oferea suficiente laude cât să-i stimuleze încre¬derea în sine, dar să nu-1 facă să devină încrezut. Până la momentul res¬pectiv, rezultatele fuseseră uimitoare. Dar, se întreba el, cât de departe îl putea împinge?
Giancarlo se ridică de la masă şi trecu în camera de zi. Era puţin trecut de ora 6, şi Carter nu sosise încă. Acest lucru îl irita întru câtva, nu pentru că ar fi fost el însuşi excesiv de punctual, ci mai mult pentru că era foarte dornic să înceapă. în ciuda temerilor sale iniţiale, îi faceau mare plăcere lecţiile. Nu după multă vreme, se auzi în fine soneria de la uşă. Când des¬chise, găsi în prag un Carter foarte spăsit, cu o pungă de hârtie în mână.
- Mi dispiace il ritardo, Profesore, spuse Carter, exprimându-şi regretul pentru întârziere.
Ridică punga ca să i-o arate, înainte de a adăuga, ca explicaţie:
- Ma ho molto fame. Mi-e foarte foame, aşa că a trebuit să mă opresc să iau ceva.

Giancarlo se supără pe el însuşi auzind. Ar fi trebuit să-şi dea seama de la bun început că tânărul venea la lecţii imediat după muncă, obosit şi înfometat, şi nu avea nici o clipă pentru masă. Prea mulţii ani de trai soli- lar îi erodaseră talentele sociale.
- Entra, entra, replică Giancarlo. Aşază-te, şi îţi aduc ceva de băut la masă.
Când se întoarse din bucătărie cu o carafa de apă şi un pahar, Gian¬carlo îl găsi pe Carter în picioare în faţa pianului, uitându-se la partitură.
- „Sonata în re, de Giancarlo Rosa“, citi el cu voce tare, foarte impre¬sionat. Nu ştiam că şi compuneţi muzică. Sigur, e logic - pentru că sunteţi profesor de muzică.
- Nu mai compun, spuse Giancarlo distant, aşezându-se la masa de cafea.
Ii facu semn să stea jos şi întinse mâna după carafa. Umplu paharul şi
i-1 aşeză la îndemână.
- Ce ţi-ai adus de mâncare?
- Un burger şi cartofi prăjiţi, spuse Carter.
Băgă mâna în pungă şi începu să despacheteze hamburgerul. Din chi¬flă ieşeau fâşii de salată verde cam uscată şi zemuia un fel de sos.
Giancarlo privea îngrozit.
înainte de a muşca din hamburger, Carter făcu o pauză.
- S-a întâmplat ceva? întrebă.
- Nu, spuse Giancarlo. Ba, de fapt, da. Dar nu e vina ta. Numai că-mi dau seama că trebuie să te învăţ ceva mai mult despre cultura italiană, nu numai limba.
- Cum ar fi? întrebă Carter, sincer curios.
- Păi, nu ţi-ar strica ceva despre mâncare, replică profesorul. Vezi tu, există lucruri care se pot mânca, şi lucruri care nu se pot mânca decât dacă e vorba de

supravieţuire. Şi apoi, mai sunt şi lucruri care nu se pot mânca nici dacă mori de foame.
- Bine, chicoti Carter, muşcând din burger. Am înţeles mesajul. Dacă asta v-ar face să vă simţiţi mai bine, aş putea arunca restul la gunoi.
- Nu e nevoie, îi spuse Giancarlo. Hai să zicem că de data asta o să suport.
Pe Carter îl durea capul.
Fusese încă o zi lungă şi fierbinte la R&D Home Construction, şi se simţea ca o cârpă stoarsă. Cu geamurile maşinii coborâte complet, ca să lase briza să intre, conduse până acasă ascultând cea mai recentă înregis¬trare pe care i-o dăduse profesorul Rosa. Pe drum, hotărî să oprească la un magazin de închiriat filme, ca să ia un film italian. Intenţiona să-l urmă¬rească în seara aceea, după un antrenament scurt la sală. în vreme ce re¬flecta la itinerarul serii, îşi dădu seama de ce-1 durea capul. Nu erau de vină numai căldura şi munca fizică, ci şi energia mentală pe care o cheltu¬ia ca să înveţe italiana. îi făcea o plăcere imensă, dar începea să se simtă ca pe vremurile când juca fotbal, în sesiunile duble dinaintea sezonului - iar Giancarlo Rosa era la fel de dur cu el pe cât fusese cel mai dur dintre antrenorii cu care lucrase.
Cu toate că se străduia să ţină pasul cu înregistrarea în italiană, gându¬rile îi fugeau la Elena. Aşa cum făcea deseori, încercă să revadă în minte scurta lor întâlnire de pe terenul de rugby. Disecă fiecare secundă pe care şi-o putea aminti, fiecare vorbă pe care o schimbaseră. Ca de fiecare dată, în cele din urmă se trezi gândindu-se numai la forma minunată a feţei ei, la zâmbetul ei, la părul ei, la culoarea de nedescris a ochilor ei. în cele din urmă, toate acestea îi spuneau tot ce avea nevoie să afle.

Când ajunse în apropierea casei, Carter o zări pe Sheila Mahoney ie¬şind din casă şi îndreptându-se către cutia de scrisori. Era foarte drăguţă, într-o fustă şi o bluză foarte conservatoare, şi probabil abia se întorsese de la muncă.
îi aruncă lui Carter un zâmbet şi îi făcu semn cu mâna când acesta opri maşina pe aleea din faţa casei.
- Bună, Sheila, spuse el, întorcându-i zâmbetul. Cum îţi merge?
- Nu mă plâng, răspunse ea.
Luă o scrisoare din cutie, închise cutia şi traversă curtea către el. Se opri la marginea proprietăţii, uitându-se la cât de murdar şi prăfuit era.
- O zi lungă la serviciu, scumpule? întrebă ea, fluturând din gene cu prefăcută dulceaţă.
- Toate mi se par cam lungi în ultima vreme, râse Carter. Nu că m-aş plânge. Cel puţin sunt plătit.
- Să înţeleg că încă-ţi mai ispăşeşti pedeapsa la locul de muncă?
- O, da, ridică el din umeri. Dar nu e chiar aşa de rău în construcţii. Merge, pentru o vară. Tu?
- La bancă, ridică şi ea din umeri. E plicticos, dar, cum spuneai şi tu, merge pentru o vară.
Făcu o pauză şi-i aruncă una din privirile acelea ale ei.
- Tot mai intenţionezi să te duci în Italia în septembrie?
- Asta e planul, dădu Carter din cap. De-asta iau lecţii de italiană, spu¬se el, arătându-i caseta în limba italiană.
- Casete cu limbi străine! râse Sheila, brusc. Asta e explicaţia.
- Explicaţia pentru ce?
- Explicaţia pentru faptul că uneori, noaptea, mai ales dacă e foarte târziu şi foarte linişte, te aud umblând prin casă, vorbind singur - dar ti-am putut niciodată să înţeleg ce spui.

- îmi pare foarte rău. Chiar aşa de tare vorbesc?
- Nu-ţi face griji, îl linişti ea. Acum, că ştiu ce faci, e chiar simpatic.
1)eşi începusem să-mi fac griji că devii schizoid.
- Nu, sunt încă relativ zdravăn la cap, o asigură el. Şi promit să păstrez liniştea astă-seară. Mai târziu o să mă aşez pe canapea şi o să mă uit la un lilrn italian pe care l-am închiriat. Profesorul meu spune că asta o să mă ajute să învăţ limba.
- Are dreptate, dădu Sheila din cap. Ce ai închiriat?
Carter îi arătă carcasa DVD-ului.
- Hmm, Satyricon, citi ea. îţi plac filmele lui Fellini?
- Habar n-am, râse Carter. Am luat pur şi simplu primul film italienesc pe care l-am găsit. De ce, l-ai văzut?
- Pe ăsta, şi alte câteva din filmele lui, spuse ea.
- Şi cum sunt?
- Sunt... felliniene, replică ea, după ce căută cuvântul potrivit.
Apoi, în ciuda expresiei de pe chipul ei, care exprima o certă lipsă de
convingere, adăugă:
- S-ar putea să-ţi placă - poate.
- Nu strică să încerc, nu? spuse Carter.
- Bănuiesc că nu, spuse ea.
Apoi se încruntă şi facu un semn din cap către casa lui:
- Iar acum du-te acasă şi fă. un duş, îi spuse, pentru că puţi groaznic.
- Scuze, râse Carter. Promit să fac un duş, dar mai întâi trebuie să mă duc la sală, aşa că nu are sens să-l fac acum.
- în cazul ăsta, nu vin să văd filmul cu tine în seara asta, spuse ea, flu¬turând încă o dată din gene.

Remarca îl luă prin surprindere, pentru că nu-şi amintea să o fi invitat să vadă filmul cu el.
- Poate altă dată, se trezi spunând.
- Poate, răspunse ea. f
Carter zâmbi şi-şi luă rămas-bun. Apoi se grăbi să intre în casă şi să se schimbe pentru sală, surprins să constate că, brusc, nu-1 mai durea capul.
Timp de aproape o săptămână, peste regiune se aşternu un linţoliu cenu¬şiu şi trist, cu ploi care soseau în valuri intermitente, uneori ca o burniţă, al¬teori turnând cu găleata. Vremea uscată, plăcut de caldă, a lui iunie rămase doar o amintire. Locuitorii din New England, desigur, nu erau deloc sur¬prinşi. Natura era o doamnă capricioasă şi făcea lucrurile cum avea chef.
In ciuda vremii răcoroase şi umede, Carter simţea pe frunte un film de transpiraţie. II professore pocnea din bici. Era miercuri, prima săptămână din iulie. Nu aveau lecţie vinerea care urma, pentru că pica pe 4 iulie, aşa că profesorul părea să vrea să recapituleze tot ce-i predase lui Carter încă din prima zi de lecţii. Zilele săptămânii, lunile anului, orele zilei, ce trebu¬ia să spună şi să facă la restaurant, la bancă, cum să ceară îndrumări, numerele, un şir fără sfârşit de substantive, verbe şi adjective pe care le în¬văţase.
Absolut toate.
- Ripetal îi ordona Giancarlo. Pensa). îi cerea, implorându-1 pe Carter să gândească.
Şi iar, şi iar, Giancarlo verificând toată materia pe care o studiaseră, şi Carter străduindu-se să ţină pasul, cercetându-şi fiecare bucăţică de creier pentru a găsi cuvintele potrivite.
Nu trecuse decât vreo lună de când începuse lecţiile de italiană, dar muncise din greu şi învăţase - cel puţin aşa credea - foarte multe. Cu toa¬te acestea,

era curios să afle cum stătea în comparaţie cu alţi elevi pe care-i avusese profesorul.
- Faccio progresso? întrebă el în cele din urmă, cu o voce nesigură, vrând să ştie dacă avansa.
- Enormei exclamă Giancarlo, ridicând mâinile, într-un rar gest de en¬tuziasm, menit să-i comunice lui Carter că paşii făcuţi în studiu erau uriaşi.
Era prima oară când îl vedea pe il professore atât de animat.
- Da, te descurci extrem de bine, adăugă profesorul în engleză. Un în¬ceput foarte bun.
Surprins, şi oarecum jenat de o asemenea izbucnire de entuziasm, Car¬ter nu ştia cum să răspundă, nici în italiană, nici în engleză.
- Nu e mare lucru, spuse el în cele din urmă, cu modestie. E uşor, cu un profesor bun.
- Gra&e, spuse Giancarlo, acceptând complimentul cu o aplecare din cap.
Apoi îi făcu semn cu degetul:
- Dar nu deveni excesiv de încrezător, îl avertiză. Mai ai drum lung de lăcut.
Acestea fiind spuse, profesorul trase aer adânc în piept, îl expiră şi-şi frecă gânditor bărbia. Carter ajunsese să recunoască acest gest drept un semn că i se pregătea un nou cuvânt sau un nou concept. Trase şi el aer în piept şi se pregăti. Spre surprinderea sa, Giancarlo se ridică brusc de la
masă.
- E timpul să luăm o mică pauză, prendere un piccolo intervallo. Capito? întrebă el.
Carter încuviinţă din cap că a înţeles.
- Tuprendi un caffe? îl întrebă Giancarlo.
- Si, per piacere, replică Carter.
Câteva minute mai târziu, Giancarlo se întoarse de la bucătărie cu două ceşti cu cafea aburinde. Puse ceştile pe masă, împinse una dintre ele către Carter şi

se întoarse în bucătărie. Reveni cu o farfurie pe care erau câţiva biscotti.

- Assaggia, îi spuse el lui Carter, făcând semn spre farfurie. îi poţi în- muia în cafea, dacă doreşti. Cafeaua aceasta, evident, e puţin mai slabă de¬cât ai primi în Italia, dar merge.

în timp ce Carter încerca biscotti, Giancarlo scoase o hartă, pe care o despături şi o întinse pe masă.

- La carta deU’Italia, anunţă el. Harta Italiei. E bine să ştii mai mult de¬cât limba, atunci când vizitezi un loc nou, aşa că mi-am spus că o lecţie de geografie ţi-ar fi de folos.
- Da, mi-ar fi, spuse Carter, foarte interesat.

Lăsă ceaşca din mână şi se apropie, ca să vadă mai bine.

- începem aici, la Roma, spuse Giancarlo, lovind cu creionul în hartă.

Cu Carter urmărindu-1 atent, arătă către Milano, Veneţia, Neapole şi

alte oraşe importante. Italia, explică el, era împărţită în regiuni, oarecum similare statelor americane. Mâna care i se plimba pe hartă se oprea ici şi colo pentru a scoate în evidenţă vreun loc de interes istoric.

Carter era foarte atent, dar în timp ce il professore îi dădea înainte, se trezi gândindu-se la Elena. Când Giancarlo făcu în fine o pauză, Carter nu se putu abţine şi puse întrebarea care-i stătea pe limbă.

- Roccasale? întrebă el. Unde e?

Giancarlo plesni din limbă şi clătină din cap..

- Sempre la donna, pufni el. Tot femeia.
- Scuze, professore, ridică Carter din umeri. Dar chiar am nevoie să ştiu.
- Aşa mă gândeam şi eu, replică Giancarlo.

Se aplecă deasupra mesei şi puse vârful creionului pe hartă.

-	Mai întâi găsim Pescara, aici pe coasta Adriaticii. Vezi? Apoi mergi spre interiorul ţării, către munţi.
Giancarlo deplasă vârful creionului până când se opri deasupra unui punct marcat ROCCASALE.
-	Deci acolo e, spuse Carter, fără să-şi dea seama că zâmbeşte larg. Aţi fost vreodată acolo? îşi întrebă el profesorul.
-	O, da, am fost acolo, spuse Giancarlo simplu.
-	Spuneţi-mi, cum e?
Giancarlo ridică bărbia şi dădu din umeri.
-	Un orăşel tipic pentru zona aceea. Are o piaţă frumoasă, dacă-mi amintesc bine. în depărtare se văd munţii. Pe vremuri, avea unul sau două cluburi de noapte. Când eram tânăr, am fost acolo de câteva ori cu prie¬tenii.
-	Serios? spuse Carter, surprins. Unde aţi copilărit?
-	Aici, într-un loc numit Castellalto, replică Giancarlo, ciocănind cu creionul pe hartă, ceva mai la vest, spre centrul provinciei Abruzzo. E un loc micuţ, o frazione, prea mic pentru a figura pe hartă.
-	Hei, nu e deloc departe! exclamă Carter.
-	Ei, e doar un deget pe hartă, dar crede-mă, e mai departe decât pare, îl asigură Giancarlo. Din Roccasale se văd munţii. în Castellalto, chiar eşti la munte. E adevăratul Abruzzo.
Profesorul vorbea despre pământul natal cu un oarecare aer de mister, care-i trezi curiozitatea lui Carter.
-	Cum e regiunea Abruzzo? întrebă el, sperând să-l facă să vorbească.
Giancarlo se lăsă pe spate şi privi în gol, pe lângă Carter.
-	Sălbatică, spuse el, cu o voce ca din depărtări. Sălbatică şi frumoasă, şi primitoare în multe feluri.

Dar şi dură. Romanilor le-au trebuit o sută de ani şi trei războaie ca s-o poată controla.
Giancarlo se opri o clipă, continuând să privească în depărtări, înainte de a-şi lua seama.
- După cum vezi, reluă el, se învecinează cu Marea Adriatică. Foarte multe plaje frumoase. Dar cea mai mare parte din Abruzzo e muntoasă. Munţi înalţi, crestaţi, unii chiar şi de peste trei mii de metri altitudine, cum c Gran Sasso. Mi-am petrecut mare parte din tinereţe căţărându-mă şi ex¬plorând munţii din jurul orăşelului meu natal. Pe vremea aceea îmi plăcea să fac ascensiuni.
- Şi mie-mi place, se entuziasmă Carter. Când eram la Cercetaşi, mer¬geam tot timpul în New Hampshire şi urcam pe White Mountains. Era grozav.
- Atunci îţi vor plăcea munţii din Abruzzo.
- Ce v-a făcut să vă mutaţi în America?
Era o întrebare nevinovată, una la care Carter nici nu aşteptase vreun răspuns serios, dar care, dintr-un motiv oarecare, păru să-l descumpăneas¬că pe Giancarlo, care brusc se întunecă.
- O, au fost mai multe motive, bănuiesc, spuse el, evaziv. Oamenii de aici iau drept de la sine înţelese multe lucruri, oportunităţi care în alte ţări nu există, mai ales în satele îndepărtate din munţii Italiei.
- Cum ar fi? insistă Carter, sincer interesat.
Giancarlo tuşi ca să-şi dreagă vocea.
- Diverse lucruri, replică el, vag. Eu eram muzician, compozitor, vezi Iu. Intelectual şi cultural, mă simţeam atras de America.
- Intelectual şi cultural? spuse Carter.
- Da.
Carter se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele. îşi privi profesorul cu scepticism, înainte de a zâmbi şugubăţ.
- OK, spuse el, glumeţ. Spuneţi-mi, cum o chema?

-	Poftim? spuse Giancarlo.
Carter pur şi simplu nu putea scăpa ocazia de a-şi împunge jucăuş mentorul.
-	Păi, să vedem... Ce mi-aţi spus cândva? spuse el, luându-şi un aer comic-autoritar. Ce-1 face pe un bărbat să prindă rădăcini într-un loc sau, la fel de uşor, îl dezrădăcinează într-o clipă? Hmmm? Ce-1 face să vină şi să plece? Prietene, că e de bine sau de rău, dar întotdeauna e vorba de o fe¬meie. Deci spuneţi-mi, Professore, cum o chema?
Carter spusese totul în glumă, şi se aşteptase ca şi Giancarlo s-o ia la fel. Greşise cu totul. Profesorul îl fixa cu o privire împietrită, năucitoare. Brusc, luă harta şi începu s-o împăturească, în tăcerea de gheaţă care se lă¬sase asupra încăperii.
Carter nu avea nevoie să i se spună că lecţia de geografie a zilei se în¬cheiase. Rămase aşezat, în tăcere, întrebându-se dacă nu cumva, făcând gluma aceea prietenească, nu depăşise cumva limitele şi păruse lipsit de respect. Cu siguranţă, nu aşa ceva intenţionase.
-	Ăăă, mi dispiace... începu el să spună, ca scuză.
-	Niente, i-o tăie Giancarlo, scurt.
Făcu o pauză. Păru să se îmbuneze uşor, puse harta deoparte şi adăugă:
-	N-a fost nimic. Să ne întoarcem la treabă.
Şi astfel, lecţia de italiană continuă, dar fără urmă din entuziasmul an¬terior, nici din partea profesorului, nici dintr-a elevului. Când veni timpul de plecare, Carter îşi luă haina şi porni spre uşă.
-	Deci, ne vedem săptămâna viitoare? întrebă el, nesigur, pentru că brusc nu mai ştia.
-	Da, desigur, spuse Giancarlo, scurt. Luni după-amiază. Să fii pregătit.
-	Hei, am fost la Cercetaşi, îi aminti Carter, zâmbind. Sunt întotdeau¬na pregătit.

Sperase că puţin umor ar putea ridica norul întunecat care se aşternu¬se în mod inexplicabil pe faţa profesorului său, dar nu obţinu rezultatul dorit.
Neştiind ce altceva să spună, îşi puse haina pe el, îi ură lui Giancar¬
lo un 4 iulie plăcut şi plecă, uluit de turnura luată de evenimente.
Două zile mai încolo, trezindu-se mai târziu decât intenţionase, Carter trase pe el o pereche de pantaloni scurţi şi pantofi de sport şi ieşi grăbit din casă. Era o dimineaţă călduroasă şi lipicioasă, şi intenţiona să apuce să alerge înainte de a se încălzi şi mai rău.
Trecând în alergare uşoară pe lân¬gă casele din vecini, toate decorate în roşu-alb-albastru, observă cu plăce¬re că cerul înnorat se limpezise în fine şi soarele risipea rapid pâcla dimi¬neţii. Avea să fie o zi toridă. Carter respiră adânc şi grăbi pasul.
O jumătate de oră mai târziu, după ce dăduse colţul în capătul străzii, sprintă spre casă şi se opri la începutul aleii. Se aplecă pentru a-şi trage su¬fletul, transpirând prin fiecare por.
- Ai câştigat la mustaţă! auzi el o voce din apropiere.
Carter se îndreptă de spate şi o văzu pe Sheila Mahoney pe treapta cea mai de sus a verandei, ridicată pe vârfuri, cu braţele deasupra capului, în¬cercând să înfigă băţul unui steag în suportul montat la înălţime. Nu era suficient de înaltă, şi îi era destul de greu.
Carter se grăbi s-o ajute.
- Dă-mi mie voie, se oferi el.
Luă băţul din mâinile ei, îl instală cu uşurinţă în suport şi despături drapelul american.
- Aşa, cum ţi se pare? întrebă, admirându-şi isprava.

îşi şterse cu braţul sudoarea din ochi şi se întoarse pe călcâie. Abia atunci o văzu cu adevărat pe Sheila. îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi cu su¬tienul unui costum de baie, cu părul castaniu curgându-i pe umeri, stătea şi se uita la el într-un fel care îl neliniştea. Şi mai jenantă era certitudinea lui că Sheila ştia acest lucru la fel de bine ca el.
- Mulţumesc, spuse ea.
- Nici o problemă, spuse Carter. Pari să te pregăteşti pentru plajă, spu¬se el, străduindu-se din greu să nu se holbeze la silueta ei suplă.
- Nu, spuse Sheila, potrivindu-şi cu nonşalanţă o bretea a sutienului. Mă duc în curtea din spate să prind câteva raze de soare. Iar mai târziu mă duc la un grătar. Tu?
- Mă îndrept spre casa părinţilor mei, ridică el din umeri. Fac obişnui¬tul grătar.
- Pare plăcut.
- Mda, cred că ar trebui să plec, spuse el, după un moment de ezitare. Petrecere frumoasă, Sheila.
- Şi ţie, spuse ea.
Carter începu să coboare treptele.
- Hei, apropo, cum ţi s-a părut Satyricon? întrebă Sheila, până să se în¬depărteze Carter prea mult.
El se întoarse şi-i aruncă un zâmbet jalnic.
-A fost... cum i-ai spus tu? Fellinian, replică el, dându-şi ochii peste cap. Acum ştiu de ce li se spune filme străine.
Sheila râse.
- Data viitoare întreabă-mă mai întâi pe mine. O să-ţi recomand ceva care o să-ţi placă mai mult.
Carter nu răspunse, ci doar zâmbi şi dădu din cap în semn de rămas-bun.
Intră în casă şi urcă la etaj. Fereastra de la baie îi oferea cea mai bună perspectivă asupra curţii din spate a familiei Mahoney.

Un arţar îi ascundea parţial vederea, dar Carter o zări pe Sheila arun- cându-şi pantofii din picioare şi dându-şi jos pantalonii scurţi pe care-i pur¬ta peste costumul de baie. Se aşeză pe marginea şezlongului, deschise o sticlă de loţiune de plajă şi-şi turnă crema în palme. Cu mişcări prelungi şi deliberate, îşi întinse loţiunea pe braţe şi picioare. ApOi, cu totul enervant, aruncă sticla de loţiune, întoarse şezlongul în direcţia opusă şi-i ridică spă¬tarul. Tot ce mai putea Carter să vadă acum erau creştetul capului ei şi vârfurile degetelor de la picioare. Dezamăgit, oftă, dădu să se îndrepte de şale şi, făcând aceasta, dădu cu capul de marginea ferestrei.
Puţin mai târziu, un Carter foarte enervat se dezbrăcă şi rămase în faţa oglinzii, masându-şi locul dureros al loviturii, pe ceafă. Gândurile i se în¬dreptară spre Elena, şi capul începu să-l doară şi mai tare.
- Exact ce meriţi, mormăi el.
Apoi trase perdeaua de la duş şi dădu drumul la apa rece.
în seara zilei de 4 iulie, Giancarlo stătea la masă în bucătăria sa, rume- gându-şi gândurile. Pe fereastră intra o adiere călduţă şi din depărtare se auzea sunetul artificiilor. Giancarlo se apropie de fereastră şi ascultă un moment, încercând să-şi dea seama dincotro venea, dar sunetul încetase.
Gândurile îi alunecară, capricioase, către ultima lecţie de italiană cu Carter. îşi regreta foarte mult purtarea îngrozitoare din după-amiaza aceea. Era de neiertat. Ştiuse foarte bine că băiatul glumeşte. De ce reac¬ţionase aşa? Nu ar fi fost surprins ca reacţia lui Carter să fie renunţarea la lecţii. întristat de acest gând, întinse mâna după punguţa cu ceasul de aur, care stătea în mijlocul mesei. Lăsă ceasul să-i alunece în palmă şi rămase aşa o vreme, întorcându-1 între degete iar şi iar, cu gândurile, ca întotdea¬una,

purtându-1 către un alt timp şi spaţiu, şi aducându-1 în cele din urmă înapoi în prezentul de neocolit.
Oftă.
- Numele ei, murmură el, punând ceasul înapoi în punguţă, era An- tonella.

CAPITOLUL 4

Când ajunse acasă la Giancarlo pentru următoarea lecţie, Carter fu uşu¬rat să-l găsească pe profesor mult mai bine dispus decât îl lăsase ultima oară.
- Buona sera, Signor Quinn, spuse Giancarlo, invitându-1 înăuntru. Entra).
- Buona sera, Professore, răspunse Carter.
Intră şi pomi pe coridor, către camera de zi, unde se ţineau de obicei lecţiile.
- No, aspetta, spuse Giancarlo, oprindu-1.
Ii făcu semn lui Carter să-l urmeze, şi-l conduse de-a curmezişul casei, dincolo de bucătărie, pe veranda din spate. Aceasta era mobilată simplu, cu o sofa de rattan şi două scaune împrejurul unei măsuţe scunde pe care se aflau o carafa cu apă de la gheaţă, două pahare şi o farfurie cu grisine.
- Fa unpo’piu fresco qui, explică Giancarlo, facându-i semn să se aşeze. E puţin mai răcoare aici decât înăuntm.
- îmi convine, spuse Carter.
Se aşeză la masă, privind carafa cu apă.
- Prendi, spuse Giancarlo, invitându-1 să se servească.
- Grazie, replică Carter.
Turnă un pahar şi-l împinse către Giancarlo înainte de a umple unul şi pentru el. Bău cu sete şi oftă uşurat.
- Căldură mare la muncă, bănuiesc, spuse Giancarlo.
- O, da, râse Carter. Biroul meu nu are aer condiţionat.

- Ei, aer condiţionat, pufni Giancarlo cu un gest dispreţuitor din mână. Poate o fi bun pentru bolnavi şi pentru cei foarte bătrâni, dar pentru o per¬soană sănătoasă cel mai bine e să-şi lase corpul să se adapteze la vreme. Trecerile astea de la cald la rece şi de la rece la cald nu fac bine.
- Probabil că aveţi dreptate, ridică din umeri Carter.
Giancarlo întinse mâna spre paharul cu apă şi bău o înghiţitură.
- Sper că ai avut un 4 iulie plăcut, spuse el.
- Nu prea rău, răspunse Carter. Am făcut tradiţionalul grătar la părin¬ţii mei acasă, pe plajă. în rest, m-am odihnit.
Carter era puţin crispat, pentru că se aştepta ca profesorul să îl întrebe dacă a studiat ceva în ultimele cinci zile. Nu se putea împiedica să se sim¬tă ca un băieţel de şcoală care a venit cu carnetul de note la semnat, şi are o notă mică în el.
- E bine, spuse Giancarlo în loc de asta. în acest caz, ar trebui să ai mintea odihnită.
Puse mâna pe creion şi lovi cu el în carnetul de notiţe.
- Acum trebuie să te concetrezi ca să duci înţelegerea limbii italiene la următorul nivel. Partea uşoară s-a încheiat.
- Asta a fost partea uşoară? râse Carter.
Giancarlo încuviinţă din cap şi luă de pe sofa un dicţionar italian-en- glez şi o revistă italienească. Le puse pe amândouă pe masă şi le împinse către Carter.
- Acum începe adevărata muncă, spuse el.
Carter inspiră adânc şi expiră prelung.
- Cred că sunt gata, îi spuse profesorului. Deci de unde începem?
- De unde începem întotdeauna, răspunse Giancarlo. De la început.
îşi atinse urechea şi spuse:

- Ascolta!
în săptămânile care urmară, accentul în studiile lui Carter se schimbă treptat de la ascultare şi răspunsuri, la citit şi analiză. Revista Gente, echiva¬lentul italian al lui People, fusese prima din multele pe care Giancarlo i le dăduse să le citească. La început fusese un chin, pentru că întâlnise multe cuvinte pe care nu le cunoştea, şi constată că folosea atât de mult dicţiona¬rul, încât cotorul se desprinse de copertă. Asta îl făcu pe Carter să se sim¬tă prost - nu voia să pară că nu ştie cum să aibă grijă de o carte - aşa că facu tot posibilul să ţină dicţionarul ascuns în timpul lecţiilor. N-ar fi tre-buit să-şi facă griji. într-o seară, Giancarlo dădu cu ochii de el şi remarcă, aprobator, că micul dicţionar ajunsese rapid rovinato (distrus). Acest lucru, spusese el, nu putea fi decât un semn bun.
Cu mult exerciţiu, cititul deveni treptat mai uşor pentru Carter. Dar ră¬mânea destul de solicitant. De exemplu, existau unele conjugări de verbe la care se împotmolea mereu, mai ales când era vorba de condiţional şi de subjonctiv. La începutul fiecărei lecţii, Giancarlo îi explica şi reexplica ce limp verbal trebuie folosit şi când anume. Dar invariabil conversaţia se muta spre alte teme. Politică, viaţa în America, artă, filme, uneori chiar şi sport. Carter descoperi că nu există multe lucruri despre care Giancarlo să nu aibă o părere.
Lui Carter aceste discuţii îi făceau o imensă plăcere şi lecţiile deveniră mai agreabile, mai relaxate şi mai lejere. în alte privinţe însă, deveniră exact pe dos, căci Giancarlo era din ce în ce mai exigent. La început, ra¬reori îi corecta lui Carter pronunţia. Acum însă, se repezea asupra fiecărei erori, lovind nerăbdător cu creionul la cea mai mică greşeală de pronun¬ţie. Era puţin neliniştitor, dar îi dădea tânărului senzaţia de

imperativ şi îl făcea să se concentreze şi mai tare.
Spre continua uluire a profesorului său - care avea mare grijă să nu lase acest lucru să se vadă - cunoştinţele de limbă italiană ale lui Carter creşteau în ritm accelerat.
Pentru Carter însă o sursă de frustrare era incapacitatea lui de a-şi folo¬si cunoştinţele în afara lecţiilor. Uneori mergea cu maşina spre Federal Hill, un cartier predominant italian al oraşului Providence, şi se oprea la o brutărie sau la o piaţă, în speranţa că ar putea da de cineva de origine ita¬liană cu care să converseze. Dar cartierul se schimba, şi avea mult mai multe şanse să întâlnească pe cineva de origine asiatică sau hispanică. Chiar şi atunci când, din întâmplare, auzea fragmente de conversaţie în italiană, cuvintele îi erau cu desăvârşire străine.
- Nici măcar nu încerca să-i înţelegi, îl sfătui Giancarlo atunci când Carter deschise subiectul. Ce vorbesc oamenii aceia nu e cu adevărat ita¬liana, ci un amestec de dialecte. Trebuie să înţelegi că, de-a lungul secole¬lor, tot felul de hoarde au năvălit peste Italia de pretutindeni: din Europa, din Asia, din Orientul Mijlociu, din Africa. Mulţi din aceşti invadatori şi-au lăsat amprenta asupra limbii.
- Sună interesant.
- Chiar este, spuse Giancarlo. E în sine un subiect care merită studiat.
- Şi aceste dialecte încă mai există? întrebă Carter.
- în unele părţi ale ţării sunt foarte prezente, în altele mai puţin. De exemplu, aşa cum ştii, „să mergem“ se spune corect andiamo. însă în une¬le locuri se spune dammo sau gammo. într-un loc se pierde o literă; în altul se adaugă câteva. Se întâmplă foarte des.
- Ce ciudat, chicoti Carter.

- Nu, nu tocmai, spuse Giancarlo. Aşa sunt limbile, se schimbă conti¬nuu. Gândeşte-te cum vorbesc oamenii engleza în ţara asta. Cuvintele se lipesc între ele, şi sunt feluri diferite de a le pronunţa îA fiecare regiune din ţară. Sunt expresii banale, dar pe care cu greu le-ai putea explica unui străin.
- Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Carter, gânditor. Oamenii ştiu ce vor să spună fară să le trebuiască explicaţii.
- Asta pentru că e cultura în care au crescut, spuse Giancarlo. Pentru tine, limbajul e la fel de firesc ca respiraţia. La fel e şi în Italia, şi din cau¬za aceasta sunt atâtea dialecte.
- Dacă e aşa, întrebă Carter după o clipă de gândire, cum le voi putea înţelege pe toate?
- Nu are sens nici măcar să încerci, răspunse Giancarlo, sec. Cel mai important e să ţii minte că, oriunde în Italia te-ai duce, cei mai mulţi te vor înţelege pe tine, dacă vorbeşti corect italiana.
- Se pare că o să am ceva de lucru.
Brusc, Carter era puţin îngrijorat.
- Credeţi că, până plec, o să ştiu destul ca să mă descurc?
- O, da, dădu Giancarlo din cap, plin de încredere. Vreau să spun, dacă o ţii tot aşa şi încerci să lucrezi ceva mai serios.
- Ceva mai serios? râse Carter. Hei, aş studia mai mult, dacă aş avea timp.
- O frază foarte interesantă, remarcă Giancarlo, mijindu-şi ochii. Cum ai spune-o în italiană?
Carter se încruntă.
- Se avvesi piu tempo, studierei di piu? încercă el - ca întotdeauna, nesigur de subjonctiv şi de condiţional.
Giancarlo se lăsă pe spătarul scaunului şi dădu din cap, aprobator.

- Bravo.
într-o dimineaţă, dintr-o toană Giancarlo hotărî să se ducă la biroul său de la facultate, lucru pe care-1 făcea rar vara. Intenţiona să petreacă o oră sau două citind ediţiile online ale diverselor ziare italiene. Dacă ar fi fost dispus să plătească câţiva dolari în plus pe lună, ar fi putut să navigheze pe internet din confortul propriei case. Fiind însă cumpătat din fire, refuza să plătească pentru internet de mare viteză şi se mulţumea cu o conexiune dial-up. Nu era genul care să comunice prin e-mail, aşa că cele câteva ore pe care le petrecea citind online nu păreau să justifice cheltuiala suplimen¬tară. In orice caz, conexiunea mai rapidă era o scuză bună pentru a mai ieşi din casă.
Era o zi de vară perfectă, caldă, uscată şi însorită. Vântul se schimbase, alungând aerul umed care dominase vremea până de curând. Cu geamu¬rile maşinii coborâte ca să simtă briza plăcută, Giancarlo urcă dealul care ducea spre campus şi se îndreptă spre centrul de arte interpretative. De acolo se vedeau vârfurile domului de la State House şi ale clădirilor din centrul oraşului Providence. Era o vedere superbă a oraşului, dar, dintr-un motiv oarecare, Giancarlo nu o lua decât rareori în seamă. închise portie¬ra maşinii şi pomi de-a curmezişul parcării, spre biroul său.
- Ciao, Giancarlo! se auzi din spatele său o voce cunoscută.
Se întoarse şi văzu că cineva venea după el. îi trebui o clipă ca să-l re¬cunoască pe Henry Sheffield, decanul colegiului.
Acesta era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi un tricou, în locul sacoului şi cravatei pe care le purta de obicei. Giancarlo îi făcu cu mâna şi se opri să-l aştepte.
- Mă bucur să te văd, Giancarlo, spuse Sheffield, strângându-i mâna. Ce surpriză să te găsesc aici.

Tocmai la tine mă gândeam. Am o idee pe care voiam s-o discut cu tine, dar nu credeam să ne întâlnim prin campus până când aveai să-ţi faci intrarea, ca de obicei grandioasă, în prima zi de cursuri. Ce te aduce aici, într-o zi atât de frumoasă?

- Dacă vrei să te mint, pot să-ţi spun că am venit să lucrez ceva, spuse Giancarlo, glumeţ. Dar adevărul e că...

- O, te rog nu-mi spune adevărul, protestă Sheffield, ridicând mâinile într-un gest prefăcut îngrozit. Aş prefera să nu stric o zi atât de plăcută au¬zind adevărul. în orice caz, mă grăbesc acum, aşa că ce-ar fi să discutăm la masa de prânz - eşti invitatul meu. Poţi să-mi povesteşti ce ai făcut în vara asta, şi eu o să-ţi spun la ce mă gândeam.

Conveniră asupra orei de întâlnire şi-şi văzu fiecare de drum.

La catedra de muzică totul era liniştit. Toate uşile de pe coridor erau închise, iar aerul închis avea un miros stătut, ca de cărţi vechi. Când intră în biroul său, primul lucru pe care-1 făcu Giancarlo fu să deschidă feres¬trele, ca să lase aerul proaspăt să intre. Se instală la birou, pomi compute¬rul şi începu să caute pe net veşti de peste Atlantic.

Ceva mai încolo, la ora convenită, Giancarlo traversă campusul ca să-l întâlnească pe Henry Sheffield la cantina colegiului. Amândoi comandară salate simple - Sheffield pentru că încerca să mai scape de câteva kilogra¬me, Giancarlo pentru că nimic altceva din meniu nu i se părea îmbietor, îşi luară tăvile şi găsiră o masă lângă o fereastră.

Cu excepţia câtorva studenţi şi a unul sau doi prbfesori, cantina era goală. Giancarlo privi pe fereastră spre curtea interioară, unde mai mulţi studenţi stăteau întinşi pe iarbă, iar alţii se jucau cu un frisbee. Cu toţii pă¬reau atât de lipsiţi de griji! Se

strădui să-şi amintească de o vreme când şi el fusese la fel, dar nu reuşi.

- Mamă, Giancarlo, te mai invit, că ies ieftin cu tine, spuse Sheffield, readucându-1 în prezent. Eşti sigur că asta e tot ce vrei? adăugă el. Să ştii că aici fac un sendviş cu salată de ou destul de bun.

Făcu ultima remarcă cu un zâmbet glumeţ, căci îşi cunoştea bine colegul.

Giancarlo văzu sclipirea maliţioasă din ochii prietenului său.

- Henry, spuse el sever, cred că ştii că nu voi onora cu un răspuns ul¬timul tău comentariu.
- Ha! râse Sheffield. Exact răspunsul pe care-1 aşteptam. E bine de ştiut că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Hai, spune-mi ce ai făcut în vara asta.
- Nu mare lucru, mă tem, replică Giancarlo. Am dat nişte lecţii de ita¬liană.
- Lecţii de italiană? spuse Sheffield, ridicând dintr-o sprânceană. Cre¬deam că ai renunţat, cel puţin anul ăsta.

Giancarlo ridică din umeri.

- Tânărul care a venit la mine era foarte entuziast. Mi-a fost greu să-l refuz.

Făcu o pauză şi privi pe fereastră, spre curte.

- Dar s-a dovedit a nu fi corvoada la care mă aşteptam. Chiar mi-a fă¬cut plăcere.

Giancarlo spunea adevărul. îi făcuseră cu adevărat plăcere lecţiile. însă entuziasmul lui Carter nu fusese decât o parte din motivaţia lui atunci când îl acceptase ca elev. Giancarlo avusese motivele sale, dar acelea erau treaba lui şi numai a lui.

- Dar tu, Henry? întrebă el. Care era ideea de care voiai să-mi vor¬beşti?

Sheffield tuşi ca să-şi dreagă vocea şi se foi pe scaun.

- Zilele trecute discutam nişte idei pentru anul viitor, şi a apărut suges¬tia unui concert de binefacere organizat de facultatea de muzică.
- A apărut aşa, pur şi simplu?
- Păi, mda, de fapt eu am sugerat-o, recunoscu Sheffield. Ar fi un mod elegant de a da ceva înapoi comunităţii, şi n-ar fi rău nici pentru relaţiile publice.
- Sună ca o idee destul de drăguţă, spuse Giancarlo.
- Mă bucur că eşti de părerea asta.
Sheffield fileu o pauză.
- Uite ce e, spuse el, temător. Ce credem - ce cred eu că ar face seara şi mai specială ar fi dacă tu, mă rog, dacă poate ai vrea să interpretezi din nou. Poate chiar să compui ceva pentru ocazia respectivă.
Giancarlo îngheţă.
- Henry, te rog, spuse el clătinând din cap, ştii că nu mai cânt în pu¬blic. Şi n-am mai compus nimic de ani de zile.
Sheffield se lăsă pe spate şi-şi frecă bărbia.
- Uite ce e, Giancarlo, spuse el cu blândeţe, dacă concertul ăsta se re¬alizează, nu se va întâmpla mai devreme de primăvara viitoare, aşa că ai lot timpul să te gândeşti. Nu refuza din principiu, asta e tot ce-ţi cer.
Giancarlo dădu să deschidă gura ca să spună nu, dar Sheffield nu-i dădu ocazia.
- Nu spune nimic acum, şi mai discutăm la toamnă.
Singurul răspuns al lui Giancarlo fu o mormăială de neplăcere, la care Sheffield zâmbi.
- Aşa deci, spuse decanul. Ce părere ai de Red Sox?
Când se întoarse acasă în după-amiaza aceea, Giancarlo se opri la cu- lia de scrisori unde, printre

facturi, găsi o vedere de la Patricia: imaginea unor dune de nisip.
Giancarlo,
Petrec câteva zile la Cape. Aseară am ascultat un pianist minunat
la unul din hotelurile din apropiere. M-a făcut să mă gândesc la tine şi
la lecţiile de pian pe care mi le-ai promis. Sper că ai o vară minunată!
Patricia
P.S. - Vezi, eu ţin legătura. Acum e rândul tău.
Giancarlo rămase pe trepte, răsucind absent vederea între degete. Privi curtea şi observă tufele şi rondurile de flori, care ţipau după un strop de grijă. îngrijirea lor i-ar fi distras atenţia, dar pur şi simplu nu-i ardea de asta. Ea preocupat de invitaţia lui Sheffield de a cânta la concert, de vede¬rea de la Patricia, chiar şi de lecţia cu Carter din seara aceea. Brusc, avu sentimentul vag şi dezagreabil că, într-un fel straniu fie care nu-1 putea ex¬plica, timpul şi circumstanţele îl prinseseră într-un lasou şi se pregăteau să-l târască spre un loc unde ar fi preferat să nu ajungă. îi displăcea acest sentiment mai mult decât putea spune, aşa că se retrase în refugiul casei sale, sperând că odată aşezat la pian va putea scăpa de el.
- Prendiamo un piccolo intervallo? spuse Giancarlo.
- Si, d’accordo, acceptă Carter, uşurat.
Cei doi erau aşezaţi pe veranda lui Giancarlo, unde discutaseră pe larg o povestire de Pirandello pe care Carter o avusese de citit. Povestirea con¬ţinea o mulţime de cuvinte şi expresii nefamiliare, majoritatea nefiind de găsit în micul dicţionar al lui Carter. Giancarlo înţelegea acest lucru şi, răbdător, reluă povestea alături de Carter, frază cu frază. Se dovedi un efort obositor pentru amândoi şi, după aproape o

oră, chiar şi Giancarlo trebui să accepte că era de ajuns. Era vremea pentru o pauză.
Cei doi se relaxară o clipă. Era o seară liniştită de vară. Briza de du- pă-amiază, care doar cu puţin înainte scuturase copacii din grădină, se li¬niştise. Aerul era acum nemişcat, dar plin de sunete: ciripitul păsărilor şi râsetele copiilor care se jucau în apropiere.
- Şi ce ai adus cu tine astă-seară? spuse Giancarlo în cele din urmă, arătând către plicul de lângă Carter. Ceva de mâncare?
- Nu, fără hamburgeri astă-seară, râse Carter.
Deschise plicul şi lăsă conţinutul să alunece pe masă. Carter descope¬rise plicul în pragul casei când se întorsese de la antrenamentul de rugby, cu o seară înainte. Pe plic era un mesaj scurt: M-am gândit că toate astea ţi-ar putea fi de folos, dacă te pierzi pe-acolo. S.
Carter deschisese plicul şi, spre surprinderea sa, găsise înăuntru o mul¬ţime de broşuri şi ghiduri pentru Italia. Era un gest foarte atent din partea Sheilei, şi simţi o împunsătură de regret că nu fusese acolo când venise fata. în ultima vreme nu-şi prea vedea vecina, iar atunci când o vedea, pă¬rea la fel de grăbită ca şi el. Foarte probabil, Sheila era la fel de prinsă cu pregătirile pentru anul ei în Franţa cum era el cu pregătirea călătoriei în Italia.
îşi întoarse atenţia asupra lui Giancarlo.
- Mă gândeam să vă arăt toate astea azi, Professore, spuse el. Poate îmi daţi nişte idei de locuri în care să mă duc în Italia.
- Eccellente, spuse Giancarlo, dând din cap aprobator în timp ce exami¬na cărţile. De unde ai toate astea?
Carter tuşi ca să-şi dreagă vocea.

- Un’amico, spuse el, puţin jenat. Mi le-a dat un prieten.
Giancarlo îi aruncă o privire sceptică, pentru că de-acum îşi cunoştea destul de bine elevul ca să-şi dea seama că i se spune numai o parte din poveste.
- Un’amico o un’amica? întrebă el, accentuând ultima vocală pentru a determina dacă Carter se referă la un prieten sau la o prietenă.
- Un’amica, recunoscu Carter, ridicând din umeri.
- Hmmm, interesant, spuse Giancarlo.
- O, nu e nimic de genul ăsta, se grăbi Carter. E doar o prietenă care ştie că plec în Italia.
Giancarlo ridică privirea, cu o expresie de falsă inocenţă.
- Mă refeream la cărţi, spuse el zâmbind. Ai apucat să te uiţi prin ele?
- Am răsfoit vreo două aseară, spuse Carter. Am remarcat că vorbesc foarte mult despre biserici.
- O, da, dădu Giancarlo din cap. Italia are biserici minunate, şi în une¬le dintre ele se găsesc cele mai mari opere de artă pe care le are lumea.
Carter ridică din umeri.
- Am făcut facultatea de finanţe, v-am spus. Niciodată nu m-a interesat prea mult arta.
Giancarlo clătină trist din cap.
- Educaţia ta a fost dureros de incompletă, prietene, spuse el, plesnind din limbă. Cred că această călătorie în Italia va fi un lucru bun pentru tine.
Apoi Giancarlo rămase tăcut o vreme, privind pe fereastră, pierdut în gânduri. Destul de repede însă reveni la realitate şi râse scurt.
- Ce este? întrebă Carter. Ce e aşa de amuzant?
- O, nimic, de fapt, replică Giancarlo. Mă gândeam la Italia. Ţara este catolică în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută, are biserici peste tot, dar aproape nimeni nu merge la liturghie.

- Serios? spuse Carter, surprins. De ce nu?
- E destul de greu de explicat, recunoscu Giancarlo, frecându-şi băr¬bia. Vezi tu, italienii au un soi ciudat de relaţie cu biserica lor. Toată lu¬mea este botezată, merge la prima comuniune şi se căsătoreşte în biserică.
Şi apoi, când mor, toţi vor să fie îngropaţi de către Biserică. E o parte im¬portantă a vieţilor lor. Pe de altă parte, detestă regulile stricte de orice fel, mai ales când e vorba despre cum să-şi trăiască viaţa, aşa că au felul ăsta ciudat de a ţine Biserica la distanţă. E cam dificil de explicat. Dacă vrei cu adevărat să înţelegi, ar trebui să trăieşti acolo o vreme.
- Şi dumneavoastră? spuse Carter. Mergeţi la biserică?
- Nu, recunoscu Giancarlo, pufnind. Mă tem că Dumnezeu şi cu mine nu ne vorbim de ceva vreme.
Spunând acestea, lovi cu creionul în carnet, semn pentru Carter că e vremea să se întoarcă la treabă.
Mai târziu, după ce se încheiase lecţia şi Carter se pregătea de plecare, Giancarlo îl conduse până la uşă şi i-o deschise.
- Deci, Professore, ce credeţi? întrebă Carter. Chiar ar merita să vizitez bisericile alea, chiar dacă nu ştiu mai nimic despre artă?
- Nu contează ce ştii despre artă, îi spuse Giancarlo. Nu contează decât că eşti om. Crede-mă, când vei vedea locurile acelea, unele din lucrurile pe care le vei găsi acolo vor fi atât de frumoase că te vor face să plângi.
- Ei, nu plâng prea uşor, chicoti Carter, cu prefăcută bravură.
- Poate că nu, prietene, spuse Giancarlo cu o ridicare din umeri. Dar cred că, dacă te duci în Italia, s-ar putea să descoperi că ai inima mai sensibi¬lă

decât crezi. Dar n-ai decât să discuţi asta cu Dumnezeu când ajungi acolo.

CAPITOLUL 5

Ceea ce începuse ca un vis în luna mai prindea rapid forma realităţii şi se apropia cu repeziciune. Când veni luna august şi data plecării în Italia era atât de aproape, lui Carter i se păru că timpul se iuţise brusc. Era ca şi când toată vara fusese într-o canoe şi vâslise încet, pe un râu leneş, Iară să-şi dea seama că apele liniştite de sub el îl duceau din ce în ce mai repe¬de până când, fără nici un avertisment, se trezise printre vârtejuri. Iar acum nu mai avea cum scăpa de curgerea vijelioasă a râului.

Era în acelaşi timp tentant şi neliniştitor. Era încântat de perspectiva de a pleca în căutarea Elenei, dar apropierea toamnei încă îi punea un nod în stomac şi-l umplea de sentimentul că, într-un fel anume, lăsase prea multe lucruri neterminate.

într-o seară, după ce se întorsese acasă de la lecţia de italiană, Carter se gândea la toate acestea, întins pe sofaua de pe veranda din faţa casei. Era o noapte răcoroasă, încă un lucru care-i amintea că vara e pe sfârşite. Tocmai se hotărâse să intre în casă, când de alături de auzi sunetul unei uşi care se închidea. Carter privi către casa familiei Mahoney, unde o văzu pe Sheila coborând treptele de la intrare. îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi o jachetă cu glugă, ţinând în mână o pungă de hârtie maro, Sheila traver¬să aleea şi urcă pe veranda lui.

- Bună, străine, spuse ea. Nu te-am văzut de mult. Ai chef de compa¬nie câteva minute?

- Sigur că da, zâmbi Carter. Vino să stai cu mine. Petrec o seară palpi¬tantă, ascultând greierii.

- Hei, îmi place cântecul greierilor, spuse ea. I-aş putea asculta toată noaptea.

- Atunci ai venit în locul potrivit, spuse Carter, facându-i loc pe sofa.
Sheila se aşeză lângă el, puse punga de hârtie pe jos şi scoase din ea o
sticlă de bere. O deslacu şi i-o întinse lui Carter.
- Mamă, ce serviciu, spuse Carter, surprins. Dai-sper că nu mă pui să beau singur.
- Nu-ţi face griji, spuse Sheila. Am venit pregătită.
Scoase din pungă o a doua sticlă de bere şi o deslacu.
Carter o privi o clipă, încercând să-i descifreze expresia.
- Bem pentru ceva anume în seara asta? întrebă el în cele din urmă.
- Ce zici de „viaţa după facultate"? sugeră ea.
- E un motiv suficient de bun.
Cu aceasta, ciocniră sticlele şi băură. Rămaseră tăcuţi o vreme.
- E ciudat, nu-i aşa? spuse Carter. Vreau să spun, e abia jumătatea lui august şi, cu toate astea, parcă s-ar fi terminat deja vara.
Sheila zâmbi - cam trist, i se păru lui - şi dădu din cap ca şi când ar fi vrut să spună că şi ea simte la fel. Apoi îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi privi în depărtare câteva clipe, permiţându-i lui Carter să-i studie¬ze profilul frumos, gâtul subţire şi părul întunecat care-i cădea pe umeri.
- Mulţumesc pentru cărţile despre Italia pe care mi le-ai dat, spuse Carter. Foarte frumos din partea ta.
- O, nimica toată, spuse Sheila.
Apoi, brusc, privi în jos şi băgă mâna în punga de hârtie.
- Cât pe ce să uit. Ţi-am adus încă ceva.
Scoase un pachet micuţ şi subţire, legat cu o panglică roşu-alb-verde. 1-1 întinse lui Carter.
- Ce e asta? întrebă el.

- Un cadou de rămas-bun.
- Dar mai am vreo două săptămâni până plec.
- Ştiu, răspunse Sheila, cu o privire puţin tristă. Dar, vezi tu, eu plec mâine.
- Mâine? spuse Carter. Atât de curând?
Vestea că Sheila pleacă a doua zi, că era ultima oară când se vedeau, îl luase pe Carter prin surprindere. Se trezi ciudat de pleoştit şi de trist.
- Bănuiesc că eşti încântată, reuşi să spună.
- Sunt, îi răspunse ea, într-un fel foarte agitat.
Arătă din cap către pachetul din mâinile lui.
- Haide, deschide-1.
Carter desfăcu cu grijă funda şi pachetul. înăuntru găsi un DVD pe ca- re-1 ridică spre lumină.
- Cinema Paradiso, citi el cu voce tare. Mulţumesc.
- E unul din filmele mele străine preferate, spuse Sheila. Cred că o să-ţi placă ceva mai mult decât ultimul film italienesc pe care l-ai închiriat.
- E greu să-mi placă mai puţin, spuse Carter, zâmbind trist.
Răsuci DVD-ul în mâini.
- Ai chef să vedem o parte din el? îi oferi.
- Mi-ar face plăcere, spuse Sheila, dar nu pot. Trebuie să termin de îm¬pachetat. în plus, sfârşitul mă face întotdeauna să plâng.
- O, nu, se prefăcu Carter că geme. Nu-mi spune că mi-ai adus un film pentru fete, şi mă pui să-l văd singur.
- Nu e un film pentru fete, zău, îi spuse ea. E numai o poveste foarte Inimoasă. O să-ţi placă. în orice caz, oftă ea, mi-ar plăcea să stau să-l văd cu tine, dar se face târziu.
Luă ultima gură de bere, puse sticla la loc în punga de hârtie şi se ridi¬că. Carter se ridică şi el şi o conduse până la marginea verandei. Rămase¬ră acolo o vreme,

foarte aproape unul de celălalt, fără ca vreunul să ştie ce să spună. Noaptea devenise foarte tăcută, observă Carter. Până şi greie¬rii se opriseră din cântat.
- Mă bucur că ai venit astă-seară, spuse el în cele din urmă.
Zâmbi pe jumătate înainte de a adăuga:
- Şi nu spun asta numai pentru că m-am ales cu băutură şi un film pe degeaba.
- Data viitoare faci tu cinste, spuse Sheila.
Carter încuviinţă din cap.
- Mi-ar face plăcere, spuse încet.
- Şi mie.
Carter rămase nemişcat, încercând din greu să se gândească la ceva potrivit de spus, până când, brusc, cu uşurinţă şi naturaleţe, Sheila îi luă liiţa în palme. Carter simţi cum i se înmoaie genunchii când fata se întin¬se pe vârfuri, îşi apropie faţa de-a lui şi îl sărută pe obraz.
- Au revoir, Carter Quinn, şopti ea. Nu mă uita.
- N-o să te uit, promise Carter. Şi în Italia se spune arrivederci.
Sheila zâmbi.
- îmi place cum sună amândouă, spuse ea.
Cu asta, se desprinse de el, coborî treptele şi porni către propria casă.
- Hei! strigă Carter în urma ei.
Sheila se opri şi privi peste umăr.
- Trimite-mi o vedere cândva, spuse el.
- îţi trimit, dacă-mi trimiţi şi tu, răspunse ea.
Apoi îşi văzu de drum.
Giancarlo stătea la masa din bucătărie, cu creionul şi carnetul pe care le folosise toată vara pentru a nota lecţiile lui Carter. Răsfoia paginile, no¬tând idei despre unele subtilităţi de gramatică, dicţie şi alte subiecte pe care spera să le atingă în cursul lecţiei finale. După o vreme, se opri ca să se gândească la o

chestiune diferită, una care nu avea nimic de-a face cu lecţia de italiană, dar care îl implica totuşi pe Carter. îi împovărase mintea toată vara. Lovind cu creionul în carnet, Giancarlo îşi încheie meditaţia. Mai făcu câteva notiţe. Când sună soneria, aruncă creionul pe masă. Ve¬nise în fine vremea pentru a încheia lucrurile.
Giancarlo deschise larg uşa şi-l invită pe Carter înăuntru cu un gest ele¬gant:
- Buona sera, spuse el. Entra!
- Buona sera, Professore! replică tânărul.
De-acum Carter se simţea foarte la locul său în casă, aşa că dădu să treacă drept spre veranda din spate.
- Aspetta, spuse Giancarlo, făcând un semn către camera de zi. Parlia- mo qui dentro stasera. Să discutăm înăuntru în seara asta.
Cu aceasta, îl lăsă pe Carter şi intră în bucătărie. Carter se aşeză la măsuţa rotundă, pe care găsi o sticlă de vin roşu, des¬chisă, şi două pahare. Aşteptându-1 pe Giancarlo să revină, privi înjur, la cărţi, la pian şi la instrumentele muzicale împrăştiate prin încăpere. Toate îi aminteau de ziua aceea din mai când, speriat, venise aici pentru prima oară. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci, şi amintirea îi aduse un zâmbet pe buze.
Giancarlo se întoarse curând cu o farfurie pe care se găsea o bucată de câmat uscat din Abruzzo, o bucată de brânză, măsline şi felii de pâine.
- L’ultima cena, glumi el, punând farfuria pe masă şi aşezându-se. Ulti¬ma cină, pentru ultima lecţie.
îi făcu semn lui Carter să se servească, în timp ce el umplu paharele cu vin, explicându-i că e din regiunea Abruzzo. îi întinse lui Carter un pahar şi-l ridică pe-al său.
- Salute, spuse.

- Salute, replică Carter, aşa cum fusese învăţat, ridicând paharul înain¬te de a sorbi din el.
Carter întotdeauna avusese o preferinţă pentru bere - şi categoric gust needucat pentru vin - aşa că fu plăcut surprins să descopere că-i plăcea destul de mult vinul.
Giancarlo luă o gură din pahar şi se lăsă pe spătarul canapelei.
- Aşa deci, spuse după un moment de contemplaţie, am ajuns în fine la capătul lecţiilor noastre, şi e aproape momentul plecării. Ai vreun plan pentru ce o să faci când ajungi în Italia?
- Nimic clar, recunoscu Carter. Mă gândeam să mă plimb prin ţară o vreme, ştiţi, ca să mă obişnuiesc. Mă gândeam să văd ceva din Roma, poate să mă duc la Florenţa sau în alte locuri... vreau să spun, înainte de a pomi spre Roccasale.
- A, da, desigur, dădu Giancarlo din cap, înţelept, acolo unde în fine vei porni în căutarea lui Beatrice a ta, bănuiesc.
Carter îi aruncă o privire ciudată.
- Vreţi să spuneţi Elena, spus el.
Giancarlo râse uşor.
- Te-ai descurcat foarte bine cu studiul limbii, dar cândva ar trebui să studiezi mai serios literatura italiană.
- Păi, glumi Carter, aşa cum aţi spus la început, acum sunt mult mai interesat să studiez o italiancă.
Giancarlo râse din nou, apoi zâmbetul îi pieri brusc şi privi în pahar multă vreme, înainte de a ridica ochii la Carter.
- Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, prietene, spuse el cu voce mortal de se¬rioasă, pentru că ştiu câte ceva despre femeile din ţara mea. Ştiu, de exem¬plu, că numai cu o singură privire o italiancă poate sfărâma un bărbat în¬tr-o mie de bucăţi. Dar mai ştiu şi că,

dacă e o femeie de treabă, şi ţine cu adevărat la el, îl poate face la loc, mai bine decât a fost la început. Dacă nu e o femeie de treabă, îl lasă mort fără să se gândească de două ori. Aşa că fii atent.
In ciuda afirmaţiei ameninţătoare, Carter nu-şi putu înăbuşi un zâmbet:
- Oare de ce am senzaţia că încercaţi să mă convingeţi să renunţ? râse el.
- Hmmm, mormăi Giancarlo. Ar conta dacă aş încerca?
Dacă profesorul său i-ar fi pus aceeaşi întrebare cu câteva săptămâni mai devreme, Carter ar fi putut fi tentat să ezite, pentru că, de-a lungul ve¬rii, amintirea Elenei fusese ca o lumânare în vânt. Uneori, flacăra fusese atât de mică încât păruse aproape să se stingă. Inevitabil însă, revenise brusc la viaţă. Acum, cu atât de puţin timp rămas, strălucea mai tare şi mai egal ca oricând.
- Nu, răspunse Carter în cele din urmă. Nici într-o mie de ani. Vă sur¬prinde?
- Am fost şi eu cândva tânăr, să ştii, spuse Giancarlo, aşa că înţeleg lu¬crurile acestea ceva mai bine decât ai putea crede. Dar ajunge. Avem o lecţie de terminat.
Luă creionul în mână şi lovi cu el în carnet.
- Parliamo in italiano!
Discutară aproape o oră. La început, discutară pe marginea a două po¬vestiri de Dino Buzzati pe care Giancarlo i le dăduse de citit lui Carter. Erau, ca de obicei, câteva cuvinte şi întorsături de frază care-i scăpaseră dar, cu ajutorul profesorului său, Carter le prinse repede înţelesul. Apoi trecură la subiecte mai banale: politică, evenimente curente, vremea. Con¬versaţia se îndreptă spre sport, şi cei doi intrară într-o dezbatere foarte vie despre cel mai solicitant dintre sporturi. Carter susţinea că este fotbalul

american, Giancarlo insista că ciclismul e mult mai obositor.
Când, în fine, terminară, Giancarlo rămase tăcut multă vreme, frecân- du-şi gânditor bărbia.
- Basta, îi spuse lui Carter. Ajunge. Cred că eşti pregătit pentru călătorie.
- Grazie, Professore, spuse Carter, plecându-şi modest capul. N-aş fi pu¬tut fără dumneavoastră.
- Ştiu, răspunse Giancarlo, fără expresie.
Carter râse şi băgă mâna în buzunar după carnetul de cecuri, pentru a achita ultima săptămână de lecţii. Dar, înainte să-l deschidă, Giancarlo îi făcu un semn cu mâna.
- Nu, îi spuse profesorul. Săptămâna asta nu trebuie plătită.
- Vă rog, insistă Carter. N-ar fi corect dacă n-aş plăti.
- Nu-ţi face griji, spsue Giancarlo, ridicându-se în picioare. Nu inten¬ţionez să te las să scapi chiar gratis.
Cu aceasta, se ridică de la masă şi ieşi din cameră. Se întoarse curând, aducând cu el punguţa de stofă, pe care o aşeză pe masă înainte de a-şi re¬lua locul. Desfăcând şnurul, deschise punga şi lăsă ceasul dinăuntru să alu¬nece pe masă. 1-1 întinse lui Carter. Carter îl examină cu mult interes.
- Pot să-l deschid? întrebă.
- Desigur, răspunse Giancarlo.
Carter deschise capacul şi privi la perechea de lângă fântână de pe faţa ceasului.
- Mai funcţionează? întrebă el.
- Nu, de multă vreme, mă tem, spuse Giancarlo. Şi, într-un fel, de aceea ţi-1 arăt ţie acum. Vreau să-ţi cer o mică favoare.
- Sigur, spuse Carter. Despre ce e vorba?

- După cum ai văzut, în ziua când ne-am uitat la hartă, începu el, Roc¬casale, unde intenţionezi să te duci, nu e departe de Castellalto.
- îmi amintesc, spuse Carter. E la distanţă de vreo două degete.
- Mda, mă rog, poate ceva mai mult de-atât, spuse Giancarlo, dregân- du-şi vocea. în orice caz, speram, având în vedere că vei fi atât de aproape şi nu ar fi un deranj prea mare, să iei acest ceas şi să-l dai cuiva din partea mea.
Carter nu avu nevoie să se gândească prea mult.
- Sigur că o voi face, spuse el fară ezitare. Numai să-mi spuneţi cui să-l duc.
Giancarlo rupse cu grijă o foaie de hârtie din carnetul său.
- Am totul scris aici, spuse el, întinzându-i hârtia.
Carter se uită la numele de pe foaie.
- Giorgio Rosa, citi el cu voce tare, luminându-i-se faţa. Hei, e vreo rudă?
- E fratele meu, spuse Giancarlo încet.
- Serios? spuse Carter, intrigat de această revelaţie. N-aţi pomenit nici¬odată de vreun frate.
- Nu l-am văzut de când am părăsit Italia, replică profesorul, fară nici o emoţie în voce. De aproape treizeci de ani.
Carter îşi privi profesorul un moment, cu ochi întrebători.
- Hm, deci bănuiesc că nu sunteţi prea apropiaţi.
Giancarlo ridică din umeri.
- Am venit în America; el a rămas în Italia, explică. Se mai întâmplă. Dar crede-mă, vei fi foarte bine primit dacă intri în casa lui Giorgio Rosa.
- Şi apoi? întrebă Carter. Vreau să spun, în afară de ceas, aveţi un me¬saj sau ceva pe care vreţi să i-1 transmit fratelui dumneavoastră?
Giancarlo reflectă o vreme la întrebare.

- Da, spuse în cele din urmă. Spune-i că nu mai e nevoie să trimită ceasul. Spune-i că e stricat şi nu mai poate fi reparat.
- Asta e tot?
- Cred că asta acoperă totul.

Cu aceasta, Giancarlo desfăcu braţele, ca şi când ar fi indicat că nu mai e nimic de spus. Carter interpretă gestul ca pe un sefnn că lecţia se înche¬iase. Puse ceasul la loc în punguţa sa şi-l băgă în buzunar. Apoi îşi adună lucrurile şi-l urmă pe Giancarlo spre uşa de la intrare.

- Aveţi vreun sfat de ultimă clipă pentru mine? întrebă Carter. Giancarlo scutură din cap şi-l privi cu un zâmbet care lui Carter i se
păru aproape patern.
- Nu, replică profesorul. Cred că ai învăţat aproape tot ce-ţi pot preda. De acum încolo, eşti pe picioarele tale.

Carter inspiră şi expiră adânc.

- în acest caz, cred că e arrivederci, Professore, spuse el.

Giancarlo dădu din cap şi-i aruncă o privire ghiduşă.

- Arrivederci, Signor Carter Quinn, spuse cu ochi strălucitori. Şi buon viaggiol

Apoi îl bătu pe Carter pe umăr şi-l lăsă să plece.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 6

într-o dimineaţă de primăvară, pe când avea 16 ani, Giancarlo stătea la pian, exersând primele măsuri din cea de-a treia mişcare a Sonatei Lunii de Beethoven. Era o piesă dificilă, chiar şi pentru un pianist atât de priceput ca Giancarlo, şi lucra la ea de mai bine de trei ore. Când şi când, enervat de progresul prea lent, Giancarlo se oprea şi exersa game câteva minute, ca să-şi regăsească concentrarea. Era un obicei deprins de la mama sa, Paola.

- Relaxează-te şi respiră adânc, Giancarlo, îi spusese ea întotdeauna. Când lucrurile merg prost, cântă o vreme game şi arpegii ca să-ţi limpe¬zeşti mintea, până când totul revine la normal.
Paola Rosa fusese cândva profesoară de muzică la şcoala regională din valea de lângă Castellalto. Era o pianistă suficient de competentă pentru a recunoaşte un talent real atunci când îl întâlnea, aşa că se devotase spriji¬nirii lui Giancarlo în realizarea carierei sale.
Giancarlo avansase rapid. La nouă ani nu numai că interpreta un re¬pertoriu impresionant de piese clasice, dar începuse deja să-şi încerce mâna la compoziţie. Petrecea ore în şir compunând, în vreme ce fratele său mai mare, Giorgio, alerga pe maidan după mingea de fotbal, alături de prieteni.
Realizările muzicale ale lui Giancarlo erau o sursă de mândrie pentru mama sa, dar şi de iritare pentru Giorgio, căruia îi displăcea atenţia cu care era copleşit frăţiorul mai mic. Uneori, când Giancarlo cânta la pian, Gior¬gio facea intenţionat zgomot în casă, pentru a-i distrage atenţia fratelui său. Inevitabil, Paola nu putea decât să-şi certe fiul cel gălăgios, întărind în min¬tea lui convingerea fermă că Giancarlo era preferatul mamei lor.
Tatăl lor, Roberto, lucra la compania de telefoane şi se ocupa de între¬ţinerea liniilor telefonice în întreaga vale. Deşi era sincer impresionat de talentul de pianist al lui Giancarlo, nu înţelegea pe de-a-ntregul acest dar. Fusese întotdeauna evident pentru Giancarlo că tatăl ^ău se simţea mai în largul lui alături de fiul cel mare, căruia-i plăcea să vorbească despre sport şi care era bun la fotbal. Cei doi erau făcuţi din aceeaşi plămadă.
Giancarlo şi Giorgio erau, desigur, nişte fraţi tipici. în sinea lor se iu¬beau sincer, cu toate că uneori îşi

săreau la beregată. Era o relaţie comple¬xă, aşa cum sunt toate relaţiile între fraţi, şi deveni şi mai complexă atunci când, pe neaşteptate, Paola Rosa se îmbolnăvi şi, o lună mai târziu, muri. Giancarlo avea numai zece ani. Fusese o lovitură devastatoare pentru băieţi şi pentru tatăl lor, şi lumea lor păru să se dezintegreze. Cu timpul însă, cei trei se adunară şi, cu ajutorul prietenilor şi al familiei, îşi continuară viaţa.
Şase ani mai târziu, Giancarlo încă se mai gândea la mama sa de fieca¬re dată când se aşeza la pian să cânte, şi se gândise la ea şi în dimineaţa aceea, când era singur în casă şi lucra la sonata lui Beethoven. Făcuse o scurtă pauză şi se pregătea să reia sonata, când auzi o bubuitură puternică ce zgudui partea din faţă a casei. Giancarlo nu dădu mare atenţie zgomo¬tului, pentru că ştia că e fratele său, căruia-i plăcea să-şi anunţe sosirea lo¬vind cu mingea de fotbal în uşa de la intrare. Aşa cum se aşteptase, frate¬le lui intră pe uşă câteva momente mai târziu.
- Maestre, spuse Giorgio, folosind porecla pe care i-o dăduse fratelui său. E o dimineaţă frumoasă de sâmbătă, şi tu stai închis în casă?
- Şi? Ce-ţi pasă ţie?
- Nu-mi pasă, spuse fratele. Numai că mă gândeam să urc pe munte. Am auzit nişte bătrâni vorbind ieri despre un loc acolo, sus, unde se pare că nişte briganzi şi-au ascuns aurul, dar nimeni nu l-a găsit.
Giancarlo zâmbi. Briganzii erau bărbaţi aflaţi în afara legii, în jurul ani¬lor 1800, care se ascundeau în sălbăticie şi organizau ambuscade împotri¬va forţelor invadatoare spaniole sau franceze, sau extorcau bani de la ţăra¬nii locului. Legendele spuneau că în urma lor rămăseseră nenumărate co¬mori, ascunse prin toată regiunea. Din câte ştia Giancarlo, nu fusese găsi¬tă nici o comoară, de nici un fel, şi era aproape

sigur că totul era un mit. Dar chiar şi aşa, să plece împreună cu Giorgio în căutarea comorii deve¬nise una din ocupaţiile lui preferate. Era o mare plăcere pentru Giancarlo, pentru că urcatul pe munte era singura ocupaţie sportivă la care îl depăşea pe Giorgio. Datorită constituţiei sale mai suple, reuşea să urce mai uşor decât fratele său mai musculos. Acest lucru îl enerva serios pe Giorgio care, la începutul fiecărei excursii, insista să conducă, pentru a rămâne ine¬vitabil în urmă, chinuindu-se să ţină pasul de cum poteca începea să urce abrupt.
- Şi ce intenţionezi să faci? spuse Giancarlo.
- Să plec după comoară, evident! exclamă Giorgio. Vrei să vii cu mine?
- Nu, replică Giancarlo. Vreau să termin de exersat.
- Ei, cum vrei, spuse Giorgio nonşalant. Probabil că e mai bine să nu vii. N-ai face decât să mă încetineşti.
Giancarlo ştia că fratele lui îl momeşte. Cu toate acestea, odată lansată provocarea, se simţea dator să o onoreze.
- Bine, mormăi el. Mai lasă-mă să cânt zece minute, după care mă duc să-mi pregătesc rucsacul.
Două ore mai târziu, cei doi tineri erau pe munte, deasupra oraşului Castellalto. Giorgio condusese ascensiunea până la locul unde se presupu-nea a fi ascunsă comoara briganzilor şi, ca de fiecare dată, nu găsiseră nici o comoară. Giorgio era înclinat să mai caute. Giancarlo însă se săturase şi voia să se întoarcă acasă, la pianul său. Urmă o ceartă serioasă.
- Bine! strigase Giorgio cu amărăciune. Du-te înapoi dacă aşa vrei, şi continui eu singur. Ce-mi pasă? N-ai decât să cazi într-o râpă, dinspre par-tea mea!

Giorgio îşi însoţise vorbele cu un gest obscen înspre fratele său, care-i răspunsese la fel înainte de a porni în jos pe potecă. Un minut sau două mai târziu, în timp ce urca, Giorgio îşi auzi fratele strigând de jos cu o voce chinuită.
Se opri să asculte.
- Giancarlo! strigă el.
Nici un răspuns.
- Giancarlo! strigă din nou.
Tăcere totală, numai briza se auzea.
Fără să mai piardă vremea, Giorgio porni în pas grăbit pe potecă în căutarea fratelui său. Ajunse curând pe marginea unui afloriment de stânci, pe care tocmai îl urcaseră cu puţin timp în urmă. Spre groaza lui Giorgio, la picioarele pantei zăcea Giancarlo.
- Dio mio, ce am făcut? strigă el văzându-1.
Giorgio coborî cât putu de rapid până în locul unde Giancarlo zăcea cu faţa în jos. Ingenunche alături de fratele său şi-l luă de mână. Mâna îi era inertă.
- Giancarlo! strigă Giorgio. Vorbeşte-mi!
Giancarlo nu se mişcă. Temându-se de ce e mai rău, Giorgio izbucni în lacrimi.
- Fratele meu, se tângui el. Doamne, iartă-mă pentru ce-am spus. N-am vorbit serios! Jur că...
Giorgio se opri brusc din lamentaţie şi privi în jos, pentru că era aproa¬pe sigur că-1 auzise pe Giancarlo vorbind. Dar se înşela. Giancarlo nu vor¬bise. Chicotea! Giorgio îşi dădu imediat seama că fusese un şiretlic. Brusc, îl cuprinse indignarea.
- Cum ai putut să faci aşa ceva? strigă el, lovindu-şi fratele în spinare. Ce fel de om eşti?
Giancarlo hohotea de râs.
- Asta meriţi! strigă el, ghemuit ca să se apere de loviturile lui Giorgio. Data viitoare fii mai atent ce-ţi doreşti!

- Data viitoare te arunc cu mâna mea de pe stâncă! răspunse Giorgio. Dar furia începu curând să i se domolească şi îşi încetă loviturile. îl
mai împinse o ultimă dată pe Giancarlo. Apoi se aşeză în ţărână şi-şi şter¬se lacrimile cu dosul palmei.
De acum se ridicase şi Giancarlo în capul oaselor, dar Giorgio refuza să-l şi privească. Simţindu-se vinovat, Giancarlo se pregătea să se scuze, când ceva îi atrase privirea. Părea să fie vârful acoperişului unei clădiri mărunte - un fel de bordei, poate - pe care n-o observase până atunci. Inima i-o luă la goană.
- Giorgio, uite, spuse el, împungându-şi fratele în braţ.
- Taci din gură, mârâi Giorgio, refuzând să se uite la el.
Giancarlo sări în picioare.
- Giorgio, spuse el. îmi pare rău că te-am păcălit aşa, bine? Dar te rog, uită-te.
- Să mă uit la ce? întrebă Giorgio, ridicându-se fară chef în picioare.
- Acolo, sus, spuse Giancarlo. Deasupra stâncii de colo, dintre copaci.
O vezi?
Giorgio îşi miji privirea şi se uită în direcţia în care arăta Giancarlo. O clipă nu văzu nimic ieşit din comun, dar apoi facu ochii mari.
- Ce crezi că e? spuse Giancarlo, agitat.
- Nu e decât o cale să aflăm, răspunse Giorgio. Haide!
După un urcuş scurt, dar dificil, cei doi fraţi se găseau în faţa unei case din piatră, foarte veche, cu o singură uşă şi fară ferestre. Ascunsă cum era în spatele stâncii şi al copacilor, departe de potecă, Giancarlo o zărise ab-solut din întâmplare.
Cei doi aruncară o privire înăuntru. Interiorul era ascuns în umbră, cu excepţia a ceea ce se găsea în

calea razei de lumină ce cădea prin spaţiul uşii. Spre marea lor dezamăgire, casa era complet goală - înăuntru nu erau decât pânze de păianjen şi un cuib de pasăre.
Giorgio bătu din picior şi privi în jur, nefericit.
- Niente, oftă el. Nimic.
Cu aceasta, ieşi să cerceteze terenul din jurul clădirii, în timp ce Gian-carlo rămase înăuntru, pipăind pereţii umezi în căutarea vreunei pietre care să se mişte. Spera să găsească vreun codon secret unde briganzii să-şi fi as-cuns banii. însă zidurile păreau de neclintit. Giancarlo renunţase la căutare şi se pregătea să iasă când îl auzi pe Giorgio strigând. Oare găsise comoara? Giancarlo se repezi afară şi privi în jur, dar Giorgio nu se vedea nică¬ieri. Apoi îl auzi strigând din nou şi-şi dădu seama că vocea venea din par¬tea cealaltă a casei. Când dădu colţul, Giancarlo fu uimit să-şi vadă fratele în genunchi. Apoi privi în pământ şi izbucni în râs.
Giorgio era îngenuncheat în mijlocul unui grup imens format din cele inai mari ciuperci pe care le văzuse Giancarlo vreodată. Pentru Giorgio, ciupercile erau cea mai bună mâncare de pe lume. Nici o comoară a bri-ganzilor nu l-ar fi încântat mai tare.
- Uită-te la ele, Giancarlo! exclamă el, cu bucurie neînfrânată. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?
Giancarlo nu văzuse, şi se apucă imediat să-şi ajute fratele să culeagă cât puteau să ducă de multe. Când rucsacurile le fură pline, cei doi fraţi se ridicară şi se scuturară de praf, gata să coboare muntele.
- Giancarlo, intonă Giorgio solemn, chiar când să plece, trebuie să-mi promiţi că n-o să spui nimănui despre locul ăsta. Dacă află lumea, îmi vor l'ura ciupercile minunate. Aşa că promite-mi!

Giancarlo nu-şi putea imagina de ce un om în toate minţile ar fi urcat până acolo numai pentru nişte ciuperci.
- Bine, promit, spuse el dându-şi ochii peste cap. Acum putem, te rog, să mergem acasă?
- Nu, nu încă, spuse fratele său. întâi trebuie să botezăm locul ăsta.
După câteva minute de dezbateri, Giancarlo sugeră il Rifugio dei Bri-
ganti (Refugiul Briganzilor). Lui Giorgio îi plăcu şi chestiunea se decise.
Cei doi coborâră muntele binedispuşi, râzând şi glumind tot drumul.
Fără să-şi dea seama, se treziră aproape de capătul potecii, unde terenul devenea plat. Erau gata-gata să iasă din pădure şi să păşească în poiană, când Giorgio se opri brusc. II apucă pe Giancarlo de mânecă şi-l trase îna-poi printre copaci. Până să apuce să protesteze, Giorgio duse un deget la buze, ca să-l facă să păstreze tăcerea. Apoi îi facu semn să-l urmeze. Giorgio se apropie tiptil de liziera pădurii şi privi peste poiană. Intor- cându-se din nou spre Giancarlo, duse din nou degetul la buze şi-i facu semn să se apropie.
- Uite-o, şopti Giorgio.
în mijlocul poienii, o fată pe care Giancarlo n-o mai văzuse niciodată stătea pe o pătură, cu un bloc de desen pe genunchi. Giancarlo bănui că venise acolo ca să deseneze acoperişurile caselor de dedesubt, sau poate munţii din depărtare. Oricare ar fi fost, părea că tocmai terminase, pentru că închise brusc blocul şi se ridică în picioare.
Giancarlo o privi cu atenţie în timp ce-şi aduna pătura. Chiar şi de la distanţă, îşi putea da seama că e o frumuseţe. Avea o siluetă perfect pro- porţionată, cu membre suple şi graţioase, ca de balerină. Pe umeri îi

curgeau plete întunecate, căzând până la jumătatea spatelui.
Giancarlo simţi cum i se înmoaie picioarele. Nu mai văzuse niciodată
o fată ca ea. în minte i se înghesuiau tot felul de întrebări, dar, de fiecare dată când dădea să vorbească, Giorgio îi fă.cea semn să tacă.
Fata se întoarse şi plecă, şi Giancarlo simţi că i-a luat cu ea şi inima din piept.
- Cine e? murmură el.
Giorgio trase aer adânc în piept şi apoi expiră.
- E fata cu care o să mă însor într-o bună zi, spuse el.
Giancarlo se întoarse şi se uită la fratele său.
„Nu şi dacă ţi-o iau eu înainte", îşi spuse în sinea sa.
Giancarlo se aşeză la pian, privind fix la clape. Oare ce anume, se în-trebă el, îi adusese brusc în minte amintirea zilei aceleia, cu mai bine de treizeci de ani în urmă? Probabil că-şi amintise pentru că se gândise la mama sa în timp ce-şi exersa gamele, exact cum făcuse şi în dimineaţa aceea de primăvară, cu atâta timp în urmă. O amintire dusese inexorabil la alta, precum căderea pieselor de domino. Amintirea trecutului însă îl obosea pe Giancarlo. Aşa că, precum facea de fiecare dată, goni totul din minte şi se ridică de la pian.
Se uită la ceas. Era după-amiaza târziu, sâmbăta dinaintea Zilei Mun¬cii, şi trebuia să se pregătească pentru a participa la o recepţie în campus în seara aceea. Nu aştepta cu plăcere ocazia. îşi târî picioarele spre dormi¬tor ca să se schimbe.
Aerul era plin de conversaţii şi râsete când Giancarlo ajunse la recep¬ţie. în timp ce-şi croia drum către bar după un cocktail, schimbă saluturi cu colegii de la diversele catedre. Apoi, cu paharul în mână, cercetă mul¬ţimea în căutarea unui loc retras în care să se

aşeze. Colţul îndepărtat al încăperii părea promiţător, aşa că pomi într-acolo. Nu ajunsese prea de¬parte, când îl văzu pe Henry Sheffield apropiindu-se de el prin mulţime.
- Ah, ne întâlnim din nou, Giancarlo, spuse decanul, strângându-i mâna. Mă bucur să te văd. Cum ţi s-a părut restul verii?
- Cam scurt, cred, replică Giancarlo.
- Aşa e întotdeauna.
Sheffield oftă şi dădu din cap. Apoi se înveseli şi privi împrejur.
- Dar ştii, mie-mi place sosirea toamnei. Anul se apropie de sfârşit, to¬tul înjur se pregăteşte să moară, dar pentru noi, în viaţa academică, e vre¬mea începuturilor.
- Devii poetic, Henry, remarcă Giancarlo înainte de a sorbi din pahar.
Sheffield râse:
- Mă apucă uneori, şi nu pot rezista.
Făcu o pauză şi-i aruncă lui Giancarlo o privire piezişă.
- Şi, spune-mi, te-ai mai gândit la concertul ăla din primăvară?
Giancarlo ştiuse, desigur, că întrebarea avea să-şi facă apariţia în seara
aceea. Era unul din motivele pentm care se temea de recepţie.
- Despre ce concert vorbeşti, Henry? întrebă el.
Sheffield scutură un deget în direcţia lui.
- Ştii exact despre ce concert vorbesc. Şi o să mai discutăm despre asta, mai încolo. Dar mai întâi trebuie să-mi fac turele, aşa că te rog să nu dispari.
Cu aceasta, Sheffield îşi văzu de drum. Giancarlo se îndrepta spre sanctuarul din colţ când simţi că cineva îi atinge braţul. Se răsuci şi se trezi faţă-n faţă cu Patricia. Văzu imediat că vara îi priise, pentm că era

bronza-tă şi frumoasă. Tenul ei avea o strălucire minunată, sănătoasă, care-i facea ochii albaştri să iasă şi mai mult în evidenţă.
- Buona sera, Giancarlo, spuse ea cu un zâmbet. încotro? Nu pleci deja, sper?
- Patrizia, mă bucur să te văd, spuse Giancarlo.
Era cu adevărat o plăcere. Şi cu toate acestea, sperase că ar putea-o evita în seara aceea. Pur şi simplu nu era pregătit pentru ea.
- Ştii ceva, nu eşti deloc un corespondent bun, spuse ea.
- Mda, hm, cred că trebuie să-mi cer scuze pentru asta, spuse Giancar¬lo, plin de căinţă, privind în pahar. Dar vezi tu, n-am plecat nicăieri, aşa că nu prea aveam ce povesti.
Patricia răspunse privindu-1 sceptic.
- Atunci spune-mi, întrebă ea, ce ai făcut toată vara?
- Nu mare lucru, spuse el, în afară de nişte lecţii.
- Lecţii? spuse Patricia, surprinsă.
Apoi faţa i se lumină:
- Stai aşa. Nu-mi spune... Băiatul care a venit la tine astă primăvară, pentru lecţiile de italiană, nu?
- Chiar el, recunoscu Giancarlo.
- Ce drăguţ! exclamă Patricia. O, ce mult mă bucur că ai facut-o, Gian-carlo. Cum s-a descurcat? îmi amintesc că nu erai prea optimist, pentru că era jucător de fotbal, sau aşa ceva, şi nu-ţi place să le predai sportivilor.
- S-a descurcat foarte bine, răspunse Giancarlo. Şi, apropo, nu-mi dis-place să le predau sportivilor.
- Dacă zici tu, îl tachină ea. Dar lasă asta. Spune-mi ce are de gând să facă acum.
Giancarlo ridică din umeri.
- Bănuiesc că va pleca în căutarea fetei visurilor lui. A plecat ieri spre Roma.

- Ce drăguţ, oftă Patricia. Ce crezi că va face mai întâi? Se duce direct
la ea?
- Nu ştiu, recunoscu Giancarlo. Dar, indiferent ce planuri are, sunt si¬gur că se va simţi minunat.
CAPITOLUL 7
Exact în clipa aceea, la Roma, Carter Quinn nu se simţea deloc minu¬nat în prima sa noapte în Italia. Ba dimpotrivă, era copleşit de teama pro¬fundă că, dintr-un motiv necunoscut, viaţa sa avea să se încheie.
Totul începuse cu puţin timp în urmă, după ce se întinsese în pat, în camera sa de hotel. Epuizat după lunga călătorie, aţipise când - brusc - avusese o senzaţie ciudată. Simţea o gheară în piept, şi impresia clară că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Respiraţia i se precipitase dramatic. îşi linse buzele şi constată că gura i se uscase. Aruncă păturile de pe el şi se repezi în baie ca să-şi dea cu apă pe faţă.
Acolo, privindu-şi imaginea în oglindă, constată că se albise la faţă. Pielea de pe gât şi umeri îl mânca, şi începu să transpire. I se întâmpla ceva îngrozitor; bănui că ar putea fi un atac de cord. De ce, se lamentă el, îl lăsase Dumnezeu să traverseze oceanul în căutarea Elenei, numai ca să-l facă să moară într-un hotel ieftin din Roma? Capul i se învârtea, mintea îi trecea în revistă evenimentele zilei, căutând febril un indiciu despre ce i-ar fi putut provoca starea aceea.
Zborul de la Boston plecase la timp. împreună cu zborul de legătură de la Milano, fusese o călătorie de 12 ore, obositoare, dar lipsită de eveni-mente. A doua zi, pe la jumătatea după-amiezii, Carter ajunsese în fine la Roma, ieşise din vamă şi părăsise aeroportul pentru a găsi un taxi care să-l ducă la hotel. Când terminase cu înregistrarea şi-şi târâse bagajul în came-ră, se prăbuşise pe pat şi adormise buştean.
Puţin după asfinţit se trezise şi privise pentru prima

oară interiorul camerei. Era curat, dar lipsit de strălucire: un pat, o noptieră, un dulap şi un birouaş. Nu exista televizor sau aer condiţionat, iar de la telefon nu putea suna decât la recepţie.
Simţindu-se murdar după lunga călătorie cu avionul şi confuz din cau¬za schimbării de oră, Carter hotărâse să facă un duş. Baia micuţă nu avea cabină de duş, ci numai o scurgere în podeaua acoperită cu gresie şi un furtun de duş ieşind din peretele opus toaletei şi chiuvetei. Era un spaţiu ciudat, dar Carter simţise cum reînvie când apa începuse să-i curgă în cap. La sfârşit se îmbrăcase rapid, îşi luase harta şi ieşise din cameră.
Odată ieşit în aerul proaspăt al serii, Carter pornise la plimbare pe străzile întunecate, lăsându-şi picioarele să-l poarte unde pofteau. Nu mer-sese prea mult când, după un colţ, dăduse de o fântână magnifică, având în centru statuia impozantă a unui zeu antic şi cai ce ieşeau din apă. în jur era adunată o mulţime impresionantă de oameni. Era un loc plăcut, şi Carter se apropiase, atras de vederea spectaculoasă şi de sunetul liniştitor al apei. Rămăsese în picioare o vreme, privind pur şi simplu fântâna şi bu- curându-se de privelişte, înainte de a privi întâmplător în bazin şi de a ob-serva stratul de monede care acoperea fundul. Tocmai atunci, o pereche de tineri de lângă el se întorsese şi aruncaseră monede peste umăr, în fân¬tână. Apoi se sărutaseră şi plecaseră braţ la braţ. întrebându-se unde se află de fapt, Carter observase pe un zid o plăcu¬ţă care spunea FONTANA DI TREVI. Fântâna Trevi era una din multele atracţii despre care citise în ghidurile de călătorie pe care i le dăduse Shei¬la. Se minunase că, în prima sa seară la Roma, dăduse din întâmplare peste un loc atât de celebru.

Când, în fine, hotărâse că se uitase îndeajuns la fântână, Carter răspun¬sese chemării stomacului său revoltat. Din interiorul unei trattoria din apropiere se simţea o aromă plăcută, şi hotărîse s-o încerce. Era încă de-vreme pentru cină după standardele romane, şi Carter găsi înăuntru nu¬mai câţiva clienţi. Proprietarul, un domn solid cu o faţă plăcută şi un ciuf ondulat, îl salutase.
- Buona sera, spusese el amabil.
Apoi îl îndemnase pe Carter către o măsuţă dintr-un colţ şi îl lăsase în compania meniului. Se întorsese în câteva momente, cu pâine şi o carafa cu apă.
- Deci, prietene american, începuse el în engleză, cu ce te pot servi as- tă-seară?
- De unde aţi ştiut că sunt american? întrebase Carter, zâmbind.
Proprietarul ridicase din umeri şi desfăcuse larg braţele.
- Ei, de unde am ştiut? Am ştiut, pur şi simplu.
Carter se simţise provocat, într-un fel amical, şi hotărâse că a venit în fine vremea să folosească toate orele de studiu. Nu ştia aproape nimic de-spre bucătăria italiană, aşa că alesese la întâmplare din meniu şi lăsase res-tul în voia sorţii.
- In tal caso, vorrei per il primo piatto gli spaghetti con aglio e olio per piace- re, spusese Carter, politicos. Poi il vitello alia milanese, se Lei lo raccomanda.
- Ma lui paria bene l’italiano\ exclamase omul, ridicând mâinile, încân-tat. Cum se face că vorbiţi atât de bine?
Carter zâmbise şi explicase, cu dicţie perfectă, că înainte de a veni în Italia luase lecţii particulare cu un vorbitor nativ.

- Bravo, spusese proprietarul, dând din cap aprobator. în acest caz, de acum încolo, vorbim numai italiana. D’accordo?
- D’accordo, dar nu prea repede, vă rog, îl rugase Carter.
- Eiii, nu-ţi face griji, amico mio, râsese proprietarul. După câteva zile la Roma, o să vorbeşti perfect.
Pastele cu usturoi şi ulei pe care le comandase se dovediseră mult mai gustoase decât îşi imaginase Carter, iar viţelul fusese fabulos. După ce ter-minase de mâncat, proprietarul îi adusese o cafea. Acasă, Carter bea des¬tul de puţină cafea, dar acum era la Roma, aşa că hotărâse să bea ca roma¬nii. La fel ca tot ce gustase în seara aceea, cafeaua avusese o aromă boga¬tă şi vibrantă. Când proprietarul se întorsese cu il conto (nota) şi-i reumplu- se ceaşca, Carter o băuse fară să se mai gândească. Dar apoi, cum tratto- ria nu era prea aglomerată, în timp ce-şi bea cafeaua, proprietarul profita¬se de linişte şi stătuse de vorbă cu el câteva minute. Se prezentase drept Michele şi-l întrebase pe Carter cum îl cheamă.
- Carter? zâmbise Michele. Vrei să spui, ca preşedintele?
- Da, chicotise Carter. Numai că e numele meu de botez, nu de familie.
- Deci, Signor Presidente, spune-mi, întrebase Michele, cum ţi se pare călătoria până acum? Ai apucat să vezi ceva din atracţii?
Carter îi explicase că, din întâmplare, în seara aceea descoperise fântâ-na Trevi.
- Ah, la Fontana, spusese Michele. Sper că ai aruncat o monedă.
- De fapt, nu, recunoscu Carter.
- Trebuie! exclamase Michele. Dacă arunci o monedă în fântână, sigur te vei întoarce la Roma într-

o zi. Dar, dacă eşti zgârcit, continuă Michele, poţi să arunci un gettone.
Un gettone era o monedă pentru telefoanele publice, îi explicase Mi- chele. Aruncând unul în fântână, ar fi fost garantat că într-o bună zi Carter avea să dea un telefon la Roma, ceea ce ar fi fost mult mai ieftin decât bi letul de avion din America. Proprietarul trattoriei izbucnise într-un râs ve¬sel şi contagios la propria glumă, iar Carter nu se putuse abţine să-l imite.
Acum, stând la chiuveta din baie şi gândindu-se la mâna tremurătoare şi la inima care-i bubuia în piept, Carter reflecta că fusese o seară foarte plăcută în Roma, dar ar fi putut fi ultima pentru el. Poate că făcuse o into-xicaţie alimentară, sau poate că luase vreun virus ciudat în avion. Se gân-dea serios să sune la recepţie şi să le ceară să-i cheme o ambulanţă când, brusc, ceva îi declanşă o amintire. Ce îi spusese Giancarlo în ziua aceea ploioasă din iunie, când îl servise cu biscotti?
Apoi îşi aminti, şi totul căpătă sens.
- Cafeaua, murmură Carter, amintindu-şi cele două ceşti de cafea pe care le băuse după cină. Ce idiot.
îşi dădu seama că, până la urmă, nu era pe moarte. Pur şi simplu exa-gerase cu cofeina. Bea rar cafea, mai ales tipul robust care se bea în Italia. Era de înţeles că organismul lui reacţionase aşa cum reacţionase. Odată cu înţelegerea, îl copleşi şi o profundă uşurare.
Se împletici afară din baie şi se aruncă pe pat. Somnul avea să vină greu, dar cel puţin ştia cu certitudine că avea să trăiască pentru a mai ve¬dea o nouă zi.
Când Carter deschise ochii, târziu a doua zi de dimineaţă, fu uşurat să descopere că pulsul şi respiraţia îi reveniseră la normal. Supravieţuise

nop¬ţii! încă ameţit, căscă şi se întoarse să se uite la ceasul de pe noptieră. Fu surprins să vadă că era aproape ora 11. Ziua trecuse pe jumătate.
Carter se ridică în capul oaselor şi puse picioarele pe podea. întinse braţele şi-şi răsuci capul ca să-şi relaxeze muşchii gâtului şi umerilor. Ca-mera era ciudat de tăcută, în ciuda zgomotului traficului de afară. Ce ciu-dat era aerul acela de singurătate! îl neliniştea.
îşi dădea seama, desigur, că era într-un mediu complet nou şi nefami¬liar. Nimic nu era la fel - nici perna şi pătura, nici felul în care funcţionau întrerupătorul de pe perete şi duşul din baie. Aerul însuşi părea diferit. Asta, îşi spuse el, înseamnă să fii într-o ţară străină.
Gândurile i se întoarseră către Elena, aşa cum se întâmpla deseori când era singur, şi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-şi strângă pur şi sim¬plu lucrurile, să se ducă la gară şi să ia primul tren spre Abruzzo. Ideea îl umplu de entuziasm pentru o clipă, dar renunţă rapid la ea. Trebuia să se ţină de planul iniţial şi să petreacă câteva zile familiarizându-se cu ţara. în definitiv, îşi dorea s-o impresioneze pe Elena, iar apărând în Roccasale în starea aceea de confuzie n-ar fi produs efectul dorit. Cu hotărârea luată, căscă din nou, se ridică în picioare şi-şi începu ziua.
Când ieşi din hotel, căldura miezului zilei îl izbi ca fierbinţeala dintr-un cuptor. îşi puse ochelarii de soare şi pomi pe trotuar, ţinându-se pe partea umbrită a străzii. Se opri în primul bar pe care-1 întâlni şi cumpără un pa- nino cu prosciutto şi provolone - lucrul cel mai apropiat de un sendviş cu şuncă şi brânză pe care-1 putu găsi - un pachet de biscuiţi şi o sticlă mare cu apă. Le îndesă în rucsac şi porni mai departe.

Vreo oră, hoinări prin oraş, familiarizându-se cu monumentele, ca să-şi poată găsi drumul înapoi. Nu-i scăpă atenţiei faptul că, pe străzile Romei, pietonii erau o specie în pericol. De mai multe ori se trezi că trebuie să se îndepărteze de marginea trotuarului ca să evite şoferii nerăbdători. Avea impresia că şoferilor italieni le făcea plăcere să vadă cât de mult se pot apropia de o persoană, fără ca totuşi să o lovească.
în cele din urmă, nerăbdător să se îndepărteze de zgomot şi de trafic, Carter îşi consultă ghidul şi pomi în direcţia Piazza di Spagna, cu celebre¬le ei trepte. Nu-şi putea imagina care era marea atracţie a unor scări în aer liber, dar, conform hărţii, locul nu era prea departe, aşa că putea merge să arunce o privire.
într-adevăr, după numai câteva minute de mers, ajunse în vârful scării grandioase cunoscute sub numele de Treptele Spaniole. Ti¬vită cu flori, scara cobora către o fântână mică din centrul pieţei de jos. O mulţime de oameni, la fel de coloraţi ca şi florile, erau aşezaţi pe trepte sau se plimbau în juml fântânii, bucurându-se de frumuseţea duminicii. în piaţă, câţiva tineri alergau după o minge de fotbal. Aerul era plin de con¬versaţie, râsete şi muzică.
Era un loc animat, exact ce-i trebuia lui Carter, aşa că pomi să coboa¬re treptele şi se aşeză într-un loc din care să poată observa scena în timp ce-şi mânca panino. După ce-1 termină, desfăcu sticla cu apă, îşi întinse pi-cioarele şi se instală comod ca să observe oamenii care treceau pe lângă el. în apropiere, un grup de adolescente vorbea cu o sută de kilometri la oră. Carter zâmbi ascultându-le şi încercând să înţeleagă bucăţele de con-versaţie. îi făcea plăcere sunetul vocilor lor, pentm că păreau mai mult să cânte decât să vorbească limba. Era cât se poate de captivant.

Stătea acolo de câtva timp când câţiva din băieţii care băteau mingea

în piaţă urcară treptele şi se aşezară lângă adolescente. Unul din ei purta un tricou în stil american, cu însemnele unei echipe numite Dallas Falcons. Băiatul se uită din întâmplare spre Carter şi-l observă jarivindu-i tricoul.

- Hei, americano, spuse băiatul prietenos, dând din cap.

- De unde ştii că sunt american? întrebă Carter, Qurios, în italiană.

Băiatul ridică din umeri şi făcu o figură asemănătoare cu cea a proprie
tarului de restaurant din seara dinainte. Apoi râse şi se trase de pieptul tri coului.

- Spune-le, zise el arătând către prietenii săi. Dallas Falcons - cea mai bună echipă din NFL în America, nu-i aşa?

Carter nu avu sufletul să-i spună că nu există o asemenea echipă. Exista Atlanta Falcons şi Dallas Cowboys, dar, din păcate, nu şi Dallas Falcons. Pro¬babil că cineva făcea o grămadă de bani vânzând tricouri cu logouri false.

- Ai dreptate, îi spuse băiatului, ridicând amândouă degetele mari. Si gur sunt cei mai buni.

Acest lucru îl facu pe băiat extrem de fericit, şi-i înghionti mândru pe prietenii săi ca să le arate că avusese dreptate.

Ceva mai târziu, după ce puştiul şi prietenii lui îşi văzuseră de drum, Carter coborî până la fântână ca să facă o fotografie pieţei. Când se întoar¬se şi ridică

privirea, văzu pentru prima oară spectaculoasa biserică cu tur¬le gemene care se ridica în vârful treptelor. Se gândi să urce înapoi până la biserică, dar brusc îl cuprinse un val de oboseală. îşi puse aparatul de fo-tografiat în rucsac şi porni înapoi spre hotel, ca să tragă un pui de somn înainte de cină. Era sigur că avea să întâlnească multe alte biserici în drum.
- O, cât e de frumos!
Până să spună aceste cuvinte, Carter n-o observase pe tânăra care stă-tea alături de el, şi nici pe însoţitorul acesteia. Fusese mult prea fermecat.
Era a doua zi, după-amiaza târziu, şi se aflau la Vatican, în Bazilica San Pietro, privind la Pietâ lui Michelangelo. Carter nu găsea cuvintele pentru a descrie cum se cuvine statuia Fecioarei Maria care-şi ţinea în braţe fiul mort. Graţia şi frumuseţea ei îl umpleau de admiraţie şi, în acelaşi timp, de o profundă tristeţe. înţelegea ce voise să spună Giancarlo când îi expli-case că nu e nevoie decât să fii om ca să apreciezi arta, şi că avea să vadă în Italia lucruri atât de frumoase încât îl vor face să plângă. Acesta era unul din ele.
Se trezise devreme în dimineaţa aceea şi, după un mic dejun uşor, por-nise spre Colosseum, unde se plimbase o oră sau două printre ruine. După prânz, se dusese la Vatican, unde se plimbase prin muzeu. Sperase să vadă Capela Sixtină, dar, dintr-un motiv oarecare, aceasta era închisă pen¬tru public în ziua aceea. Nu că ar fi contat. După uriaşul număr de opere de artă din muzeu şi maiestatea incredibilă a bazilicii, Carter nu ar mai fi putut absorbi nimic altceva. Era în drum spre ieşire, când dăduse cu ochii de statuie. Vederea ei îl hipnotizase până în momentul acela, când auzise vocea femeii de lângă el.
Era prima oară de când sosise că auzea o voce de american, şi întoar¬se instinctiv capul spre ea. Era o

femeie atrăgătoare, cu câţiva ani mai mare ca el, estimă Carter, cu păr şaten până la umeri, strâns cuminte în¬tr-o coadă de cal. îşi ţinea de mână prietenul - nici unul din ei nu părea să poarte verighetă - care părea şi el în jur de 30 de ani. Amândoi erau îm-brăcaţi lejer, cu jeanşi şi mocasini eleganţi, dar într-un fel meticulos, cam ca modelele dintr-un catalog L.L. Bean. Femeia se bosumflă şi murmură:

- O vreau. Mi-o cumperi?

Prietenul râse.

- Nu cred că e de vânzare.
- Şi bănuiesc că preţul ar fi destul de piperat, chiar dacă ar fi, se trezi Carter intervenind.
- Hei, eşti american, spuse bărbatul, părând surprins. Când te-am vă¬zut am bănuit că eşti italian.
- Până acum, eşti singura persoană din ţara asta care a crezut asta, zâmbi Carter. Oamenii de pe-aici par să ştie că sunt american înainte să apuc să deschid gura.
- Cred că din cauza tenişilor, spuse bărbatul. Cineva mi-a spus odată că aşa descoperă italienii că eşti american.

Carter privi în jos la pantofii de sport, ridică din umeri şi se uită din nou la statuie.

- E incredibilă, nu-i aşa? spuse el.
- îmi vine să plâng numai uitându-mă la ea, spuse femeia.
- Ştiu exact ce vrei să spui, dădu Carter din cap aprobator.

Nu mai ştia ce altceva să spună, şi se pregătea să plece când femeia se întoarse spre el pe neaşteptate. îi spuse că erau din New York şi-l întrebă de unde era în Statele Unite. Carter îi răspunse că din Rhode Island. Des-coperirea faptului că erau cu toţii din nord-est le dădu impresia că erau

practic vecini, cu toate că nu se cunoşteau între ei. Urmară prezentările - Carter află că se numeau Alison şi Steve - şi în scurt timp, pe când ieşeau împreună din bazilică, Alison sugeră să meargă cu toţii să bea ceva. Car¬ter nu voia să deranjeze, dar Steve spuse şi el că e o idfee minunată, aşa că nu mai avu nici un motiv să refuze.
Găsiră curând un restaurant unde puteau sta afară. Când se aşezară la masă, Carter îşi impresionă noii prieteni vorbindu-i chelnerului într-o ita-liană perfectă.
- Am avut dreptate, până la urmă, glumi Steve. Chiar eşti italian.
- Nu, irlandez american sută la sută, spuse Carter. Dar am avut un profesor de italiană foarte bun.
Cu paharele pline, toastară pentru noua lor prietenie. Carter află că Alison lucra pentru o firmă de marketing din New York, iar Steve era bancher de investiţii. Celor doi părea să le facă plăcere să vorbească de¬spre carierele lor şi avură tot felul de sfaturi pentru Carter, când acesta le spuse că abia absolvise facultatea de finanţe.
- Şi plănuiţi de mult călătoria asta împreună? întrebă Carter.
- O, deloc, spsue Alison râzând uşor. Ne-am cunoscut la aeroport, acum câteva zile.
- Ne-am văzut pentru prima oară la caruselul de bagaje, după ateriza¬re, povesti Steve. Nu ne-a trebuit decât o privire, şi asta a fost. Cum se spune pe-aici? Că te loveşte cutremurul, sau aşa ceva?
- Cred că e vorba de trăsnet, completă Carter.
- Orice ar fi, m-a lovit rău, chicoti Steve, luând mâna lui Alison şi să- rutând-o.
- Pe amândoi ne-a lovit rău, spuse Alison visătoare, strecurându-şi bra-ţul pe sub al lui Steve.

Auzisem că Italia are efectul ăsta asupra oameni¬lor. E ca o magie.

- Cred că are dreptate, spuse Steve. Aşa că ai face bine să ai grijă, Car-ter. Şi pe tine o să te lovească trăsnetul.

- Poate, zâmbi Carter, cu gândurile fugind spre Abruzzo, dar intenţio¬nez să nu ies în ploaie o vreme.

După ce făcură schimb de adrese de e-mail şi de promisiuni că vor păs-tra legătura în State, Carter le ură călătorie plăcută şi plecă pe drumul său.

Era recunoscător pentru compania lor, dar când se trezi brusc din nou singur sentimentul de singurătate i se accentuă. îi invidia pe Steve şi Ali¬son pentru fericirea lor neruşinată. în momentul acela Carter se hotărî că, deşi nu era gata să meargă la Roccasale, era totuşi momentul să o ia din loc. Spera ca într-o zi să vadă mai mult din Roma, dar pentru moment ini¬ma îl îndemna în altă parte. Carter se grăbi spre hotel, oprindu-se în drum ca să arunce o monedă în Fontana di Trevi.

în timp ce aştepta să fiarbă apa de pe aragaz, Giancarlo curăţă un că¬ţel de usturoi şi începu să-l toace pe fundul de lemn. Pe ochiul de lângă oala cu apă se încingea o tigaie unsă cu ulei de măsline presărat cu fulgi de ardei iute uscat.

Era seara devreme, înaintea primei zile de cursuri, şi Giancarlo pregă¬tea cina. Mişcările sale erau mecanice, datorate lungii experienţe a gătitu¬lui de unul singur. Mintea îi era în altă parte.

Toată ziua fusese tulburat de un vis pe care-1 avusese peste noapte. în vis, intra într-o bucătărie şi-l găsea pe tatăl său, Roberto, aşezat la masă, cu ceasul de buzunar legănându-i-se între degete. Cu un zâmbet încântat, un Giancarlo tânăr se repezea să se aşeze pe genunchii tatălui său. îi lua ceasul din mână, deschidea capacul şi apăsa pe butonul care-1 făcea să

cânte. Dar, oricât apăsa, muzica nu începea. Aproape plângând, copilul privea spre tată, rugându-1 să facă ceasul să cânte. Roberto se mulţumea să zâmbească afectuos, lua ceasul şi-l băga în buzunar. Apoi, brusc, tânărul Giancarlo dispărea şi Roberto întorcea privirea severă spre un Giancarlo mai bătrân, care stătea în picioare şi se uita la el.
Nereuşind să înţeleagă semnificaţia visului, Giancarlo clătină din cap şi se apucă să toace ceapa şi măslinele. Le adăugă în tigaie împreună cu un strop de unt şi, la sfârşit, o cutie de ton în ulei. Când apa începu să fiar¬bă, desfăcu o cutie de capellini şi aruncă un pumn în oală. Spaghetele sub¬ţirele nu aveau nevoie decât de câteva minute ca să fiarbă.
în timp ce aştepta, gândurile lui Giancarlo se îndreptară către Italia. Se întrebă dacă lui Carter îi foloseau lecţiile de italiană şi, mai ales, dacă ajun-sese deja la Roccasale. Traiectoria gândurilor sale îl aduse înapoi la ceasul de buzunar pe care tânărul îl avea cu el. Apoi din oală sări nişte apă fier-binte, care căzu sfârâind în flacără, facându-1 să se concentreze din nou la treaba pe care o avea de făcut.
Când încercă câteva capellini şi le găsi al dente, doar puţin tari la mij¬loc, Giancarlo stinse flacăra şi duse oala la chiuvetă. Acolo răsturnă capel¬lini într-o strecurătoare, făcând să se înalţe un nor de abur, şi aşeză rapid strecurătoarea peste oală. Acest lucru fa.cea să se păstreze ceva din apa cu
amidon, în caz că i-ar fi trebuit pentru sos. Apoi răsturnă capellini din stre¬curătoare în tigaie, rase nişte brânză deasupra şi amestecă totul cu ustu roiul şi tonul. în loc să mai murdărească o farfurie, Giancarlo puse tigaia pe masă, îşi turnă un pahar de vin şi se aşeză să mănânce.
în timp ce se servea cu capellini, Giancarlo privi spre uşa frigiderului, unde încă mai atârna vederea de la

Patricia. O văzuse în după-amiaza aceea, în campus. Patricia preda franceza, şi era efervescentă de bucurie la gândul unui nou semestru. El, pe de altă parte, nu trădase un asemenea entuziasm.
- Ce-i cu tine? pufnise Patricia. Nu pari fericit când începe şcoala, nu pari fericit când se termină. Zău, Giancarlo, n-o să te pot înţelege niciodată.
„Ai putea încerca să mă laşi să-ţi gătesc cina în seara asta“, dorise Giancarlo să spună.
Vorbele fuseseră acolo, pe vârful limbii, dar nu reuşise să le spună. în schimb, venise cu nişte scuze vagi pentru dispoziţia sa nu tocmai veselă, dând vina pe oboseală.
- O, da, îl tachinase Patricia. Am uitat, ţi-ai petrecut ore lungi predând italiana în vara asta.
îi aruncase o privire de parcă ar fi vrut să mai facă o remarcă ironică, dar apoi expresia ei se schimbase şi oftase.
- Ştii ce, Giancarlo, îi spusese ea, viaţa e prea scurtă ca să începi să te pregăteşti pentru hibernare când nici n-a început încă toamna. înţelegi ce vreau să spun?
Giancarlo dăduse din cap că da.
- Nu, spusese ea tristă, clătinând din cap. Nu sunt sigură că înţelegi, Giancarlo - cel puţin, nu încă.
Reflectând la discuţie, nici Giancarlo nu era sigur că o înţelesese cu adevărat. Dar de un lucru era absolut sigur: gătise mult prea multe paste pentru o singură persoană.

CAPITOLUL 8

Carter tocmai îşi aranjase bagajul şi se aşezase pe locul său, când trenul se smuci şi porni încet din Gara Termini din Roma. Accelerând, roţile va-gonului faceau un sunet ritmic, clac-clac-clac, pe care tânărul îl găsea liniş-titor, iar vagonul se clătina ca un leagăn. Era atât de diferit, mult mai pu¬ţin stresant decât

zborul, îşi spuse el şi, înainte să fi făcut cinci kilometri, Carter se îndrăgostise de călătoria cu trenul.
Erau multe destinaţii spre care ar fi putut alege să călătorească în ziua aceea. După ce cântărise toate opţiunile cu o seară înainte, Carter alesese Pisa, unde intenţiona să viziteze celebrul turn şi să petreacă noaptea. De la Pisa, urma să plece la Florenţa, adică mai mult sau mai puţin în direcţia Abruzzo. Restul călătoriei, după aceea, era sub semnul întrebării, aşa că pentru moment hotărî să se relaxeze şi să se bucure de drum. Trenul cu care călătorea era unul regional. Drumul de la Roma la Pisa, cu cele două¬zeci de opriri ale sale, avea să îi ia cam patru ore. închise ochii şi, spre de¬osebire de avionul de la Boston, aici adormi imediat.
Aşa cum plănuise, Carter rămăsese numai o noapte la Pisa. După ce găsise un hotel în centrul oraşului, petrecuse după-amiaza plimbându-se prin Campo dei Miracoli, unde vizitase catedrala medievală cunoscută sub numele de Duomo, Baptisteriul şi, evident, tumul înclinat.
Domul, cu uşile sale masive din bronz şi cupola cu fresce, era specta-culos. Plimbându-se prin interiorul catedralei medievale, privind măiestria de nedescris a locului, Carter îşi amintise de afirmaţia lui Giancarlo că Ita¬lia avea unele dintre cele mai frumoase biserici din lume. Era absolut co¬pleşitor, ceea ce fusese, fără îndoială, intenţia constructorilor.
Văzând turnul înclinat pentru prima oară pe viu, Carter aproape că iz-bucnise în râs. Pe de o parte, era în mod evident o operă de artă fenome-nală. Semăna cu un vraf de torturi foarte ornamentate. Pe de altă parte însă, arăta complet ridicol, ca şi când hiaturile tortului stăteau să alunece. Era un miracol că nu se prăvălise încă la pământ. Făcu mai multe fotogra¬fii

înainte de a ruga pe cineva să-i facă şi lui una, îri poziţia în care părea că susţine turnul cu mâinile.
Mai târziu în aceeaşi seară, Carter făcuse o plimbare prin oraş. îi plă¬cea ce văzuse până atunci din Pisa, dar descoperi că era cuprins de o stra¬nie nerăbdare care devenea din ce în ce mai puternică, îndemnându-1 să nu zăbovească prea mult într-un loc, ci să continue să avanseze spre desti¬naţia sa finală. Şi aşa, a doua zi după micul dejun, îşi cărase bagajul înapoi la gară, cumpărase un bilet şi se urcase în primul tren spre Florenţa.
Acum, două zile mai târziu, Carter se afla acolo. Era aşezat pe trotuar în Piazza della Signoria, delectându-se cu un con de gelato în timp ce ad¬mira statuile din faţa Palazzo Vecchio. Carter nu fusese niciodată un mare amator de dulciuri, dar îngheţata italiană avea un gust pe care-1 găsea ire-zistibil, mai densă şi mai pufoasă decât cea de acasă. Stracciatella, vanilie amestecată cu bucăţele de ciocolată, devenise deja preferata sa.
Florenţa îi plăcea foarte mult. Erau multe de văzut aici, şi oraşul era plin de oameni din toată lumea. Era amuzant şi numai să te afli acolo. Când îşi termină îngheţata, Carter deschise ghidul ca să aleagă următoa¬rea destinaţie. Cu o zi înainte vizitase Bazilica Santa Croce, biserica unde erau înmormântaţi Galilei, Michelangelo şi Machiavelli. Apoi vizitase Do¬mul şi-l găsise şi mai uluitor decât cel din Pisa. Avea avantajul că clopotni¬ţa sa, proiectată de Giotto, era dreaptă ca o săgeată.
în timp ce răsfoia ghidul, Carter privi spre capătul pieţei, unde un lung şir de oameni stătea la coadă ca să intre la Galeriile Ufizzi. Probabil că era ceva demn de văzut înăuntru, dacă oamenii erau dispuşi să aştepte. Carter reflectă un moment înainte de a se hotărî să se aşeze la coadă ca să afle.

Până când ajunse efectiv în muzeu, i se făcuse cald, era obosit şi deloc entuziast. Aerul dinăuntru i se păru fierbinte şi stătut, încins cum era de soarele amiezii ce bătea prin ferestrele coridorului principal al galeriei. Stătuse însă multă vreme la coadă, aşa că nu avea rost să plece tocmai atunci. îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi continuă.
începând din prima sală, unde erau expuse opere din secolul al XlII-lea, Carter umblă cuminte din încăpere în încăpere, aruncând numai câte o privire fugară celor mai multe dintre capodopere. Prea puţine reu¬şeau să-l captiveze. Abia când ajunse la operele Renaşterii începu să fie mai atent. Chiar şi aşa, nu se simţea foarte transportat, până când ajunse la Naşterea lui Venus de Botticelli.
Carter o recunoscu pe loc. Se opri şi privi la pictură, de parcă l-ar fi lo¬vit fulgerul. Nu înţelegea nimic din simbolismul lucrării sau din inspiraţia clasică, şi nici nu-i păsa de ele. Ceea ce îl captiva în clipa aceea era frumu-seţea liniştită a feţei zeiţei goale - ochii, linia delicată a obrazului, părul splendid bătut de vânt. Cu cât o privea mai mult şi mai intens, cu atât mai mult o vedea pe Elena. Era ca şi când ar fi fost transportat înapoi în du- pă-amiaza de primăvară când o văzuse pentru prima oară şi întreaga via¬ţă i se schimbase. Brusc, Carter îşi dădu seama că nimic altceva nu conta pentru el. Nu îl mai interesa să vadă vreo altă pictură, vreo altă statuie, vreun alt muzeu sau vreo altă catedrală fabuloasă. Văzuse destul.
Era timpul să plece la Roccasale.
Trenul de Bologna ieşi din gara Florenţa a doua zi de dimineaţă, puţin după ora 7.
Era o zi fierbinte şi ceţoasă; cerul senin pe care Carter îl văzuse de la sosirea în Italia era acum cenuşiu şi greu de nori umflaţi, iar aerul lipicios şi apăsător era ca răsuflarea fierbinte a unui animal

enorm. Se ridică şi deschise fereastra ca să lase ceva aer să intre. Se rezemă cu coatele de per-vaz şi se aplecă pentru a simţi briza pe obraz în timp ce privea casele şi peisajul cum defilează pe lângă el, ca şi când ar fi urmărit un film. Una peste alta, îşi spuse el, un mod foarte civilizat de a călători.
După o oprire la Bologna, Carter schimbă trenul şi începu cea de-a doua parte a călătoriei, de data aceasta spre sud-est, de-a lungul coastei Adriaticii, spre oraşul Pescara.
Gările treceau pe lângă el, una câte una. Faenza, Forli, Cesena, Rimini. Lui Carter toate i se păreau asemănătoare, dar îi plăcea cum sunau nume¬le: Riccione, Cattolica, Pesaro, Senigallia.
îşi dădu seama că trecea în fugă prin ţară, ratând atâtea locuri pe care, în alte împrejurări, i-ar fi plăcut să le viziteze. Poate că avea să revină în¬tr-o zi. Stând la fereastră, avu o senzaţie care-i aminti de zilele când juca fotbal. Stomacul îi era un ghem de nervi, dar, în acelaşi timp, era încântat la gândul că se apropia tot mai mult de Elena.
Când, în fine, trenul opri în Pescara Centrale, Carter sări în picioare, îşi înhăţă bagajele şi se grăbi să coboare pe peron. Aerul devenise acum nemişcat, iar cerurile erau întunecate şi ameninţătoare. Şe uită la ceas. Era drum scurt până la Chieti, iar de acolo nu mai rămânea decât cursa cu au-tobuzul până la Roccasale.
Carter se grăbi să-şi găsească trenul. După ce urcă şi se instală pe o banchetă, se uită pe fereastră. Cerul se fa.cuse aproape negru şi dinspre apus se auzi bubuitul tunetului. După câte se părea, trenul se îndrepta că¬tre furtună. Când locomotiva se smuci şi plecă din staţie, Carter se lăsă pe spate şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla.

Furtuna trecuse de mult, dar străzile din Roccasale erau încă ude de ploaie când autobuzul de Chieti opri în centrul oraşului. Uşa se deschise şi Carter văzu o băltoacă mare ce despărţea treapta autobuzului de trotuar. Făcu un pas mare şi sări peste ea. Uşa şuieră şi se închise în urma sa, şi autobuzul plecă.
Cu bagajele în mână, Carter rămase de unul singur pe trotuar. Rocca-sale nu era un loc teribil de mare, dar nu era nici mic. Strada principală era tivită cu magazine. Lumea intra şi ieşea din ele, iar maşinile treceau în sus şi-n jos cu viteză alarmantă.
Nu era, descoperi Carter, decât un singur hotel micuţ, în marginea pie¬ţei oraşului. Spre plăcuta lui surprindere însă, camera se dovedi luminoa¬să şi aerisită, iar fereastra dădea spre piaţa de jos. Destul de ciudat, era cea mai drăguţă cameră în care stătuse de la sosirea în Italia, şi nici că putea fi mai încântat.
Până când se spălă şi se schimbă, după-amiaza se apropia de sfârşit. Era nerăbdător să iasă şi să o caute pe Elena. Nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă. Dacă ar fi ştiut ceva mai multe despre ea, măcar şi numai numele de familie! Nu avea idee câţi locuitori erau în Roccasale, dar din puţinul pe care-1 văzuse din oraş, era sigur că erau cu miile. De unde să înceapă?
Se aşeză pe marginea patului, întrebările învârtindu-i-se în minte ca un roi de albine furioase, până când nu le mai putu suporta. Nu avea s-o gă-sească pe Elena făcându-şi griji. Avea nevoie să iasă la aer.
După ce se plimbă prin centrul oraşului, privind în vitrinele magazine¬lor şi aventurându-se câte un pic pe străduţele laterale, Carter se aşeză în piaţă. în spatele lui se înălţa statuia unui om de stat italian, sau a unui
r-

poet, sau Dumnezeu-ştie-a-cui - văzuse deja atât de mulţi. Privi în jur, în- trebându-se dacă Elena venea vreodată acolo. Poate că, dacă aştepta înde¬ajuns de mult, avea să vină ea la el. Dar la fel de bine, chicoti în sinea sa, putea muri de frig acolo înainte de a o întâlni. Privi spre biserica din par-tea opusă a pieţei şi-şi imagină că Elena fusese botezată acolo, şi că acolo făcuse şi prima comuniune.
Carter revăzu în minte iar şi iar scurtul interval pe care-1 petrecuse cu Elena în ziua aceea de primăvară. Spera să găsească vreun indiciu în con-versaţia lor, orice, care l-ar fi putut ajuta. Nimic. Cu un oftat, trecu în re-vistă clădirile care înconjurau piaţa. Peste acoperişurile celor două clădiri mai apropiate de el, zări munţii Abruzzi înălţându-se în depărtare. Se aş-teptase la o vedere mai panoramică. Elena vorbise despre cât de frumoa¬să era vederea acolo unde locuia, dar unde era acest loc?
Carter începu să se întrebe dacă Elena vorbise nu despre oraş, aşa cum bănuise el, ci despre casa ei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, sări în picioare şi urcă treptele bisericii. De la înălţimea aceea, zări pentru prima oară un şir de case pe dealul de deasupra oraşului. Fără să stea pe gânduri, coborî treptele în fugă şi porni în direcţia lor, căutând drumul care să-l ducă la ele.
Simţea privirile întrebătoare ale oamenilor pe lângă care trecea pe stră-duţele înguste ce se îndepărtau de piaţă. Aici nu era un oraş ca Roma sau Florenţa, unde un călător singuratic se putea uşor amesteca în mulţime. Aici era cât se poate de vizibil.
Netulburat, îşi continuă drumul pe strada care urca uşor, până ajunse la un şir lung de trepte de piatră. Treptele erau vechi şi uzate spre mijloc, fără îndoială rezultatul a cine ştie câţi ani de folosinţă. Carter nu

ezită, ci sări peste primele două trepte şi le urcă pe următoarele în pas vioi.
Când ajunse în vârf, acolo unde treptele întâlneau strada pe care spe¬ra s-o găsească, se întoarse şi înţelese pe loc despre ce vorbise Elena. Pri¬vind peste acoperişurile din Roccasale, avea la picioare o vastă întindere de dealuri blânde ce se duceau până spre munţii din depărtare. Era aproa¬pe prea perfect ca să fie real.
Carter ar fi rămas acolo, admirând priveliştea, dacă un şofer în trecere nu l-ar fi claxonat, trecând la câţiva centimetri de el. Smuls din reverie, în-toarse spatele priveliştii şi pomi pe drum în sus.
Nu după multă vreme, dădu de o casă veche, destul de prăpădită, la marginea drumului. Carter era sigur că nu putea fi casa Elenei. Dmmul
urcă încă puţin înainte ca o altă casă să-i intre în raza vizuală, de data aceasta una mai mare şi mult mai elegantă. In timp ce se apropia, o min¬ge de fotbal sări în drum şi un băieţel fugi s-o recupereze. Se opri brusc văzându-1 pe Carter în mijlocul străzii, cu piciorul pe minge.
- Ciao, spuse Carter prietenos.
împinse cu piciorul mingea înapoi spre băiat.
- Stă cineva pe nume Elena aici? întrebă.
Băiatul îşi luă mingea-n braţe şi scutură din cap. Apoi se întoarse şi fugi spre casă, strigând:
- Mamma, mamma\ E un străin la intrare!
Carter nu aşteptă ca mama băiatului să iasă şi să dea alarma că un american suspect se plimbă prin cartier, ci se întoarse şi plecă. Când ajun¬se la următoarea casă de pe stradă, se apropie de uşă, dar se opri şi răma¬se aşa. Era ridicol, îşi spuse el. îşi pierdea vremea. Probabil că în oraş erau zeci de locuri cu privelişti frumoase.

Se pregătea să plece, când uşa se deschise brusc şi în cadrul ei apăru o fată de vreo 13 ani. Avea căşti pe urechi şi dădea din cap în ritmul muzi¬cii pe care-o asculta. Ridicând privirea şi văzându-1 pe Carter, fata scoase un ţipăt surprins şi se dădu înapoi, lovindu-se de tocul uşii.

- Mi dispiace, signorina, se scuză el. îmi pare atât de rău. N-am vrut să te sperii.

- O, Dio! râse fata, binedispusă, punând o mână pe inimă. Inima mea! Am crezut că leşin! Pot să vă ajut?

- îmi pare rău, se scuză Carter din nou, dar mă întrebam dacă Elena e acasă.

- Cine? întrebă fata, cu o expresie sinceră.

- Elena, repetă Carter încet, ştiind prea bine că e inutil.

- Vreţi să spuneţi Elena Simonetta? întrebă fata.

Inima lui Carter dădu să-i sară din piept. Un nume de familie! Să fie oare cu putinţă? Să fie numele ei?

- Da, se trezi el spunând.

- Aţi greşit casa, spuse fata clătinând din cap. Familia Simonetta lo-cuieşte două case mai sus.

Lui Carter îi venea s-o strângă în braţe, dar nu îndrăzni. în loc de asta, îi mulţumi calm şi facu un pas înapoi, împiedicându-se de bordură. îşi re- căpătă imediat echilibrul şi, cu un Ciao! vesel, porni în sus pe deal.

A doua casă era elegantă, cu ornamente stilate din piatră şi cu ferestre graţios arcuite. într-o parte a casei era o piscină înconjurată de flori. Car¬ter şi-o imagină pe Elena întinsă acolo, la soare. Ştiu fară urmă de îndoia¬lă că ajunsese la casa corectă şi, fară să ezite, se apropie de uşă şi apăsă pe sonerie.

Un moment mai târziu, o femeie căruntă, bine îmbrăcată, veni să des-chidă. Se uită la el cu ochi severi, suspicioşi.

- Signora Simonetta? întrebă el direct.
- Nu, replică femeia, fară urmă de cordialitate. Sunt angajată aici. Signora Simonetta nu este acasă. Cine sunteţi?
- Numele meu este Carter, explică el. Sunt prieten de-al Elenei.
- Nici signorina Elena nu e aici, spuse femeia, scurt. E la şcoală, în L'Aquila.

L'Aquila. Lui Carter i se strânse inima. L'Aquila era capitala regiunii Abruzzo, un loc mult mai întins decât Roccasale. Cum o putea găsi acolo?

- Cum o pot contacta? întrebă el, cu speranţă. Poate are un număr de telefon?
- îmi pare rău, nu vi-1 pot da, spuse femeia abrupt.

Carter oftă, enervat.

- Dar, dacă doriţi, puteţi lăsa un mesaj şi i-1 transmit mai târziu, când vine acasă.

Lui Carter nu-i venea să-şi creadă urechilor:

-Azi?

- Si, dădu femeia din cap. Din clipă-n clipă.

Abia-i ieşiseră vorbele din gură când un automobil sport, argintiu şi elegant, mârâi urcând drumul şi opri pe alee cu scrâşnet de frâne. Portie¬ra şoferului se deschise şi coborî o tânără.

Era Elena.

îmbrăcată în jeanşi de firmă şi o bluză modernă, cu părul lung şi auriu prins la spate, lăsându-i liberă faţa frumoasă, Elena privea în pământ, bo-sumflată. Pomi spre casă cu un aer distrat. Dând cu ochii de tânărul care stătea în faţa uşii de la intrare, la început îl fixă cu o privire indiferentă şi superioară.

Apoi se opri.

Elena îşi dădu jos ochelarii de soare şi-l privi de la marginea aleii. Brusc, expresia ei ţâfnoasă se

schimbă. Ochii i se măriră de surprindere şi zâmbi cu un zâmbet care ar fi fermecat şi soarele de pe cer.
- Carter! strigă ea.
CAPITOLUL 9
Un vârtej.
Ţipete de surpriză şi încântare.
Elena repezindu-se la Carter.
Cei doi, atingându-şi obrajii.
Parfumul părului ei.
Elena luându-1 de mână, conducându-1 în casă.
Acum, amândoi aşezaţi pe canapea, cu genunchii ei la câţiva centi¬metri de ai lui, cu mâna ei atingându-1 pe braţ de câte ori vorbea.
Totul, ca un vis.
Lui Carter îi venea să explodeze de bucurie.
- Ce mult mă bucur să te văd, Carter! exclamă Elena.
Lui Carter i se părea minunat felul în care-i pronunţa ea numele. Cart-air.
- Agnella! strigă deodată Elena. Venga qut.
Apoi, aplecându-se spre el, adăugă într-o şoaptă conspirativă:
- Ştiu că e acolo, trage cu urechea, vrăjitoarea bătrână!
Agnella, femeia în vârstă care-i deschisese uşa lui Carter, intră în ca¬mera de zi unde erau aşezaţi. Cu mâinile încrucişate respectuos, rămase în picioare, ţeapănă, cu un aer calm, privindu-i cu o expresie care lui Carter
i se păru dezaprobatoare. îşi dădu seama că Agnella dorea s-o protejeze pe Elena.
- Carter, ea e Agnella, spuse Elena. Este - cum se spune, duducă? - de când eram mică.
Carter nu-şi putu înăbuşi râsul.
- Cred că vrei să spui „dădacă“, zâmbi el.
- Duducă, dădacă, nu contează, râse Elena.

Exact atunci îi sună telefonul mobil. Cu un oftat, îl pescui din poşetă. Se încruntă când văzu cine sună, răspunse, ascultă o clipă, apoi, cu un „Nu!“ scurt, închise telefonul.

- Qualcosa da bere per il giovane signore? întrebă Agnella.
- Carter, vrea să ştie dacă vrei ceva de băut, spuse Elena, recăpătân- du-şi zâmbetul.
- No, sto bene, signora Agnella, declină Carter politicos. Niente per me.

Elena rămase cu gura căscată.

- Carter, vorbeşti italiana!

El clătină modest din cap.

- Nu chiar. Am studiat-o puţin în vara asta, după ce m-am hotărât să vin în Italia, asta-i tot.
- Bravo, spuse Elena, bătându-1 pe mână.

Tocmai atunci, telefonul îi sună din nou. Carter o urmări răspunzând cu aceeaşi încruntare şi se întrebă cine o supăra. Din nou ea spuse un „Nu!“ scurt şi închise telefonul. Când acesta sună din nou, îl închise pur şi simplu.

- Şi, spune-mi, Carter, întrebă ea încântată. Asta e o mare surpriză. Ce faci aici, în Roccasale?

Atunci îşi dădu Carter seama ce noroc avusese că Giancarlo îi încre-dinţase ceasul de buzunar. Acesta îi oferea un motiv plauzibil de a se afla acolo şi o scuză elegantă pentru a pleca, dacă întâlnirea cu Elena n-ar fi mers aşa cum spera. îi explică acesteia că trecea pur şi simplu prin Rocca-sale în drum spre un loc numit Castellalto, unde trebuia să ducă ceva din partea unui prieten.

- Castellalto? spuse Elena, nerecunoscând numele.

Ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că nu contează, şi-şi lovi palmele una de alta.

-	Deci, Carter, spuse binedispusă. Trebuie să mergem la cină astă-sea- ră, da?
Cum ar fi putut Carter să spună nu?
Se puseră de acord să se întâlnească în faţa hotelului la ora 7.
Elena îi atinse din nou obrazul cu al ei, şi Carter se trezi brusc pe trep¬tele de la intrare.
Ora 7:25.
Elena încă nu apăruse, iar Carter se plimba ca un animal în cuşcă pe trotuarul din faţa hotelului. în piazzfl, lumea se plimba sau stătea pe bănci, bucurându-se de seara caldă şi plăcută. Ca peste tot în lume vinerea seara, atmosfera era de relaxare, iar aerul era plin de râsete şi conversaţii.
Ora 7:32.
Totul se întâmplase atât de repede. Poate că planurile li se încurcaseră. Era sigur că Elena spusese 7 în faţa hotelului, dar poate înţelesese el gre¬şit? Oare îl aştepta la ea acasă la ora 7?
Ora 7:53.
Tot nici urmă de Elena.
Se întreba dacă să nu încerce să-i găsească numărul în cartea de telefon şi să încerce să o sune când, spre uşurarea lui, maşina Elenei opri lângă bordură.
-	Finalmente, murmură el.
Elena coborî din maşină, cu părul fluturându-i liber pe umeri. Era îm-brăcată în alb din cap până-n picioare, cu pantaloni capri strâmţi şi o blu¬ză cu spatele gol, ameţitor de decoltată. Simplitatea ţinutei era şi mai de-vastatoare pentru că scotea în evidenţă fiecare linie delicată, fiecare sinuo-zitate a siluetei.
Era Venus.
-	Ciao, Carter! spuse ea vesel, apropiindu-se de el şi atingându-i obra-zul cu al ei. Ştiu un loc bun unde să mâncăm bine, dar mai întâi hai să-mi cunoşti prietenii, da?

Dacă i-ar fi cerut să umble desculţ pe cărbuni aprinşi, Carter ar fi ac-ceptat. Se lăsă târât ca o păpuşă de cârpe. Prietenii Elenei erau adunaţi în capătul opus al pieţei, cei mai mulţi dintre ei fumând, cu vârfurile ţigărilor dansând în sus şi-n jos pe întuneric. Când el şi Elena se apropiară, ea îi apucă şi mai strâns braţul lui Carter.
- Ascultaţi cu toţii, spuse cu o voce cântată, vreau să vi-1 prezint pe prietenul meu Carter. A venit să mă vadă tocmai din Rhode Island, unde am fost la colegiu. Să fiţi drăguţi cu el.
începu să-i prezinte pe prietenii ei unul câte unul. Agostina, Gaetana, Vincenzo, Adalberto, Alfonso. Fiecare din ei îi oferi câte un ciao sau un piacere politicos, dar nimic mai mult.
Alfonso dădu scurt din cap către Carter şi întrebă cu voce tare, ca să audă toată lumea:
- L-a văzut cineva pe Armando astă-seară?
Elena îşi aruncă pletele pe spate:
- Pe cine? spuse ea, de parcă numele n-ar fi însemnat nimic pentru ea.
Apoi îi dădu drumul braţului lui Carter şi se duse să se aşeze lângă
prietenele ei, discutând cu voce joasă.
Carter încercă să se flateze, spunându-şi că toate o întrebau pe Elena despre el. între timp, bărbaţii se apropiară şi începură să-i pună întrebări despre America. Din ce-şi putu da seama, opiniile lor despre ţara sa erau unanim dezaprobatoare.
Carter ascultă politicos, încercând să înţeleagă şi să răspundă cât putea de bine, dar păreau mult mai puţin interesaţi să-l asculte decât să-i ţină pre-dici. De dragul Elenei, Carter acceptă totul cu umor. Asta până când Al-fonso, de undeva din spatele grupului, facu un semn dispreţuitor cu mâna.
- America, pufni el. George Bush.

îşi punctă afirmaţia ţinându-se de nas, de parcă ceva i-ar fi mirosit urât.
în America, mai ales în campusul universitar, Carter auzise remarci mult mai grave despre ţara sa, şi le privise ca fiind parte din neînţelegeri¬le „de familie" naţionale. Dar acum nu era acasă. Insulta venise de la un străin, neprovocată, şi îl deranjă. O luă foarte în serios, şi se uită la Alfon¬so într-un fel care-i facu pe ceilalţi să tacă şi să facă un pas discret înapoi.
- Aiii, ce v-am spus eu? strigă Elena, apărând brusc alături de Carter. E vineri seara, e timpul pentru distracţie, aşa că mai lăsaţi politica în pace.
Apoi, către Carter, în engleză, şopti:
- Nu le da atenţie.
Cu aceasta, îl luă de mână şi începu să-l tragă după ea de-a curmezişul pieţei. Strigă peste umăr:
- Mergem la cină. Ne întâlnim mai târziu, la club!
Carter crezuse că vor lua cina la unul din restaurantele din oraş, dar odată ajunşi la maşina Elenei, ea îi făcu semn să urce şi se aşeză la volan. In timp ce motorul pomi cu un mârâit, Elena apăsă pe acceleraţie şi ple¬că de la bordură atât de vijelios, încât Carter se izbi cu capul de tetieră. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, goneau cu o viteză ameţitoare. Se strădui din greu să-şi păstreze o expresie curajoasă în timp ce scrâşneau din roţi luând o curbă şi angajându-se pe strada care ieşea din oraş.

Până ajunseră la restaurant, undeva la câteva orăşele distanţă, interesul lui Carter pentm cină se diminuase considerabil. Nu atât pentm că îl spe-riase viteza Elenei - şi el avea picioml greu pe acceleraţie - ci nerăbdarea ei, felul în care croşeta în traficul de pe drumurile înguste şi claxona ime¬diat ce ajungea în spatele unei maşini mai lente. Mai grav, avea obiceiul de a ieşi la depăşire fără să se uite înainte, fară să se

asigure că din direc¬ţia opusă nu vine nimic. Una peste alta, nu fusese un drum care să stimu¬leze pofta de mâncare. r

Se aşezară la o masă de două persoane, dădură comanda şi li se aduse vinul. Carter îşi regăsi curând buna dispoziţie. Numai privind-o pe Elena, cum putea cineva să fie altfel decât voios? în fine, era un moment liniştit, în care să-i spună de ce învăţase italiana şi venise până în Abruzzo. îşi dorea să-i spună cât de legat de ea se simţise, încă din momentul când o întâlnise. Mai mult ca orice altceva, avea nevoie să audă că şi ea simţise acelaşi lucru.

Enervant, exact în clipa aceea sună telefonul.

- Mannaggia, chestia asta, fumegă Elena, deschizând poşeta.

Văzând cine o sună, se încruntă şi continuă remarca cu o obscenitate
în engleză.

Carter rămase interzis. Fu şi mai surprins când ea repetă înjurătura în timp ce închidea telefonul.

- Ooo, ce zi am avut, Carter, se lamentă ea, bosumflată.

Apoi figura i se lumină din nou. Norii întunecaţi dispărură la fel de ra¬pid cum apăruseră şi soarele ieşi din nou. Zâmbi şi, aplecându-se spre el, îl luă de mână.

- De-asta mă bucur atât de mult că eşti aici, spuse ea.

Din nou, Carter era vrăjit.

Pe tot parcursul mesei, se strădui să menţină conversaţia plăcută, între-bând-o pe Elena despre colegiu şi făcând tot ce putea pentru a reînvia ma-gia pe care o simţise până nu demult. Apoi telefonul Elenei sună din nou. Ea opri soneria. Carter se pregătea să-i sugereze să închidă telefonul cu to-tul, când Elena se ridică brusc şi se scuză ca să meargă la

toaletă. Rămase plecată multă vreme, iar el îşi terminâ cina de unul singur.
După masă, Carter plăti nota şi cei doi se întoarseră la maşină. Fusese, reflectă el, o primă întâlnire foarte stranie.
Pe când goneau înapoi spre Roccasale, Elena se înveseli din nou.
- în Roccasale mergem la dans, spuse ea vesel. Un loc frumos. Toată lumea o să fie acolo.
- Sigur, ridică el din umeri. Sună bine.
Prietenii Elenei erau adunaţi la trei mese din jurul ringului de dans când ea şi Carter ajunseră la club. Cei doi se înghesuiră la una din mese, coman-dară de băut şi Carter hotărî să aştepte să vadă ce îi rezervă seara. Văzu că Alfonso era la masa alăturată. în acel punct al serii, lui Carter nu-i păsa ab-solut deloc de politică. Gândurile îi erau ocupate de femeia frumoasă aşe-zată lângă el. Cât despre Elena, ea nu spunea prea multe. în schimb, se uita de jur împrejur cu ochi nerăbdători. Carter se pregătea s-o întrebe ce o ne-linişteşte, când fata sări în picioare, îl luă de mână şi-l ridică în picioare.
- Andiamo a ballare\ exclamă ea. Hai să dansăm!
Carter nu era cine ştie ce dansator, dar îi era imposibil s-o refuze, aşa că se lăsă încă o dată târât. Se trezi împresurat din toate părţile de trupuri care se mişcau în ritmul muzicii. Aruncându-şi părul pe spate, cu ochii în¬chişi de parcă ar fi intrat în transă, Elena îşi întinse braţele deasupra capu¬lui, legănându-şi trupul suplu. Cu mişcări delicios de sinuoase, îşi lipi cor¬pul de-al lui, fa.cându-1 să simtă căldura sânilor ei. îşi trecu degetele prin părul lui înainte de a se dezlipi şi a se pierde din nou în dans.
Carter era fermecat. Era ca şi când ar fi privit în flăcări, dorindu-şi să cadă în foc. Elena dansa pentru

el, îşi spuse. Dansul era numai un prelu¬diu pentru ceea ce avea să-i ofere restul serii.
Piesa se apropia de sfârşit. Elena se apropie încă o dată de el şi-l con-duse înapoi la masă. Carter era binedispus şi-şi dorea s-o impresioneze, aşa că-i făcu semn chelneriţei ca să comande de băut pentru toată lumea. Atunci auzi în spate o voce furioasă. Carter se întoarse şi dădu de un băr¬bat tânăr, cu păr negru-corb şi ochi sălbatici, chinuiţi.
- Elena, vieni, spuse noul venit. Vino cu mine!
- Nu, răspunse Elena, dispreţuitoare.
- Vino cu mine acum! strigă el, dând s-o tragă de pe scaun.
Elena scoase o exclamaţie de protest.
Carter văzu roşu în faţa ochilor şi sări de pe scaun. îl apucă pe individ de gât şi ridică braţul să-l lovească. Bărbatul îi dădu drumul Elenei, care se prăbuşi la loc pe scaun. Carter se întoarse scurt, ca să se asigure că nu e ră-nită. Apoi se răsuci la loc, ca să-l înfrunte pe atacatorul ei. Bărbatul se re-pezi la Carter, dând dezarticulat din braţe. Carter îi trase un pumn care-1 lovi în obraz şi-l trimise la pământ.
- Armando! strigă Elena.
Spre uluirea lui Carter, fata sări de pe scaun şi se aruncă asupra tână-rului. Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, îi ridică capul şi-l strânse în braţe.
Cu lacrimi curgându-i la rândul său, tânărul se ridică şi o îmbrăţişă.
- Iartă-mă, strigă. îmi pare atât de rău.
- Nu, e vina mea, răspunse Elena, ştergându-i lacrimile, şi cei doi se îmbrăţişară.
De acum muzica se oprise şi toată lumea din club se adunase să vadă scena. Carter rămase în picioare, în mijlocul lor, încercând să înţeleagă ce se petrece. t
- Elena, spuse el, făcând un pas către ea.

- Pleacă de lângă mine, animal prost! şuieră Elena. Intoarce-te în America, de unde ai venit.
îl ajută pe celălalt bărbat să se ridice şi amândoi porniră spre ieşirea din club, sprijinindu-se şi consolându-se unul pe celălalt.
Cum Carter rămase pe loc, ca un prost, Agostina, pe care o cunoscuse mai devreme, se apropie de el şi-i puse cu simpatie mâna pe umăr.
- Uit-o, Carter, spuse ea.
- Dar nu înţeleg, replică el. Doar încercam s-o apăr. Cine e tipul?
-Arman do, îi spuse ea, suo fidanzato.
Logodnicul ei.
- Logodnicul ei? spuse Carter, nevenindu-i să creadă.
- S-au certat rău astăzi, exact înainte să vii tu, spuse Agostina. Elena se folosea de tine ca să-l facă gelos pe Armando. Nu te simţi prost. Nu e vina ta. Aşa e Elena uneori.
Carter o urmări pe Elena plecând şi lumea se prăbuşi în jurul său. în fine, îşi dădu seama că în ultima vreme nu făcuse decât să alerge după un miraj, şi că totul fusese în zadar. Tot ce făcuse fusese degeaba.
Alfonso trecu pe lângă el, oprindu-se cât să-i arunce o privire ironică.
- Benvenuto in Italia, ricană el.
Bun venit în Italia.
CAPITOLUL 10
Când autobuzul plecă din Roccasale a doua zi de dimineaţă, Carter nu aruncă nici măcar o privire înapoi. Se aşeză în spatele autobuzului, închi¬se ochii şi se strădui să uite. Deprimat şi epuizat cum era după aventura cu Elena, adormi curând.
Când se trezi, mult mai târziu, peisajul se schimbase dramatic. Dispă-ruseră dealurile blânde, şi munţii se ridicau de jur împrejurul autobuzului care-şi croia

drum de-a lungul văii. Carter scoase harta ca să vadă dacă-şi poate da seama unde se află. In timp ce urmărea cu degetul traseul, îşi aminti dimineaţa. La trezire, prima sa tentaţie fusese să plece direct la Roma şi să se urce în primul avion spre America. Dacă n-ar fi fost ceasul şi promisiunea de a-1 livra la Castellalto, aşa ar fi făcut, fară să se gândeas¬că de două ori.
Când ajunse la Castellalto, Carter avu impresia că s-a întors în timp. Castellalto era chiar şi mai mic decât Roccasale, şi categoric mult mai vechi. Case din piatră mărgineau piazzfl şi urcau pe coasta dealului. Carter se întoarse şi privi la panorama spectaculoasă a văii şi la munţii înconjură¬tori. Apoi se aplecă şi privi dincolo de marginea pieţei, la terasamentul abrupt. După câte se părea, piazzfl era construită pe o stâncă, dându-i un aer izolat, misterios, ca de fortăreaţă antică pe care lumea din afară a ui- tat-o demult.
Sunetul vocilor îl readuse pe Carter înapoi în prezent. Se întoarse şi văzu un grup de puştani care se apropiau de el. Sosirea unui străin în oraş era în mod evident motiv de agitaţie, pentru că îl înconjurară imediat pe Carter, întrebându-1 cine este.
- Sto cercando la casa di Giorgio Rosa, le spuse el. Caut casa lui Giorgio Rosa.
- Si, si, strigară copiii plini de entuziasm şi, până să-jji dea seama, Car-ter se trezi îndemnat în sus, pe una din aleile care ieşeau din piazzfl.
Curând, ajunseră la o casă ce semăna foarte bine cu celelalte. Unul din copii bătu la uşă şi o deschise puţin.
- Signor Rosa! Vă caută un american!
O clipă mai târziu, la uşă apăru o femeie. Se apropia de cincizeci de ani, estimă Carter, dar era suplă şi foarte drăguţă. Părul negru şi drept în-cadra o faţă încă tânără, pe care nu se vedeau decât câteva

linii fine, la col¬ţurile ochilor negri, cu privire intensă. Zâmbi şi-l întrebă prietenos pe Car-ter pe cine caută.
- îmi pare rău că vă deranjez, se scuză Carter, dar am venit să-l văd pe Giorgio Rosa. Am venit să-i aduc ceva din partea fratelui lui, Giancarlo.
Carter băgă mâna în rucsac şi scoase de acolo plicul căptuşit pe care-1 păstrase cu grijă toată călătoria. îl deschise şi răsturnă în palmă punguţa de fetru în care se afla ceasul de buzunar.
Femeia nu atinse punguţa, dar o privi cu o expresie tristă înainte de a ofta.
- Cum te numeşti? spuse ea, după un moment de contemplare.
- Carter, replică el.
Femeia deschise larg uşa şi-i făcu semn să intre.
- Sunteţi Signora Rosa? Soţia lui? întrebă Carter.
- Da, răspuse ea. Dar poţi să-mi spui Antonella.
Numele ei era Antonella Portinari, fata de care se îndrăgostise Gian¬carlo cu ani în urmă, când el şi Giorgio coborâseră de pe munte şi o văzu¬seră. Venise dintr-un alt sat, nu departe, ca să aibă grijă de unchiul ei, un văduv suferind ce trăia singur într-o casă din celălalt capăt al oraşului. Evi¬dent, fata atrăsese atenţia tuturor băieţilor din Castellalto, şi duşmănia mai multor fete, dar rămăsese distantă faţă de toţi. Numai Giorgio reuşea s-o facă să iasă puţin din cochilie, s-o facă să vorbească, uneori chiar să zâm-bească.
Succesul lui Giorgio îl enervă pe Giancarlo. Fratele său mai mare, i se părea lui, lua întotdeauna partea leului din tot, iar nemulţumirea nu-i fuse-se nicidecum risipită de tatăl lor. întotdeauna pentru Roberto cei doi fii ai săi creaseră diverse dileme. Una din ele hotărî s-o atace de faţă cu Gian-carlo, cu puţin înainte ca acesta să împlinească 18 ani.

într-o seară, când Giancarlo cânta la pian, tatăl său îl rugase să vină să stea cu el la masa din bucătărie. Roberto rămase tăcut o vreme, frecân- du-şi gânditor bărbia, înainte de a băga mâna în buzunar ca să se uite la ceasul de buzunar. Ceasul încetase să mai ticăie, aşa că i-1 întinse lui Gian¬carlo să-l întoarcă. Giancarlo fusese încântat s-o facă. Iubise ceasul acela încă de când era copil - mişcarea figurinelor şi muzica sa delicată. Fusese lăsat moştenire de bunicul tatălui său.

- într-o bună zi va fi al tău, spusese tatăl, cu un zâmbet blând.

Apoi se încruntase:

- Dar, Giancarlo, trebuie să ştii ceva. Uită-te în jur. Asta e tot ce am pe lume - căsuţa asta şi o bucăţică de grădină în care să cultiv câteva legu¬me. Dar am doi fii. Nu pot împărţi casa în două, aşa că într-o zi va trebui să iau o hotărâre.

Giancarlo oftase.

- încerci să-mi spui, tată, că atunci când nu vei mai fi, eu voi moşteni ceasul, dar Giorgio va moşteni casa?

Tatăl oftase la rândul său şi ridicase resemnat din umeri.

- O să fac tot ce pot pentru tine, promisese el. Lui Giorgio i-am găsit de lucru la compania de telefoane. O să fac la fel pentru tine anul viitor, după ce termini şcoala.

Vorbele tatălui nu fuseseră o surpriză. Cu toate acestea, Giancarlo era amărât. Accidentul de a se fi născut al doilea îl condamnase la perpetuă subordonare faţă de fratele său. Resentimentul sporise când Giorgio înce-puse s-o curteze pe Antonella.

Nu mult după ce murise unchiul ei, în acelaşi an, familia Portinari se mutase în casa lui - lucru care nu

mirase pe nimeni. Giorgio termină şcoa¬la şi începu ucenicia la compania de telefoane. Lucra multe ore pe zi şi de¬seori venea târziu acasă. Uneori, când Antonella aştepta în piazzfl să-l salu¬te pe fratele lui la întoarcerea acasă, Giancarlo se apropia şi-i dădea bună ziua, apoi dispărea rapid. Cu timpul îşi făcuse curaj să se oprească şi să discute o clipă. Spre încântarea lui, Antonella părea să se bucure de com¬pania lui. Fetei îi plăcea să discute despre artă şi muzică şi, cu fiecare zi care trecea, părea să se deschidă puţin mai mult faţă de el. Giancarlo era sigur că fata începea să se dezgheţe faţă de el, cu toate că zâmbea încânta¬tă şi sărea în picioare de cum dădea cu ochii de Giorgio. De fiecare dată când se întâmpla aşa, Giancarlo se simţea ca înjunghiat.
Anul următor, spre consternarea tatălui său, Giancarlo refuză să lucre¬ze pentru compania de telefoane, facu cerere şi obţinu o bursă pentru a studia muzica la Pavia. Roberto nu reuşea să vadă aplicaţia practică a unor astfel de studii şi se temea că fiul lui va sfârşi prin a trăi în sărăcie. în ciu¬da sfaturilor tatălui, Giancarlo se înscrisese la şcoala în toamna aceea.
Era şi bine, şi rău. Din punct de vedere muziqal, Giancarlo înflorea. Neavând nici un alt debuşeu, îşi vărsa toată dragostea pentru Antonella în compoziţii. Din punct de vedere emoţional însă, era distrus. Stătea treaz noaptea, întrebându-se ce făcea ea cu Giorgio. Se întorcea acasă la fiecare sfârşit de săptămână, în speranţa de a o vedea, oricât de fulgurant.
Trecu aşa un an, apoi încă unul. în vara aceea, Giancarlo veni acasă copleşit de nehotărâre. Apăruse o ocazie de a studia un semestru în Ame-rica, şi acceptase. Era o ocazie unică în viaţă, dar nu era sigur că va putea merge până la capăt.

Antonella nu lucra pe timpul verii, şi îşi reluară ritualul întâlnirii în piazzfl după-amiezile. în ciuda oricărei logici, Giancarlo începu să spere.
într-o zi o găsi aşezată cu blocul de desen în poală. Antonella îl invită să se aşeze.
- Trebuie să exersez desenul feţelor, îi spuse ea. Aşază-te puţin şi dă-mi voie să te desenez.
Giancarlo nu i-ar fi putut refuza nimic. Rămase nemişcat în timp ce An-tonella îi studia faţa. Ar fi putut sta aşa la infinit, bucurându-se de atenţia ei.
- Am auzit că pleci în America, spuse ea după ce desenase o vreme.
- Aşa e planul, spuse Giancarlo. Dar nu sunt sigur că voi pleca.
- O, dar trebuie, spuse Antonella, privind de la faţa lui la blocul de de-sen. Mă bucur pentru tine.
Inima lui Giancarlo se făcu mică. Sperase că poate Antonella va fi dezamăgită de veşti şi va încerca să-l facă să se răzgândească.
- Sigur, continuă Antoella, îmi vor lipsi conversaţiile noastre de du- pă-amiază.
- Serios? spuse Giancarlo, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
- Stai liniştit, pufni ea. Ai o faţă foarte bună de desenat, dar nu pot s-o fac dacă te tot mişti.
- Scuze, spuse Giancarlo.
O vreme nu vorbi nici unul din ei, şi singurul sunet care se auzea era creionul pe hârtie.
- Ştii, mă gândesc uneori la tine, spuse ea, cu o voce care venea de de-parte. Seara, când e linişte, aud ecoul sunetului pianului tău.
- N-am ştiut că ascultă cineva, spuse el.
- Eu ascult, răspunse Antonella.
Fata se uită la el, şi în ochii ei Giancarlo fu sigur că vede prima licări¬re a unei afecţiuni sincere.

Antonella îşi coborî repede privirea asupra blo¬cului de desen şi-l întoarse să i-1 arate.
- Ce părere ai? întrebă ea arătându-i lucrarea.
- Cred că ai reuşit să mă prinzi, răspunse Giancarlo.
- Ştiu, spuse ea.
Se aşternu un moment de tăcere jenată între ei.
- Ce cântai aseară? spuse Antonella în cele din urmă. Era foarte fru¬mos.
- E ceva nou la care lucrez, spuse Giancarlo cu entuziasm. Vrei să vii cu mine acasă şi să asculţi toată piesa?
- Mi-ar face plăcere, răspunse ea.
Giancarlo se aşeză la pian şi, cu Antonella alături, în picioare, inima bătând să-i spargă pieptul, începu să cânte. Cântă cu toată pasiunea şi in-tensitatea pe care le găsi în sine, conştient în fiecare clipă de apropierea ei. Când termină, la început ea nu spuse nimic. Giancarlo se temu că mu¬zica nu-i făcuse plăcere, dar apoi o auzi oftând.
- A fost minunat, îi spuse ea. Cum se numeşte?
- Sonatină în la, replică el, tot cu privirea în jos. Chiar ţi-a plăcut?
- La nebunie, spuse ea.
Giancarlo hotărî că venise momentul.
- Mă bucur, îi spuse el, pentru că, vezi tu, am scris-o pentru tine.
Se întoarse şi se uită la ea. Antonella îi întoarse privirea, cu o lacrimă sclipind pe obraz.
- Pentru mine? şopti ea.
- Pentru tine scriu totul, spuse Giancarlo.
Cu aceasta, se ridică de la pian. Antonella, brusc confuză, la început dădu un pas înapoi, dar Giancarlo întinse mâinile şi o prinse blând de umeri.
- Te iubesc, Antonella, mărturisi el. Te iubesc din prima clipă când te-am văzut, dinaintea vremurilor. Te

iubesc, şi trăiesc şi respir pentru tine în fiecare clipă a fiecărei zile, dar nu mai pot să trăiesc nici o clipă fară să-ţi spun, şi fară să-mi spui şi tu că mă iubeşti.
- Giancarlo, şopti Antonella, speriată. Te rog...
Giancarlo n-o lăsă să termine, ci îi cuprinse în braţe trupul scuturat de fiori.
- Spune-mi că mă înşel, spuse el cu disperare, apjropiindu-şi faţa de a ei. Spune-mi că nu mă iubeşti, şi jur că dispar pentru totdeauna.
Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Antonella scutură din cap.
- Spune-mi! insistă el. Spune-mi că nu mă iubeşti!
- Nu pot, Giancarlo, strigă Antonella disperată.
Auzind aceste cuvinte, Giancarlo simţi cum se deschid cerurile. închi¬se ochii să o sărute, dar buzele nu li se întâlniră niciodată, pentru că uşa se deschise brusc şi înăuntru năvăli vecina de alături, Emestina.
- Giancarlo, spuse ea fără suflare. Trebuie să vii imediat! E vorba de tatăl tău. A avut loc un accident.
Nimeni nu văzuse cum s-a întâmplat, dar, în după-amiaza aceea, Ro-berto Rosa căzuse de pe un stâlp de telefon şi murise imediat ce atinsese pământul. în vreme ce Giorgio plângea pe faţă, Giancarlo îşi înghiţi lacri-mile şi-şi îngropă durerea adânc în suflet. Avea să rămână acolo multă vreme.
în suferinţa zilelor următoare - priveghiul, înmormântarea, adunarea de după aceea, acasă - Antonella rămase alături de Giorgio, evitându-1 pe Giancarlo. Fu o perioadă de mare chin pentru Giancarlo. Simţea cum zi-durile din Castellalto se strângeau în jurul său.
Trei zile după înmormântare, cei doi fraţi abia dacă-şi vorbiră. Apoi Giancarlo luă o decizie. Fără să-i pese de ce ar fi putut crede lumea, tra-versă oraşul şi de opri la uşa Antonellei.

- Trebuia să te văd, îi spuse el, ca să-ţi spun că plec.
- Unde pleci? spuse ea.
- în America, aşa cum intenţionam, răspunse Giancarlo, şi vreau să vii cu mine.
- Giancarlo, ştii că nu pot veni cu tine, spuse ea.
- Te rog, o imploră el.
- Giancarlo, viaţa mea e aici.
- Ce viaţă? pufni el. Ce te poate ţine aici?
Antonella îşi puse mâna la gură şi închise ochii.
- Fratele tău n-a vorbit cu tine, nu-i aşa? spuse ea.
- Să vorbească cu mine? Despre ce?
- Giancarlo, spuse ea cu blândeţe, Giorgio mi-a cerut de soţie.
îl privi, cu ochi plini de compasiune.
- Şi am acceptat.
Nimeni nu veni să-l conducă pe Giancarlo în ziua când părăsi Castel-lalto. Era dimineaţa devreme şi soarele încă nu trecuse de culmile munţi¬lor când el ieşi din casă cu două valize în mâini. Traversând satul adormit, se opri o singură dată, în piazzfl, de unde privi pentru ultima oară în depăr¬tare. Apoi îşi văzu de drum, fară să se mai uite înapoi.
Aşteptând-o pe Antonella să-l aducă pe soţul ei, Carter rămase în bu-cătărie, privind interiorul vesel al căsuţei - tavanul înalt, podelele superbe de marmură, mobila elegantă şi modernă. Se minuna cât de mult contras¬ta interiorul cu exteriorul vechi şi aspru. De acum, desigur, se obişnuise cu faptul că în Italia faţa lucrurilor şi ceea ce se afla dincolo de ea nu erau întotdeauna acelaşi lucru. De câte ori, se întrebă el, mai trebuia să se lase înşelat de faţade, fie ele sumbre sau splendide, înainte de a învăţa?
Giorgio Rosa se dovedi un bărbat solid, mai corpolent decât Giancar¬lo, şi o cu faţă mai rotundă şi mai plină. Cei doi aveau şi personalităţi cu totul diferite.

Giorgio părea să proiecteze un aer relaxat, degajat, în con¬trast izbitor cu rezerva fratelui său. îi aruncă lui Carter un zâmbet priete¬nos şi ridică din umeri, de parcă ar fi întrebat de ce venise.
- Mă numesc Carter, spuse el. Carter Quinn.
- Carter? Ca preşedintele, nu?
- Da, încuviinţă Carter.
îi explică cum absolvise de curând facultatea în America şi cum luase lecţii de italiană de la Giancarlo.
- Ei, spuse Giorgio, vizibil impresionat, e evident că fratele meu a făcut treabă bună.
Carter mulţumi pentru compliment.
între timp, Antonella adusese la masă o farfurie cu struguri, o sticlă de apă minerală şi două pahare. îi turnă lui Carter un pahar şi făcu semn din cap spre struguri.
- Prendi, îi spuse ea. Pari obosit.
Carter ridică din umeri.
- M-am culcat mai târziu decât ar fi trebuit, aseară, mărturisi el. Grazie.
- Prego, spuse ea.
- Cum de te-a convins fratele meu să vii într-un loc aşa uitat de lume precum Castellalto? întrebă Giorgio.
Carter îi întinse punguţa cu ceasul de buzunar.
- Ştia că ara de gând să vizitez pe cineva în Roccasale, spuse el. M ;i întrebat dacă nu vreau să vă aduc asta, dacă tot sunt în zonă. Mi-a spus sil vă spun că e stricat şi că nu mai poate fi reparat. r
Giorgio mârâi şi se uită la soţia sa.
- Sună a Giancarlo, oftă el.
Antonella replică dându-şi ochii peste cap.
Giorgio rămase un moment contemplând ceasul, înainte de a-1 băga înapoi în punguţă.

- Bine, atunci, spuse el prietenos, bătându-1 pe Carter pe umăr, ce pol să spun după ce ai bătut atâta drum ca să mi-1 aduci? Miile graziel

Apoi Giorgio se întoarse spre Antonella şi-i spuse ceva din care Carter nu înţelese nici un cuvânt. Când ea replică în acelaşi mod, îşi dădu seama că vorbeau în dialect. Orice ar fi spus, el livrase ceasul. Era acum timpul să-şi vadă de drum, aşa că se ridică.

- Ma dove vai? spuse Giorgio văzându-1 că se ridică. Unde te duci?

Carter fu luat prin surprindere.

- Păi, mă gândeam că e vremea, ştiţi, să găsesc un hotel...

- Un hotel? râse Giorgio, ridicând mâinile în aer. In Castellalto?

Carter rămase acolo ca un caraghios, fară să ştie ce trebuie să facă.

- Aspetta, Carter, îi spuse Giorgio după ce se opri din râs. Calmaţi. Re laxează-te. Spune-mi, intenţionezi să pleci înapoi în America astă-seară? Mâine?

- Păi, nu, nu tocmai, recunoscu el.

- Bene! exclamă Giorgio cu un surâs larg, înainte ca tânărul să aibă şan-sa să explice. Atunci nu e nici o grabă. Antonella ne pregăteşte cina.

- Foarte frumos din partea ei. Dar unde o să dorm la noapte?

- Unde crezi? râse Giorgio. La Hotel Giorgio!

Carter se trezi a doua zi în sunetul distonant al clopotelor bisericii şi al împuşcăturilor intermitente care răsunau în vale. Era duminică diminea¬ţa, ceea ce explica clopotele - dar împuşcăturile erau, dacă nu chiar motiv de alarmă, cel puţin de nedumerire.

încă ameţit de somn, Carter căscă şi îşi întinse braţele deasupra capu¬lui. Dormise ca un prunc. Era ceva care făcea ca o casă de oameni să fie mult mai odihnitoare decât o cameră de hotel. Nu după multă

vreme, aro¬ma cafelei proaspete urcă la etaj. în ciuda experienţei aproape fatale cu cafeaua la Roma, găsea mirosul absolut irezistibil. Aruncă păturile de pe el, puse picioarele pe podea şi începu să se îmbrace.
Antonella era în bucătărie când Carter coborî.
- Finalmente, spuse ea. Buon giorno\ începusem să mă întreb dacă o să dormi toată ziua.
- Cred că aş fi putut, căscă el. Dar m-au trezit clopotele.
- E biserica noastră, explică ea, la Chiesa della Madonna.
- Am mai auzit şi altceva, adăugă Carter. Suna ca nişte împuşcături.
-1 cacciatori, îi spuse Antonella aşezând în faţa lui o cană aburindă cu cafea. Sunt vânătorii. Le place să iasă duminica dimineaţa. Giorgio e cu ei.
- Serios? întrebă Carter. Ce-i place să vâneze?
- Cine ştie? pufni Antonella. Nu aduce niciodată nimic acasă. Cred că-i place pur şi simplu să tragă în aer, de amuzament. Atâta timp cât nu se împuşcă singur, de altceva nu-mi pasă.
îi zâmbi şi se aşeză la masă.
- Spune-mi, Carter, întrebă ea, ce mai face profesorul tău? E bine? E fericit?
- Cred că da, ridică din umeri Carter. Dar, sincer, e greu de spus. Nu prea vorbeşte despre el însuşi.
Antonella oftă.
- întotdeauna a fost aşa.
Carter nu se putu împiedica să fie puţin curios.
- Mi-a spus însă odată, o abordă el delicat, că nu l-a văzut pe soţul tău de când a plecat din Italia. Asta m-a făcut să mă întreb dacă s-au certat, sau aşa ceva.
Antonella dădu din cap cu tristeţe.
- Giancarlo s-a certat cu lumea, mă tem, spuse ea. Ceasul cu care te-a trimis aici este felul lui de-a spune că nimic nu s-a schimbat. Ceasul a fost al tatălui lui, şi

trebuia să-i revină lui Giancarlo când acesta a murit, dar el îl tot trimite înapoi. Nu mă mir că nu mai arată ora. E la fel de încremenit în trecut ca şi Giancarlo.
- Pare să dureze de tare mult timp, observă Carter.
Antonella râse scurt.
- Nu-i cunoşti pe italieni, Carter. Putem să ţinem râcă mai mult ca ori-cine pe lumea asta.
Aşa cum prezisese Antonella, Giorgio se întoarse cu mâna goală de la vânătoare.
- Aiii, iată-1, spuse el cu un zâmbet larg când îl găsi pe Carter la masă. Vo¬iam să te invit cu mine la vânătoare de dimineaţă, dar dormeai ca un prunc.
- Am fost cam obosit, recunoscu Carter.
- Atunci ar trebui să mai rămâi câteva zile la Castellalto, spuse Gior¬gio. Ţi-ar face bine.
- O, n-aş putea face asta, spuse Carter. Nu vreaU să deranjez.
- Carter, spuse Antonella, nu deranjezi deloc. Ai venit aici din priete¬nie pentru fratele soţului meu, şi-ţi suntem foarte recunoscători. Poţi să ră¬mâi cu noi cât îţi face plăcere şi, evident, poţi pleca oricând doreşti.
- Dar nu înainte de cină, adăugă Giorgio, ridicând un deget. E dumini¬că. Trebuie să rămâi la cină. D’accordo?
Carter nu avea cum să refuze.
Părinţii Antonellei, Silvana şi Paolo, care continuau să locuiască în Castellalto, li s-au alăturat la cină. Erau un cuplu simpatic de bătrânei, şi Giorgio le spunea Mama şi Papa, ca şi când ar fi fost părinţii lui. Au mân-cat împreună în camera de zi, unde televizorul era pornit, ca Giorgio să poată urmări meciul de fotbal în timp ce mânca. Când s-au aşezat la masă, Giorgio i-a arătat lui Carter pianina de pe peretele din fund,

aceeaşi la care învăţase să cânte fratele lui, Giancarlo, cu mulţi ani în urmă.
Masa a întrecut de departe tot ce trăise Carter în Italia. Minestrone, supa de legume pe care Silvana o făcuse de dimineaţă, era ea singură aproape o masă. Când s-au luat de pe masă bolurile de supă, Antonella a adus cannelloni, rulouri de paste umplute cu carne de porc şi acoperite cu un sos de roşii, bogat şi delicios. Până să termine acest fel de mâncare, Carter era la fel de plin ca un cannellone, aşa că a fost uluit când Anto¬nella a adus o pulpă de miel şi un platou cu broccoli. Ca desert au avut fructe şi alune, apoi au savurat o ceaşcă de cafea şi o felie de tort de cioco¬lată presărat cu migdale. în fine, au băut amaro, un lichior gros despre care Paolo a explicat că e bun la digestie.
Când masa se termină, în cele din urmă, Carter abia putea sta în pi-cioare - lucru pe care-1 recunoscu bucuros.
- Care a fost felul tău preferat? îl întrebă Giorgio.
- Mielul, răspunse Carter fară ezitare. E de departe mâncarea mea fa-vorită.
- Serios? spuse Giorgio. Mâncarea mea favorită sunt ciupercile. Ador ciupercile. Le-aş putea mânca în fiecare zi. Dacă ar exista gelato de ciu-perci, eu aş cumpăra-o!
Carter zâmbi.
- Ştiţi cum se face gelato? E un alt lucru pe care-1 ador.
- Nu, nu ştiu să fac gelato, mărturisi Giorgio. Dar mâine te duc la cea mai bună gelateria din Abruzzo!
Mai târziu, porniră toţi cinci să facă o passegiata, o plimbare la aer cu- iiii, care se încheie în piazzfl-
Acolo, se aşezară pe zid, de vorbă cu alte fa-milii care făceau acelaşi lucru. Carter ajunse rapid să fie cunoscut tuturor drept II Presidente. Oftă mulţumit şi

îşi lăsă privirea să se plimbe de la oa-meni la vechiul sat şi apoi la munţii dimprejur. Toate cele trei elemente păreau să formeze un tot armonios. Era plăcut să se afle acolo, şi îşi putea imagina cu uşurinţă încă două sau trei zile în Castellalto. Se întrebă de ce .11 li vrut cineva să plece de-acolo.
A doua zi, Antonella îşi savura ca de obicei cafeaua de dimineaţă când (’arter coborî şi intră în bucătărie. Ea îi făcu semn să se aşeze şi-i turnă o ceaşcă de cafea.
- Giorgio s-a trezit devreme azi şi a ieşit, îi spuse ea. Nu ştiu unde s-a dus, dar a spus că se întoarce înainte de prânz, ca să te ducă la un gelato.
- Unde crezi că s-a dus? întrebă Carter.
- Au dispărut bocancii şi rucsacul, aşa că eu zic că s-a dus pe munte.
- Pe munte? De ce?
Antonella oftă exasperată.
- Cine ştie. Giorgio a umblat în sus şi-n jos pe munţii ăştia încă din co-pilărie. Din când în când, se trezeşte pur şi simplu şi hotărăşte să plece.
După ce-şi termină cafeaua, Carter îşi spălă ceaşca şi se uită la ceas. Era încă devreme. Dacă Giorgio nu se întorcea decât la prânz, avea câte¬va ore de umplut. Nu avea rost să stea degeaba şi să-l aştepte toată dimi¬neaţa, aşa că se întoarse şi porni spre uşă.
- Acum tu unde te duci? întrebă Antonella.
- Doar până-n piazzo, spuse Carter. Pare a fi o zi frumoasă, şi mă gân-deam să ies puţin până se întoarce Giorgio.
Abia terminase de rostit vorbele, când simţi brusc o vibraţie ciudată ri- dicându-se din fundaţia casei. începu ca un tremurat uşor, dar crescu ra¬pid în intensitate, până când întreaga casă ajunse să se zgâlţâie cu aseme¬nea forţă, că nişte ţigle de pe acoperiş căzură şi se sparseră. La fel de repe¬de cum

începuse, fenomenul atinse apogeul şi se termină, ca reverberaţii¬le trecerii unui tren.
Când calmul se reinstaurase şi totul era din nou liniştit, Antonella, albă ca varul la faţă, îşi facu semnul crucii.
- Mamă, ce-a fost asta? spuse Carter, el însuşi destul de palid la faţă.
- Terremoto, spuse Antonella speriată. Un cutremur. Unul mic, slavă Domnului.
Chiar atunci se auzi un sunet ca de tunet, undeva în depărtare, ca su netul unei furtuni care se apropia. Ca şi zguduiturile, dură câteva momen te, apoi se încheie.
- Terremoto? întrebă Carter, deloc dornic să repete experienţa.
Antonella privi afară, nedumerită.
- Nu, spuse ea, clătinând din cap. Asta a fost altceva, dar nu ştiu ce.
- Şi Giorgio? întrebă Carter.
- Nu-ţi face griji. Sunt sigură că e deja pe drumul de întoarcere.
Ora prânzului veni şi trecu, şi Giorgio nu se întoarse. Antonella era aşezată la masa din bucătărie cu blocul de desen şi cre-ionul, şi schiţa în succesiune rapidă cafetiera, o cană şi un castron de pe bufet, sarea şi piperul de pe masă. In loc să-şi facă griji, prefera să îşi con centreze întreaga atenţie asupra blocului de desen.
La început, nici Carter nu fu din cale-afară de îngrijorat, dar, cu fieca¬re minut care trecea, o incertitudine palpabilă începu să se simtă în aer.
- Carter, ţi-am spus, nu-ţi face griji, spuse Antonella. Soţul meu cu-noaşte munţii ca pe propriile buzunare.
- Dar cum rămâne cu terremoto? spuse Carter.
- N-a fost decât o scuturătură micuţă, îl asigură ea. Probabil că Gior¬gio a fost mai în siguranţă sus pe

munte, în spaţiu deschis, decât ar fi fosl în casa asta veche.
Carter era nevoit s-o creadă. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte, aşa că luă ziarul care stătuse pe dulap, necitit, toată dimineaţa. Se aşeză la masă alături de Antonella şi îl deschise. Din când în când, cei doi schim¬bau câteva vorbe, ca şi cum nimic n-ar fi fost în neregulă.
Trecu o oră, apoi încă una.
De-acum, Antonella se dusese la fereastră şi stătea acolo, frecându-şi mâinile una de cealaltă. în priviri avea, dacă nu chiar îngrijorare, cel pu¬ţin primele semne de îndoială.
Tocmai pleca de la fereastră când de afară se auzi zumzetul unui eli-copter trecând la mică înălţime. Zgomotul scutură casa cu aproape la fel do multă forţă ca şi cutremurul de dimineaţă. Elicopterul trecu la fel de re-pede şi sunetul se pierdu în depărtare. în urma lui se aşternu o linişte i.iii prevestitoare.
Carter împături ziarul şi-l puse deoparte.
- Giorgio are un telefon mobil? întrebă el cu speranţă, pentru că abia
ii venise ideea.
Da, de obicei îl ia la muncă, dar azi l-a lăsat în dormitor, la încărcat, oltă ea. Uneori e aşa de încăpăţânat. Nu ştiu de ce nu l-a luat, chiar dacă iui era complet încărcat.
Carter se scărpină în cap, întrebându-se cât trebuiau să aştepte înainte de a-1 da dispărut pe Giorgio.
- Cred că o să ies câteva minute să iau aer, spuse el.
Antonella nu protestă.
Carter nu avea idee câtă lume locuia în Castellalto, dar i se păru că erau cu toţii adunaţi în piazzfl. Toată lumea venise să vorbească despre cu-tremur - tineri şi bătrâni, mame şi bunici, copii şi taţi care veniseră în

fugă de la muncă pentru a se asigura că familiile lor erau în siguranţă. Era o at-mosferă vie, aproape de sărbătoare, de parcă înspăimântătorul eveniment ci pătase de acum statutul de aventură pe care o împărtăşeau cu toţii.
Carter se aventură în mijlocul lor, salutând oamenii care-1 salutau.
1)upă câteva zile în sat, toată lumea, chiar şi cei cărora nu le fusese pre¬zentat, ştia cine e. îşi spuse că au motive să fie veseli, dar, privind în zare, il tulbură elicopterul care plana la oarecare depărtare, între piscurile mun-ţilor. Văzându-1 pe Domenico, vecinul lui Giorgio, Carter se apropie de el ca să afle ce părere are despre evenimente şi să-l întrebe ce se petrecea pe munte.
- Ciao, II Presidente Carter, spuse Domenico vesel.
Apoi, văzând privirea îngrijorată a lui Carter, Domenico îl întrebă:
- E totul în regulă acasă?
- O, da, spuse Carter, simţind că nu e treaba lui să dea încă alarma. Dar mă întrebam ce se întâmplă pe munte, acolo unde e elicopterul.
- N-ai auzit? spuse Domenico, nevenindu-i să creadă. Toate posturile
I V au dat la ştiri. Sunetul pe care l-am auzit de dimineaţă, imediat după ce s-a terminat terremoto, a fost o alunecare de teren acolo sus, pe panta de nord.
Carter îngheţă.
- Am auzit că au salvat vreo doi alpinişti, spuse Domenico. Acum pro¬babil că se asigură că nu mai e nimeni acolo, sus. Hei, ma dove vai, Presi dente? Unde te duci?
Carter nu se mai întoarse, ci doar îi facu un semij peste umăr în timp ce se grăbea spre casă. Când

deschise uşa, o găsi pe Antonella învârtin- du-se nervoasă prin bucătărie.
- Cred că e cazul să deschidem televizorul, îi spuse el.
- 0, Dio, murmură Antonella când pe ecran apărură imaginile alunecă-rii de teren. Te rog, spune-mi că Giorgio nu e acolo.
Era în picioare lângă Carter, frângându-şi mâinile.
- Chefaccio iol spuse ea. Ce mă fac?
-Trebuie să-l dăm dispărut, imediat, îi spuse Carter.
Cu mâna tremurând, Antonella formă numărul poliţiei. Rămase la te-lefon destul de mult, vorbind atât de repede şi de pasionat încât Carter nu reuşi să înţeleagă prea bine ce spunea. Când convorbirea se termină, An-tonella îşi puse mâna pe frunte, ca şi când ar fi fost pe punctul de a leşina.
- Ce ţi-au spus? întrebă Carter, apucând-o de braţ ca s-o sprijine.
- O să vină cineva aici foarte curând, spuse ea. Au spus că trebuie să afle despre Giorgio cât de mult le putem spune, şi mai ales unde credem că s-ar fi putut duce.
- Ai măcar cea mai vagă idee? întrebă Carter.
- Nu, spuse ea. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc dacă a spus ceva înainte de a pleca, dar nu-mi vine nimic în minte.
- In cazul acesta, va trebui să întrebăm pe toată lumea din oraş, spuse el. Poate cineva l-a văzut azi-dimineaţă, când a plecat.
Antonella inspiră adânc pentru a se linişti.
- Da, ai dreptate, spuse în cele din urmă. Du-te. Răspândeşte vorba.
Mai târziu, după ce poliţia venise şi plecase şi veştile despre Giorgio se
împrăştiaseră în tot Castellalto, oamenii începură să sosească la uşa lor. Fe¬meile intrară şi se adunară în

jurul Antonellei pentru a o consola. Nu după multă vreme sosiră din oraş cele două fiice, Giulia şi Daniela, împreună cu soţii lor, Michele şi Nunzio. După ce le fu prezentat celor patru, Carter se scuză şi ieşi să aştepte alături de bărbaţii satului, care se adunaseră afară. Cu toţii stăteau de vorbă cu voce joasă. Se părea că nimeni nu-1 văzuse pe Giorgio în dimineaţa aceea. Dar se lăsa deja noaptea, şi trebuia să aştepte dimineaţa pentru a urca pe munte ca să participe la căutare. Se decise ca toţi cei în stare să urce să se întâlnească în piazzfl de cum se iveau zorii.
Carter intră din nou în casă să-i spună Antonellei despre planul lor şi să afle dacă s-a mai spus ceva nou la televizor. Auzindu-1 vorbind despre căutarea de a doua zi, Nunzio şi Michele deciseră pe loc să meargă şi ei. însă Antonella nici nu voia să audă. Sublinie că nici unul din ei nu avea vreun fel de experienţă în căţărări şi că, în orice caz, erau complet neechi-paţi pentru un asemenea efort. Nu ar fi putut decât să provoace griji şi mai mari familiei. Era atât de hotărâtă, că nu lăsă loc pentru negocieri.
Când se facu târziu şi femeile satului începură să plece acasă, Antonel¬la se întoarse către Carter şi-i făcu semn s-o urmeze afară. Odată uşa închi¬să în urma lor, se întoarse spre el cu o privire disperată.
- Carter, îi spuse ea, trebuie să te rog şi pe tine să nu urci pe munte cu restul oamenilor mâine.
Carter era uluit. Se simţea obligat să facă tot ce-i stătea în puteri să-l găsească pe Giorgio.
- Dar de ce? prostestă el. Cui aş fi de folos stând aici toată ziua?
Antonella oftă enervată.
- Ascultă-mă, spuse ea. Dacă urci pe munte mâine, Michele şi Nunzio vor crede că trebuie să urce şi ei - din mândrie. înţelegi?
- Da, dar...

- Ascoltal se răsti Antonella, întrerupându-1. Ascultă ce-ţi spun! Ăştia doi vor să ajute, şi sunt mândră de ei pentru asta, dar sunt băieţi de oraş. Acolo sus e periculos, şi ei habar n-au ce să facă.

- Dar, Antonella...

Antonella îl apucă de mână.

- Carter, ascultă-mă, îl rugă. Uită-ţi orgoliul. Ai grijă de familia lui Giorgio. Poţi să faci asta pentru el? O faci pentru mine?

Carter nu răspunse, ci oftă şi lăsă capul în piept.

Bărbaţii din Castellalto plecară din piazzfl la răsărit şi începură să urce muntele. Orele treceau încet şi nu sosea nici o veste despre Giorgio.

Soarele cobora în spatele orizontului când bărbaţii începură să apară, unul câte unul, înapoi în sat. Epuizaţi şi descurajaţi, se adunară în faţa ca-sei ca s-o anunţe pe Antonella că nu găsiseră nici urmă de Giorgio, deşi căutaseră peste tot. Fusese o zi lungă, frustrantă, descurajantă.

- Am căutat peste tot în zona alunecării de teren, şi nimic, se lamentă vecinul Domenico. Nu am renunţat, şi mâine încercăm din nou.

După ce le mulţumi din suflet pentru eforturi şi bărbaţii plecară acasă,

Antonella începu să umble-n sus şi-n jos, pierdută în gânduri. Lui Carter i se părea că răsucea o idee în minte. In fine, se opri.

- Carter, începu ea pe un ton imperativ, dar cu voce şoptită. Bărbaţii din sat fac tot ce pot, dar nu cunosc muntele ca soţul meu, şi nici nu ştiu la ce s-ar fi putut gândi când a plecat de unul singur.

Se opri şi puse o mână pe umărul lui.

- Carter, nu am la cine altcineva să apelez, aşa că trebuie să-ţi cer o fa-voare.

- Orice, spuse Carter.

Antonella facu din nou o pauză şi trase aer adânc în piept.
- Bene, spuse în fine. Uite ce vreau să faci...
Giancarlo stătea la biroul său, pregătindu-se să-şi mănânce sendvişul pe care-1 adusese pentru prânz, când sună telefonul. Nu prea avea chef să răspundă. Bănuia că ar putea fi Henry Sheffield, care să-l sâcâie iar cu in-terpretarea la concertul din primăvară.
Telefonul sună din nou.
Giancarlo îl ignoră din nou, pentru că nu mai avea sens să discute chestiunea.
Telefonul sună a treia oară.
Giancarlo oftă şi privi pe fereastră. Era o zi superbă de septembrie, cal-dă şi uscată. Afară, studenţii stăteau întinşi pe iarbă, bucurându-se de soa-re. Giancarlo se mustră că nu avusese destulă minte să-şi ia prânzul afară.
Telefonul sună a patra oară. încă două ţârâituri şi robotul telefonic avea să preia apelul.
Giancarlo avea intenţia fermă de a-1 lăsa s-o facă. N-ar fi fost prima oară când se ascundea în spatele mesageriei vocale.
Al cincilea ţârâit.
Giancarlo lăsă să-i scape un geamăt de consternare. Ii dăduse prin minte că putea fi Patricia. Ii promisese să ia prânzul împreună cât de cu-rând, dar, dintr-un motiv oarecare, tot amâna. Ii datora măcar curtoazia de a răspunde la telefon. Inspiră adânc şi ridică receptorul.
- Giancarlo Rosa, spuse.
Nici un răspuns.
- Alo, aici Giancarlo Rosa, repetă.
Auzi un sunet înecat, ca paraziţii la radio.
- Alo? spuse pentru ultima oară.
- Professore? Sunteţi acolo?

Ii luă lui Giancarlo un moment ca să recunoască vocea.
- Ayyy, signor Quinn! exclamă el. Tu eşti?
Un moment de tăcere.
- Unde eşti? întrebă Giancarlo.
- Da, eu sunt, spuse Carter.
încă o pauză.
- Sunt încă în Italia, răspunse Carter la a doua întrebare.
Giancarlo înţelese imediat problema. De multe ori, când suna în străi-nătate, apărea o mică întârziere între momentul când cineva vorbea şi cel când interlocutorul îi auzea vocea la celălalt capăt al liniei. Trebuia să lase timp pentru răspuns.
- Unde eşti acum? întrebă.
- Sunt în Castellalto, veni răspunsul.
în ciuda legăturii proaste, Giancarlo simţea tensiunea din vocea lui Carter.
- Bine, bravo, spuse el, neliniştit. Dar de ce ai sunat? S-a întâmplat ceva rău?
- Da, spuse Carter. O să vă povestesc, dar mai întâi mi s-a cerut să vă transmit un mesaj. De la Antonella.
La auzul numelui, Giancarlo încremeni.
- Ce mesaj? spuse.
- Un singur cuvânt, spuse Carter. A spus să vă spun „ ViemV‘.
Vino.
CAPITOLUL 11
Când ateriza la Roma, la vreo 17 ore după ce vorbise cu Carter, Gian-carlo se gândi să închirieze o maşină, dar reflectând ajunse la concluzia că e mai sigur şi mai rapid să angajeze un şofer să-l ducă la Castellalto direct de la aeroport.
Ziua trecuse ca un vârtej: rezervarea zborului, anularea cursurilor, un rămas-bun spus în fugă

Patriciei, goana acasă să-şi facă bagajele, drumul lent şi enervant prin traficul amiezii până la Boston, formalităţile de îm-barcare. Gândul la toate acestea era de ajuns să-l lase fară răsuflare.
Privea pe fereastră în timp ce maşina gonea pe autostradă, şi gânduri¬le i se îndreptară spre ziua când plecase din Castellalto, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Amintindu-şi cât fusese de hotărât, îl uimea faptul că, până la urmă, nu fusese nevoie decât de un singur cuvânt de la Anto¬nella ca să-l facă să revină. Acest cuvânt era cu mult mai puternic decât cutremurul care zguduise muntele.
Nu după multă vreme, Roma rămase în urmă, şi terenul plat facu loc dealurilor domoale. Departe, spre răsărit, Giancarlo vedea munţii cum se înalţă ca un zid întunecat în faţa orizontului.
II năpădi conştiinţa faptului că s-a întors cu adevărat. Simţi un fior la gândul că, în curând, avea să calce din nou pe pământul unde se născuse, în acelaşi timp, era copleşit de teama amintirilor dureroase care aveau să-l împresoare, întunecate şi grele ca munţii înşişi. Totul se întâmplase prea repede. Nu era pregătit.
Carter stătea de unul singur lângă fântâna din piazzfl, privind munţii, când maşina urcă panta şi opri în centrul satului. Ginacarlo nu coborî ime-diat, ci rămase în maşină, privind spre tânărul melancolic aşezat la fântâ¬nă. Ce ciudat i se părea să-l întâlnească pe Carter în Castellalto. Şi, cu toa¬te acestea, iată-i pe amândoi acolo.
Când Giancarlo coborî în fine din maşină, pe faţa tânărului se oglindi
o expresie de uşurare, şi acesta se grăbi să-l salute.
- Ciao, Professore, spuse Carter. Bun venit înapoi în Castellalto.

- Ciao, Signor Quinn, replică Giancarlo, înclinând uşor capul în timp ce-şi strângeau mâinile.
După ce profesorul îşi luă lucrurile din portbagaj, plăti şoferul şi-l tri¬mise înapoi la Roma. Apoi se întoarse către Carter.
- Vreo veste despre fratele meu? întrebă el.
- Nu, clătină Carter din cap. Până acum nu au găsit nimic. Nici un in-diciu. Cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt pe munte şi acum.
- Şi unde e soţia fratelui meu? spuse Giancarlo.
- Acasă, îi spuse Carter. Vă aşteaptă.
- In cazul acesta, spuse Giancarlo punând mâna pe valiză, să n-o lă¬săm să ne aştepte.
Tot drumul prin sat până acasă, Giancarlo privi drept înainte, igno¬rând privirile bătrânilor aşezaţi la porţi. Ştia că, în ciuda faptului că lipsise atât de mult, unii dintre ei încă îl mai recunoşteau, şi nu fu surprins să audă pe cineva şoptind: „Ăla nu e Giancarlo, venit acasă după atâţia ani?“ pe când trecea.
Când ajunseră acasă, Giancarlo se opri. în ochii lui, cel puţin pe din-afară, casa copilăriei sale nu se schimbase decât prea puţin. Nu era sigur dacă trebuie să bată la uşă sau nu, până când Carter păşi înaintea lui şi deschise uşa fără ezitare. Trase adânc aer în piept şi îl urmă înăuntru.
Antonella era singură în camera de zi, lângă telefon. Era trasă la faţă şi cearcănele negre de sub ochi vorbeau despre nopţile chinuite, fără somn. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, era tot frumoasă.
- Carter, spuse ea cu voce tensionată, aş vrea să vorbesc între patru ochi cu cumnatul meu. Ai putea să ne laşi singuri, numai câteva minute?
- Nici o problemă, spuse Carter.
Se întoarse şi ieşi imediat.
Giancarlo încercă s-o privească pe Antonella în ochi, dar în loc de asta se trezi uitându-se fix la podea, până

când auzi uşa de la intrare închizân- du-se. încet, ridică privirea şi o întâlni pe a ei.
- Hai să lămurim un lucru, spuse Antonella, fară să irosească timpul sau vorbele. Nu m-am măritat cu fratele tău pentru că a moştenit casa. Nu m-am măritat cu fratele tău pentru că el avea serviciu şi tu nu. Toţi anii ăştia a trebuit să aud şoapte pe la spatele meu, în tot saţpl. Nimeni nu ştie adevărul, nici măcar tu, dar o să ţi-1 spun, fie că vrei să-l auzi, fie că nu. Da, te-am iubit. O parte din inima mea îţi aparţinea, dar tot m-am măritat cu fratele tău, şi am facut-o dintr-un motiv foarte simplu. Pe el îl iubeam mai mult. Asta e tot. Poţi să înţelegi asta? Poate să-ţi intre în capul ăla tare de ţăran din Abruzzo, o dată pentru totdeauna, ca să laşi trecutul în pace?
Singurul răspuns al lui Giancarlo fu un semn din cap.
- Bine, spuse ea. Şi acum, dacă nu te superi, du-te, per piacere. Găseş¬te-mi soţul în munţii ăia şi adu-mi-1 înapoi.
- Aşa o să fac, spuse Giancarlo.
Chiar nu mai era nimic de spus. Cu toate acestea, se opri şi se întoar¬se s-o privească.
- Mă bucur să te văd, Antonella, îi spuse. Arăţi bine.
- Eh, îi răspunse cumnata sa, ridicând obosită din umeri. Şi tu la fel. Acum du-te.
îi făcu semn să plece şi se prăbuşi înapoi pe canapea.
- Ai adunat totul? spuse Giancarlo.
Erau în bucătărie, trecând grăbiţi în revistă echipamentul. Era deja du- pă-amiaza târziu, şi amândoi ştiau că nu le mai rămâneau decât câteva ore, preţioase, de lumină.
- E tot aici, spuse Carter. Sacii de dormit, trusa de prim ajutor, prela¬ta, frânghia, apa, mâncarea. Totul. Am verificat de două ori.

Giancarlo se aşeză pe un scaun, scoase din valiză o pereche de bocanci vechi şi se apucă să se încalţe. Carter se uită la ei cu mare scepticism.

- Chiar aveţi de gând să purtaţi chestiile alea? întrebă el.

- Bocancii ăştia m-au purtat mulţi kilometri, spuse Giancarlo. Am în-credere în ei, şi asta contează acum.

Când totul fu împachetat, Giancarlo îi facu semn lui Carter că e timpul să plece.

După puţină vreme, când traversau pajiştea de deasupra satului, Gian-carlo se opri, se rezemă în toiag şi privi în sus pe munte.

- Unde ziceai că a avut loc alunecarea de teren? întrebă el.

- Acolo, arătă Carter, pe versantul de nord. Acolo au căutat cu toţii.

Giancarlo se uită uimit către locul spre care arăta Carter.

- Ce căutai acolo, Giorgio?

Cu Giancarlo în frunte, cei doi începură ascensiunea. Cărarea prin pă-dure care începea la marginea poienii urca la început blând, dar curând de-veni abruptă. Carter era un atlet bine antrenat. Ritmul moderat pe care-1 imprima Giancarlo nu-1 obosea deloc. Cât despre Giancarlo, acesta era su-ficient de experimentat ca să-şi cunoască propriile limite, şi era atent să nu Ic depăşească. In ciuda dorinţei de a se mişca mai repede, se asigură că menţine un pas echilibrat, înaintând cu intensitate tăcută şi neabătută.

Când şi când, Giancarlo se oprea şi privea peisajul. Fiecare cotitură a potecii, fiecare afloriment stâncos însemna pentru el o amintire, oricât de ştearsă. îşi lăsă gândurile să zăbovească asupra lor, sperând să-şi provoace

o amintire din trecut, vreun indiciu despre locul unde s-ar fi putut duce fratele său.
Ziua începu să pălească, soarele care le bătea din spate aruncând o lu-mină roşiatică asupra muntelui. Când tot ce mai rămase din el fu o urmă violet la marginea de apus a lumii, Giancarlo decise să se oprească.
Găsiră un loc potrivit şi, în câteva minute, aşezaseră tabăra pentru noapte. Nici unul din ei nu adusese un cort, şi de aceea Giancarlo ceruse prelata de plastic.
- Dormim pe ea la noapte, spuse el. O să fie puţin cam rece, poate, dar nu foarte rău.
- Şi dacă plouă? întrebă Carter.
Giancarlo ridică din umeri.
- Dacă plouă, ne acoperim cu ea.
Odată aranjamentele pentru noapte rezolvate, cei doi despachetară mâncarea pe care le-o pregătise Antonella şi se aşzară să mănânce în tăce-re. De fapt, vorbiseră foarte puţin de când începuseră ascensiunea.
După ultima înghiţitură din sendviş, Giancarlo se rezemă de rucsac şi privi în jos, spre vale.
- Deci, Carter, cu toată agitaţia asta, încă nu ai apucat să-mi spui nimic despre vacanţa ta, zise el. Lecţiile de italiană s-au dovedit a merita efortul?
- O, da, spuse Carter dând din cap, mai ales aici, în sat. Am învăţat foarte multe. Dar e o uşurare să vorbesc din nou engleză. Ca să vă spun drept, începea să mă doară capul de la gânditul în italiană toată ziulica.
- îmi pot închipui, spuse Giancarlo. Dar spune-mi, ai găsit-o pe Bea- li ice a ta?
Zâmbetul se topi de pe faţa lui Carter.
- Pe Elena? Mda, am găsit-o, spuse el.
- Şi cum au mers lucrurile? ţ

Carter nu răspunse imediat, ci mai întâi se îndreptă de spate, adulme¬că dispreţuitor şi scuipă o sămânţă de ardei care-i rămăsese între dinţi.
- M-a lăsat mort, spuse el.
Giancarlo nu avu nevoie să i se spună că tânărul nu doreşte să discute subiectul, aşa că se mulţumi să dea din cap înţelegător şi privi în întuneric.
Mai târziu, pe când îşi desfăceau sacii de dormit şi se pregăteau de cul-care, Giancarlo discută cu Carter strategia pe care aveau s-o aplice la răsă-rit. Nici unul dintre ei nu spuse acest lucru, dar erau amândoi conştienţi că, la venirea dimineţii, aveau să se împlinească trei zile de când Giorgio lipsea.
- Credeţi că-1 putem găsi la timp? întrebă Carter.
- Fratele meu e un bărbat puternic, spuse Giancarlo. Se va lupta să ră-mână în viaţă. Cel mai important lucru pe care-1 poţi face acum e să-ţi cer-cetezi memoria. Te poţi gândi la ceva ce ţi-a spus, indiferent ce, care ne-ar putea da o idee unde e?
- N-am făcut nimic altceva, spuse Carter, obosit. Nu-mi amintesc nimic.
- Atunci opreşte-te, zise Giancarlo. Culcă-te, şi poate noaptea-ţi va aduce răspunsul.
Chiar atunci, de undeva de pe munte se auzi un urlet lugubru.
- Lupi, spuse Giancarlo, la fel de calm cum ar fi vorbit despre o turmă de oi. Umblă peste tot prin zona asta. La fel urşii şi râşii.
Carter clătină din cap.
- De ce nu mă miră?
Se adânci în sacul de dormit cât putu de mult şi închise ochii.
In timpul nopţii, o pătură de nori acoperi muntele, ascunzând cerul şi valea. Când Giancarlo deschise ochii, la câteva minute după răsărit, şi privi puţinul cât se vedea din peisaj, i se puse un nod în stomac.

Şansele de a nu-1 mai găsi pe Giorgio crescuseră exponenţial, ajungând până aproape de disperare. Dar şansele erau zero dacă stăteau degeaba, aşa că întinse mâna şi-l împunse pe Carter în spate.
Nu le luă mult să-şi adune lucrurile şi să se pregătească pentru a reveni pe potecă. Cu rucsacurile închise şi înhămate în spate, îşi luară toiegele în mâini şi porniră spre vârful muntelui.
Ca şi în ziua precedentă, Giancarlo era în frunte. Uneori aveau noro¬cul să se spargă o breşă în plafonul de nori, suficient de mare pentru a ve¬dea în treacăt vârful muntelui. Instantaneu, Giancarlo se reorienta în di¬recţia respectivă, înainte ca norii să acopere din nou scena, ca o cortină.
înaintau lent, şi Giancarlo începu să se întrebe dacă nu cumva îşi pier-deau timpul cercetând zona pe care o bătuseră şi ceilalţi. Oricât de tare în-cerca să-l alunge, gândul nu-i dădea pace, ci îl rodea cu fiecare pas mai lare. Când, în fine, nu-1 mai putu ignora, ridică mâna în semn că era mo¬mentul pentru o pauză.
Rămase în picioare, rezemat în toiag. Carter profită de ocazie pentru a se aşeza pe o piatră şi a-şi desface rucsacul. Scoase o sticlă cu apă şi bău cu sete.
Giancarlo lovi gânditor cu piciorul în pământ.
- Spune-mi ceva, spuse el. Dacă Giorgio a plecat de-acasă la ora 6 di-mineaţa şi urma să se întoarcă la prânz, asta îi dădea mai puţin de şase ore pentru a merge acolo unde intenţiona să meargă, nu?
- E logic, spuse Carter.
- In cazul acesta, de ce ar fi venit până aici, sus? Nu ar fi avut cum să se întoarcă acasă la timp.
- O observaţie foarte bună, spuse Carter.
- Şi mai e ceva care mă nedumereşte. Ce l-a făcut să promită că te duce la gelateria?

- Păi, spuse Carter, vorbeam despre masa de duminică, şi am spus că mielul e una din mâncărurile mele preferate, şi apoi... nu mai ştiu... tre¬buie să fi pomenit cumva de faptul că-mi place gelato.
- Şi asta a fost tot? întrebă Giancarlo.
- Cam aşa, spuse Carter.
Apoi râse.
- Ce e? întrebă Giancarlo.
- Nimic, replică Carter. Mi-am adus aminte cum a spus fratele tău că
i ar fi plăcut să existe gelato de ciuperci. A spus că ciupercile sunt mânca¬rea lui preferată pe lumea asta.
Brusc, lui Giancarlo începu să i se învârtă capul şi inima îi bubuia în piept.
- Ciuperci, strigă el, lovindu-se cu palma peste frunte. II Rifugio dei Bri- ganti! Cum am putut să fiu atât de prost?
- Ce? spuse Carter. Rifugio BrigantP. Ce înseamnă asta?
- Dacă am dreptate, spuse Giancarlo, înseamnă că toată lumea a cău-tat în locul greşit.
Dacă-şi amintea bine, ar fi trebuit să poată vedea colţul acoperişului de la poalele coamei. Poate, speculă Giancarlo, copacii se îndesiseră, sau poa¬te că ceaţa îl ascundea vederii. Nu exista decât o cale de a se lămuri. Deşi obosiţi după urcuşul lung şi greu, îl îndemnă pe Carter, şi amândoi înce¬pură să se caţăre.
Carter ajunse primul în vârf, întinse mâna ca să-l ajute pe Giancarlo, şi-l trase peste buza ravinei. Când Giancarlo ridică privirea şi văzu scena, simţi cum îl cuprinde disperarea.
II Rifugio dei Briganti pe care-1 descoperiseră Giancarlo şi Giorgio în ziua aceea de demult zăcea în

ruină. Jumătate din acoperiş se surpase şi unul din ziduri se prăbuşise complet.
Giancarlo rămase încremenit. O clipă nu fu în stare să audă decât sunetul propriei respiraţii şi şoapta vântului care mângâia muntele. Apoi, brusc, auzi şi altceva. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era sunetul cuiva - cu o voce joasă, stinsă - care se chinuia să cânte.
- Vino! strigă, luând-o la goană.
Când ajunseră lângă adăpostul în ruină, Giancarlo se sprijini de zid şi se aplecă cu grijă înăuntru ca să arunce o privire. Ochilor lui le trebui o clipă pentru a se obişnui cu întunericul, dar, când în fine reuşi să vadă, nu ştiu dacă să se bucure sau să plângă. Pe spate, prins sub un maldăr de grinzi şi de pietre zăcea Giorgio Rosa.
- Giorgio! strigă Giancarlo.
Auzind vocea, Giorgio ridică capul. Strângând la piept un rucsac mic, îşi miji ochii în lumina slabă şi tuşi stins.
- Nu ştiu cine eşti, şuieră el, dar mă bucur foarte tare să te văd.
Şi apoi capul îi căzu din nou în ţărână.
Inima lui Giancarlo era cuprinsă de o mie de sentimente. Se repezi la căpătâiul fratelui său. Carter mătura deja cu furie pietrişul pentru a ajunge la grinda enormă care-i prinsese picioarele lui Giorgio. în timp ce ei munceau frenetic pentru a-1 elibera, Giorgio ridică din nou capul şi se uită la salvatorii săi.
- Carter? spuse el cu vocea aceea şuierată. Chiar tu eşti?
- Coraggiol îl îndemnă Carter. Te scotem noi de aici!
Giorgio dădu drumul unei tuse chinuitoare, care vorbea despre răni in-terne.

- Dar cum m-aţi găsit? şuieră el. Nimeni nu ştie de locul ăsta.
- Aproape nimeni, spuse Giancarlo, icnind când el şi Carter se opintiră să ridice bârna care-1 ţinea pe fratele său prizonier. O aşezară alături şi, în line, după trei zile lungi, trupul frânt şi însângerat al lui Giorgio fu liber.
Dacă simţise vreo uşurare de pe urma bruştei eliberări, Giorgio nu o arătă. In schimb, privi confuz faţa fratelui său, până când pe propria sa faţă se oglindi lumina recunoaşterii.
- Giancarlo? şopti el, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.
- Chiar eu sunt, spuse Giancarlo, strângându-1 de mână.
- Dio mio, Giancarlo. Sunt atât de fericit să te văd din nou! strigă Gior-gio. Am venit aici după ciuperci.
- Aşa mi-am spus şi eu, spuse Giancarlo. Tu şi caraghioasele tale de ciuperci.
- Ei, am avut noroc să le am, spuse Giorgio zâmbind palid. Deşi, tre¬buie să recunosc, oricât le-aş iubi, după trei zile de mâncat ciuperci crude, te cam saturi de ele.
Făcu o pauză şi puse o mână la frunte, privindu-şi fratele cu mirare.
- Dar, Giancarlo, spuse el, după toţi anii ăştia, nu-mi vine să cred că te-ai întors să mă cauţi.
- Nu pentru asta am venit, îi spuse Giancarlo cu un zâmbet pe jumăta¬te. Am venit să-mi iau ceasul înapoi. De data asta am de gând să-l păstrez.
- Aşa şi trebuie, spuse Giorgio cu un râs care se transformă în tuse. Aşa a vrut tata.
Apoi gemu cumplit şi faţa i se schimonosi de durere.
- Nu mai vorbi, îi spuse Giancarlo. Nu-ţi irosi suflul.
- Nu cred că mi-a mai rămas mult suflu, frate.

- Nu spune asta! strigă Giancarlo.
Giorgio oftă din nou adânc şi-i facu lui Giancarlo semn să se apropie.
- Trebuie să-ţi spun ceva, spuse el. Nu eram orb, să ştii. Ştiam de tine şi de Antonella, când ai plecat din Castellalto. Am ştiut tot timpul. Ve¬deam ce se petrece între voi.
Pe Giorgio îl zgudui încă un acces de tuse.
- A trebuit să aleagă, spuse el după ce tuşea se potoli. înţelegi? Trebuie s-o ierţi.
- Ştiu, spuse Giancarlo lăsând capul în piept. Ştiu.
Simţea cum ceva îl sfâşie pe dinăuntru. Erau atâtea pe care ar fi vrut să
i le spună înainte de a fi prea târziu, dar, înainte să apuce să rostească un cuvânt, simţi cum fratele său îi dă încet drumul la mână.
- Stai, îl imploră Giancarlo.
- Ai grijă de ea, şopti Giorgio.
Şi apoi închise ochii.
Izbucniră lacrimile.
După treizeci de ani în care le ţinuse zăgăzuite, Giancarlo plânse pe faţă, ca un copil. Plânse pentru tatăl său, eliberând lacrimi pe care ar fi tre-buit să le plângă cu mulţi ani în urmă. Plânse pentru mama şi pentru fra¬tele lui, şi plânse pentru sine însuşi, pentru că acum nu mai era decât el, şi se simţea mai singur şi mai pierdut ca oricând fără ei.
Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Carter se apropie de Giancarlo şi-i puse o mână pe umăr ca să-l consoleze.
- învaţă de la mine, Carter, spuse Giancarlo, clătinând nefericit din cap. Nu-ţi irosi viaţa cum am făcut eu. Nu...
Giancarlo îşi încetă brusc lamentările şi privi în jos la fratele său. Căs¬că gura. Privea şi nu-i venea să creadă, pentru că - dacă nu se înşela cu desăvârşire -

fratele său, presupus mort, avea pe faţă un rânjet şi se chinu¬ia să nu chicotească!
-	Trăieşti! strigă Giancarlo, care nu ştia dacă să fie încântat sau revoltat.
Giorgio nu se mai putu abţine şi izbucni în râs, în ciuda durerii eviden¬te pe care i-o provoca acest lucru.
-	Sigur că trăiesc! exclamă el. Chiar ai crezut că nişte pietre şi câteva grinzi mă pot omorî?
Giancarlo îl privea, şocat.
-	Dar cum ai putut să faci aşa ceva? răcni el.
Giorgio râse şi mai tare. Apoi, privind spre Carter:
-	Scusami, Carter, îl rugă. Trebuie să mă ierţi, dar dacă ai şti de câţi ani aştept să fac asta, să-i plătesc fratelui meu pentru spaima pe care am tras-o într-o zi, acum mulţi ani!
Cu ochii mari de uimire, Carter privi de la unul la celălalt şi clătină din cap.
-	Oameni buni, voi aveţi nişte probleme, spuse el, impasibil.
-	Nici nu-ţi poţi imagina, mormăi Giancarlo.
Carter se ridică în picioare şi-şi scutură pământul de pe mâini.
Şi acum ce facem? întrebă.
l’rivind în jos spre Giorgio şi văzând expresia de afecţiune reală de pe l,iţa fratelui său, Giancarlo îşi dădu seama că nu putea rămâne furios pe il In definitiv, la ce ar fi folosit?
-	Cred că e timpul să ne ducem acasă, spuse el în cele din urmă, zâm-bind.
Când Giancarlo şi Carter coborâră în fine din ceaţă, purtându-1 pe (iiorgio pe targa pe care o improvizaseră din toiege şi prelată, cineva din piazzfl îi zări şi se auzi un strigăt victorios. în câteva momente, din tot sa¬lul se repeziră oameni care voiau să-i ajute. Giancarlo şi Carter, albi la faţă de oboseală,

fiecare cu braţul pe umărul celuilalt, rămaseră în urmă, în vreme ce alţii îl duceau pe Giorgio spre piazzfl, unde o ambulanţă îl aştep¬ta deja.
Fu o scenă haotică. Vestea ajunse la Antonella şi la fiicele ei, şi cele trei veniră în fugă, nebune de uşurare şi de bucurie. Giancarlo rămase alături de Carter în mijlocul mulţimii, privind întâlnirea fratelui său cu familia. Abia când pe Giorgio îl puneau în ambulanţă, Antonella se întoarse spre (iiancarlo şi îl privi, cu ochii plini de recunoştinţă. Giancarlo se mulţumi să zâmbească şi dădu din cap. Apoi Antonella urcă alături de Giorgio, uşi¬le se închiseră în urma ei şi ambulanţa porni.
Privindu-le plecarea, Giancarlo îşi simţi din nou ochii umplându-i-se de lacrimi, dar de data aceasta nu erau lacrimi de tristeţe. Ceva din el se schimbase, de parcă ar fi scăpat de o mare povară care-i stătuse pe umeri ni toţi aceşti ani. Brusc, se simţi mai uşor decât aerul şi, pentru prima oară de când se ştia, Giancarlo Rosa fu pe deplin fericit.
Giancarlo şi Carter mai rămaseră două zile în Castellalto. Doctorii erau deja siguri că Giorgio avea să-şi revină după accident. Avea să rămâ¬nă în spital destulă vreme, dar avea să se refacă total.
în ziua când Giancarlo şi Carter plecară, sătenii ieşiră în piazza să-i conducă. Cu toţii îşi luară rămas-bun, apoi se retraseră discret, ca s-o lase pe Antonella să le spună şi ea la revedere.
Antonella îi privi pe cei doi şi-şi uni palmele într-un gest de recunoştin¬ţă, înainte de a deschide larg braţele.
- Ce le pot spune celor doi care mi-au salvat soţul?
îl îmbrăţişă pe Carter şi-şi lipi obrazul de-al lui.
- Nu uita, Carter, eşti binevenit oricând doreşti.

- Dar data viitoare vreau neapărat să mănânc un gelato, spuse el, zâm-bind poznaş.
- Ha! râse Antonella, ciupindu-1 de obraz. Asta trefeuie s-o discuţi cu Giorgio.
Apoi, Carter se îndepărtă în direcţia maşinii care aştepta. Era rândul lui Giancarlo.
- îţi mulţumesc că mi l-ai adus înapoi, spuse Antonella. Mulţumesc că mi l-ai redat pe Giorgio al meu.
- Prego, spuse Giancarlo, plecând capul.
Apoi, spre totala lui surprindere, precum şi spre a sătenilor care pri¬veau, Antonella se apropie de el, îi luă faţa în mâini şi-l sărută pe buze.
- Poftim, spuse ea. Acum nu-ţi mai datorez nimic. Aşa că du-te. Eşti li-ber. Du-te şi reîncepe-ţi viaţa. Du-te acasă, în America, unde ţi-e locul, şi nu te mai întoarce aici decât dacă vii cu o soţie. Capitol
- Am înţeles, dădu Giancarlo din cap. Arrivederci, Antonella.
Giancarlo se întoarse şi urcă împreună cu Carter în maşină. Când por-tierele fură închise, Carter îl privi o clipă cu curiozitate.
- Ştiţi ceva? spuse el, clătinând din cap. E o ţară frumoasă, dar femei¬le sunt cam greu de înţeles.
- Să înţeleg deci că eşti gata să mergi acasă? chicoti Giancarlo.
- în orice moment.
Mai târziu în după-amiaza aceea, când se îmbarcară în avion la Roma, Carter şi Giancarlo se instalară pe locurile lor şi încercară să se facă co¬mozi pentru lungul zbor către casă. în timp ce avionul pomi spre pistă, Giancarlo scoase un creion şi o hârtie şi începu să deseneze linii paralele pe pagină.
- Ce desenaţi, Professore? întrebă Carter.
- Doar câteva măsuri de muzică, spuse Giancarlo. Mi-au venit în min¬te, cine ştie de unde.

- Credeam că nu mai compuneţi.
Giancarlo ridică din umeri.
- Păi, se pare că acum compun din nou, reflectă el. La primăvară am un concert.
Făcu o pauză, lovindu-şi nasul cu creionul, apoi zâmbi.
- Dar înainte de asta, datorez cuiva de-acasă nişte lecţii de pian.
- Se pare că veţi fi ocupat, spuse Carter.
- O, da, replică Giancarlo. Dar tu? Acum ai de gând să te aşezi şi să-ţi începi cariera?
- De fapt, spuse Carter, mă gândeam că mi-ar plăcea să învăţ franceza când mă întorc acasă.
- Franceza? întrebă Giancarlo surprins.
- Sigur, spuse Carter. Cât poate fi de greu? Vreau să spun, uite ce ra¬pid am învăţat italiana!
- Dar de ce? întrebă Giancarlo.
- Nu ştiu, răspunse Carter, evaziv. Mă gândeam să fac o călătorie în
l 'ranţa într-o zi, curând. Ştiţi, întotdeauna am fost interesat de cultura fran-ceză.
- Ah, înţeleg, spuse Giancarlo, lăsând hârtia şi creionul din mână. Şi, spune-mi, continuă el, închizând ochii, cum o cheamă?

Peter Pezelli lucra la următoarea sa carte s ^ . ş,
(„Nouăzeci la sută din prima versiune", spune el) V
' ;
când l-am vizitat ca să discutăm despre Lecţii de '
italiană. Dar a reuşit să-şi facă timp să ne povestească despre ţara sa preferată (în afară de ' ■ '
patria sa, SUA) şi despre felul în care aceasta i-a

Cu toate că a trăit întotdeauna în Rhode Island, cu excepţia anilor de facultate în
Connecticut, Pezelli este un italo-american mândru de rădăcinile sale.

„Stră-străbunica mea a rămas acasă, în Introdacqua, un orăşel micuţ din Abruzzo, în timp ce stră-străbunicul a venit aici ca să găsească un nou cămin pentru familie, în Boston", explică el. „Toată copilăria am auzit despre mulino, moara din oraşul lui natal."
Educaţia primită l-a inspirat pe Pezzelli să facă o călătorie după absolvirea colegiului, la fel ca personajul său Carter - dar, spre deosebire de acesta, nu în căutarea frumoasei Elena. „Am avut un permis de tren italienesc", spune Pezzelli. „A fost modul ideal de a vedea ţara. Trenul oprea într-o gară, priveam în jur şi, dacă-mi plăcea ce vedeam, coboram din tren."
Un loc care i s-a părut ieşit din comun a fost oraşul Perugia, celebru în toată lumea pentru ciocolatierii săi. „E în vârful unui deal, aşa că e tot numai trepte şi alei, cu o piazza minunată. Piazza este unul din lucrurile care-mi plac în oraşele italiene. Este zona principală unde lumea se duce să socializeze; oamenii se aşază şi-i privesc pe ceilalţi plimbându-se, apoi schimbă, cei aşezaţi se plimbă şi plimbăreţii se aşază şi-i privesc."
Pezzelli a mai făcut apoi încă trei călătorii în Italia, inclusiv în luna de miere. (Şi soţia sa, Corinne, este italo-americană.) „Ca şi restul lumii. Italia se schimbă", spune Pezzelli. „Imaginea tradiţională, cu mama care familia cea numeroasă nu mai e atât de prezen devenit o societate mobilă, cu copii care cresc ; muncă. Oamenii au aceleaşi griji şi stresuri pe c
rămâne atât de importantă. „Avem nevoie de contact uman; avem nevoie să vedem oameni, să ne salutăm între noi, sau doar să existăm şi să ne bucurăm de clipă."
Rădăcinile poveştii din Lecţii de italiană sunt uşor de găsit. „A început cu dorinţa pe care încă o am de a merge în Italia", spune Pezzelli. Şi are în comun cu

Carter mai multe decât şansa de a fi făcut o călătorie după facultate. „Nu am vorbit italiana în casă. Părinţii mei au insistat să vorbim engleza, pentru că asta se face când eşti în America. Am învăţat puţină italiană la liceu, şi m-am descurcat binişor, dar voiam mai mult pentru marea mea călătorie." Aşa că Pezzelli, ca şi Carter, a luat lecţii particulare cu „un mare profesor" şi a descoperit că are talent pentru limbă. „Ba chiar am şi tradus puţin pentru un prieten care avea ca oaspeţi la o petrecere un cuplu de italieni. Ne-am împrietenit şi m-au invitat să-i vizitez în oraşul lor natal în călătoria mea. Aşa am făcut, şi au întins covorul roşu pentru mine." N-a fost uşor să se cufunde în orăşelul acela din valea din centrul ţării. „Numai italiană, cât era ziua de lungă - nimeni nu vorbea engleza - mi-a fost greu. Seara mă duceam la culcare cu dureri de cap."

Ca mulţi scriitori, Pezzelli ia bucăţele din propria viaţă şi le incorporează nu numai în poveste, dar şi în personaj. Ca şi profesorul său, Giancarlo, lui Pezzelli îi place să urce pe munţi şi să cânte la pian şi, evident, îi place mâncarea italienească. Cum face să adune toate aceste aspecte diferite, de la el şi de la alţii, într-o poveste? „Păi", reflectează el, „e ca atunci când construieşti o maşină din piese de la alte maşini. Singurul lucru care contează e ca, atunci când o porneşti, să meargă."